

Giới thiệu Thái Tử Cũng Xung Thần

Thái Tử Cũng Xung Thần của tác giả Lưu Phong là câu chuyện tình yêu khá đặc biệt xoay quanh cuộc sống của hai người kể từ lần gặp nhau...

Họ là những con người của tuổi trẻ, những con người vội vàng trong tình yêu nhưng không hề biết được đó chỉ là những cảm xúc ban đầu của bản thân, đôi trẻ này cũng vậy. Nhưng họ vẫn chấp nhận lẫn nhau và dần dần không thể xa nhau...

Những tâm tư tình cảm của hai người sẽ được bộc lộ cùng với những tình tiết lãng mạn trong câu chuyện, mời các bạn theo dõi!!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu:

Kinh đô Liêu quốc, trong thư phòng Thái tử phủ.

"Thái tử, ngài thật sự muốn kết hôn với Đại Tổng công chúa sao?" Một lão giả râu bạc đầy lòng địch nghi hoặc hỏi.

"Ân, phụ vương phái ngài tới khuyên can ta phải không, Cáp Đại?" Nam tử trẻ tuổi ngồi ở bàn lạnh lùng mở miệng, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng có thể làm cho ánh mắt người thường trở nên mê đắm, làm cho Cáp Đại phía đối diện hấn lại không rét mà run.

"Cựu thần không dám, chính là hoàng thượng ra lệnh cựu thần tới nhắc nhở thái tử, lần này Liêu Tổng hai nước liên minh bất kể là nguyên nhân hay hậu quả đều có điểm đáng ngờ, bởi vậy có thể thấy được Đại Tổng hảo tâm bất an; cựu thần cho rằng, công chúa này vô cùng có khả năng là Đại Tổng phái tới nắm vùng, danh là hòa thân, kì thực là để dò hỏi tình hình trong nước." Cáp Đại nói ra ý nghĩ của chính mình về địch ý.

"Ta biết, nhưng nàng chỉ là một công chúa làm sao có năng lực làm ra cái gì được?"

"Thái tử, công chúa này nàng. . . . ."

"Đủ rồi, Cáp Đại, không cần lại đề cao nàng." Tạm dừng một lát, nam tử trẻ tuổi nhìn quét qua Cáp Đại đang bị dọa ngốc liếc mắt một cái, khoe miệng hơi hơi cắn cong, trên mặt tuấn mỹ lộ ra một cái tươi cười tà ác. "Nếu Đại Tổng tự nhiên đưa tới cho ta một cái công chúa để đùa, ta có sao mà không đáp ứng?"

Cáp Đại kinh ngạc nhìn thấy hấn tươi cười mỉa hoặc lòng người, bắt đầu đồng tình với Thái tử phi tương lai - công chúa Triệu Khuynh Thành.

Một cái tuấn mỹ đến trời xanh cũng ghen ghét, nhiệt tình như hỏa, lãnh khốc như băng, là một nam tử văn võ song tuyệt, tuyệt đối là ác mộng của nữ nhân, huống chi nam tử này chính là Liêu quốc thái tử - Da Luật Tề.

Trên điện Đại Tổng

"Ta nếu là gả cho Da Luật Tề, ta sẽ hạnh phúc không?" Triệu Khuynh Thành nhìn gương trầm tư tự hỏi, gương đồng ánh ra dung nhan xinh đẹp của nàng.

"Gả cho chính người mình yêu, như thế nào có thể bất hạnh được?" Triệu Khuynh Thành tự cười hỏi, "Tình yêu của ta cho hấn, tựa như đóa hoa nở rộ sáng lạn, tựa như dùng dao khắc vào đá thật sâu."

Nàng yêu Da Luật Tề, nàng liếc mắt một cái liền nhận định hấn.

"Bất quá. . . . . Chính là chỉ có người thương hấn mà thôi, hấn sẽ yêu người không?" Triệu Khuynh Thành thờ dãi, lăm bầm lâu bầu: "Liêu Tổng hai quốc gia ích lợi tranh giành là trở ngại các người không thể vượt qua, hấn lại như thế nào có thể yêu người?"

Hấn là Liêu quốc thái tử cao quý, nàng cũng là Đại Tổng công chúa được sủng ái yêu thương nhất - thân phận vừa lúc xứng đôi!

Hấn tuấn mỹ tuyệt luân, nàng cũng chói lọi - đúng là trai tài gái sắc!

Hấn tài hoa hơn người, nàng cũng trí lực phi phàm, đương là chúc nữ họ Gia Cát, trí tuệ chỉ có hơn chứ không kém.

Nàng tự tin tràn đầy, nàng cùng hấn rõ ràng là trời đất tạo nên một đôi, có lý do gì khiến cho bọn hấn không thể yêu nhau?

"Hắn nhất định sẽ yêu ta!" Triệu Khuynh Thành phút chốc ngẩn đầu, nhìn bóng mình trong gương tự cười cổ vũ, kiên định nói. Chương 1.1

Trong tân hi phòng, một hình ảnh hiện ra.

Triệu Khuynh Thành tự mình xốc lên hi khăn, đoan trang cúi xuống một nam tử đang say rượu nằm ở trên giường - Da Luật Tề.

Năm ấy lúc mười hai tuổi, nàng lần đầu gặp gỡ hắn, từ đó về sau nàng liền trở thành một các xác không hồn, không chỉ ở trong thư viện hoàng cung Tổng thất xem thơ tình, nàng thậm chí ngày ngày đêm đêm thần thờ tượng tự.

Sau lúc mười sáu tuổi, lần thứ hai gặp hắn, nàng lại thành một người si tình, không để ý rụt rè, lễ giáo, lớn mật giả truyền thánh chỉ, một tay bày ra đám hỏi hai quốc gia Tổng Liêu.

Một lòng chờ mong đến giờ khắc này, tay nàng kim lòng không đậu sờ lên mặt Da Luật Tề, cảm nhận xúc cảm chân thật ở lòng bàn tay, làm cho tâm nàng lo sợ không yên cuối cùng tìm được địa phương dựa vào.

Nàng rốt cục được gả cho hắn!

Đầu ngón tay nàng hạ xuống khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, đủ để mê hoặc nữ tử. Long mi hắn dài thẳng, mi gian bao phủ một cổ dương mới vừa khi; ánh mắt hắn giống thiên tinh, khi hắn nhìn chăm chú giống như có lửa nóng, có thể hòa tan cả sắt đá; mũi hắn cao thẳng, môi hắn cũng rất đẹp, khi cong lên, phảng phất đem tất cả đùa cợt cùng cười tà thu hết về khóe miệng.

Từ từ. . . . . nếu ánh mắt hắn giống thiên tinh? Hắn tinh!

Bị tân nương tử háo sắc sở sàng là cái gì cảm giác? Trong lòng hắn cảm thấy nàng là người như thế nào? Khuôn mặt xinh đẹp Triệu Khuynh Thành bay lên hai đóa mây đỏ, phản xạ thu hồi tay đang khinh bạc Da Luật Tề.

Giáo điều Đại Tổng không phải thực nghiêm khắc sao? Vì cái gì công chúa này cư nhiên đối với hắn động tay động chân? Da Luật Tề nhìn thấy hai má nàng đỏ bừng; cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng trương liễu trương, sau đó thẹn thùng quay đầu, không dám lại cùng hắn đối diện.

Hắn dám cam đoan nàng đều không phải là thật sự thẹn thùng, hắn thông minh sâu sắc nhìn theo nàng thấy lóe lên trong đáy mắt một tia như con mèo nhỏ tinh ranh sau đó có sự dào dạt đặc ý; nàng không phải nữ tử đẹp nhất hắn gặp qua, nhưng tân ra một cỗ phong tình khó có thể nói thành lời, điều này làm cho hắn có một lát hít thở thật không thông.

Hắn không nên vì nàng thất thần, mà phải cảm hận nàng mới đúng.

Ý thức được điểm ấy, Da Luật Tề thu hồi ánh mắt bị mê hoặc, lạnh lùng nhìn đánh giá nàng, "Người chính là Triệu Khuynh Thành? Mặt của người thấy không cách nào có thể hợp với tên của người."

Nghe ra hắn nói ra ác ý, Triệu Khuynh Thành kinh ngạc chống lại ánh mắt hắn; ánh mắt hắn lạnh như băng, rõ ràng mang địch ý làm chấn động tâm thần nàng.

Không kịp nghĩ nhiều, nàng không cam lòng yếu thế cùng hắn đối chọi gay gắt, "Như vậy còn người thì sao? Có Triệu Khuynh Thành ta ở đây, kiếp này người đừng mơ tưởng hưởng thụ tề nhân chi phúc! Ta nghĩ chỉ sợ từ nay về sau tên Da Luật Tề phải đổi thành Da Luật Độc, tên như vậy mới đúng với người."

Ngôn ngữ của này làm Da Luật Tề cười nhạt, hắn nắm lấy cằm của nàng, khiến cho nàng đối mặt hắn, trào phúng hỏi: "Người cho là người có thể quản ta, ngăn cản được ta nạp thiếp?" Tiểu công chúa này hiển nhiên bị Tổng đế làm hư, nàng nghĩ nàng hiện tại đang đứng ở địa bàn của ai?

Thoát không được kiềm chế của hắn, Triệu Khuynh Thành tức giận, hé miệng cười, kiên định trả lời: "Người ta nói biện pháp quản nam nhân tốt nhất là làm cho hắn chết tâm chỉ yêu một mình người, ta vì cái gì không biết nghe lời?"

"Bằng gương mặt này của người? Tinh mộng đi!"

"Có lẽ vẻ ngoài của ta xác thực không vừa mắt người, nhưng ta nói, làm cho người yêu ta cũng không khó." Triệu Khuynh Thành bị hắn kích động trở nên bạo ngôn.

Dù vậy Da Luật Tề vẫn ung dung nhìn tân nương tử của hắn phần nộ, âm thầm cười, "Tiểu xử nữ thích nhất chỉ hơi một chút liền đem chữ yêu nói trên miệng, thật là nhảm chán!"

Triệu Khuynh Thành thật không ngờ đường đường Liêu quốc thái tử cư nhiên sẽ nói ra lời nói thô tục như thế, làm cho nàng bình thường nhanh nhẹn nhanh miệng trong lúc nhất thời cũng tìm không thấy từ phản bác, chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn hắn.

"Muốn thì làm liền trên giường, không muốn thì cút qua một bên. Người vẫn nên nhận ra sự thật đi, bất quá đây chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị thôi, ta sẽ không đựng đến người, người nên cười đi." Da Luật Tề nhìn thấy tân nương tử đang ngây ngốc, không ngừng cố gắng lại tuôn ra một chuỗi lời nói, làm cho nàng hoàn toàn ngốc điệu.

Đây là tình huống gì? Vì sự tình gì tình hội diễn biến thành như vậy? Vốn chú rể đang ôn nhu bỗng đi nơi nào rồi ?

Triệu Khuynh Thành bắt đầu ý thức phản bác hần: "Đây không phải là một đám hỏi chính trị gì, mà đây là một tay ta an bài, là ta chính mình muốn gả cho người! Hôn nhân này không có nhân tố chính trị gì."

"Người nói cái gì?" Hôn nhân này là một tay người an bài sao?

Lời của nàng khiến cho Da Luật Tề chú ý, ánh mắt hần cắt đầu hơi thờ nguy hiểm.

"Năm năm trước, thời điểm lúc đó ta mười hai tuổi, người cùng Liêu vương đi đến Đại Tổng, tại đại hội thi đấu thể thao Tổng Liêu, người vừa mới đoạt giải nhất, khi đó ta liền nhận định người."

"Người thật đúng là trưởng thành sớm!" Da Luật Tề lãnh ngôn châm chọc.

Ngôn ngữ hần không tốt làm cho Triệu Khuynh Thành nuốt một chút nước miếng, không cam lòng yếu thế trả đũa: "Người đừng quên ta sinh ra ở vương thất, ở hoàn cảnh phức tạp, so với người bình thường tự nhiên dễ dàng trưởng thành sớm hơn một chút; không ngại nói thật cho người biết, khi đó ta cũng đã biết một chút ít về chuyện nam nữ."

"Khi đó đã biết một ít, hiện tại hần là cũng rất tinh thông đi. Người đã biết nên như thế nào lấy lòng nam nhân, vậy tại sao vẫn giống như cái Mộc Đầu Nhân đứng ở nơi đó, còn không mau lại đây?"

Da Luật Tề ác ý xuyên tạc lời của nàng, thân thủ lời kéo, nàng đứng thẳng không được, ngã vào lòng ngực của hần. Ngay sau đó, tay hần lập tức thuần thực tham nhập vào yếm nàng, ở tuyết trắng đầy đủ thượng của nàng dùng sức xoa bóp, đặc ý nhìn thấy trên mặt nàng hiện vẻ tình dục.

Hần phi thường vừa lòng hiệu quả do chính mình tạo thành, cố ý nhục nhã nàng nói: "Người quả nhiên là cao thủ, nghe thấy người rên rỉ đủ kích thích nam nhân, ta bắt đầu chờ mong người kêu giường thanh, kia khẳng định càng làm cho nam nhân mất hồn. Người nói sao, chỉ bằng chút í công phu này của người, lại có thể làm cho ta yêu người sao."

"Người không cần xuyên tạc ý tứ của ta!" Triệu Khuynh Thành xấu hổ bắt lấy bàn tay hần đang không ngừng công thành chiếm đất.

"Còn giả bộ thuần khiết cái gì?"

Da Luật Tề như rồng mảy, không kiên nhẫn bỏ ra tay nàng, không ngờ tay nàng đi theo hần biến hóa chiêu thức, phản đáp hần đích mạch môn.

Nàng cư nhiên hội võ công? Đại Tổng không cố ý an bài một công chúa có võ công cho hần làm Vương phi chứ? Xem ra Đại Tổng ráp tâm so với hần nghĩ còn muốn phức tạp hơn!

Da Luật Tề vừa sợ vừa giận, vận đủ nội lực văng ra tay nàng, phi đá một cước làm Triệu Khuynh Thành ngã xuống đất. Hần lạnh lùng đi qua dẫm trên lưng nàng, đem Khuynh Thành đang định đứng lên lại áp quay về mặt đất.

"Nói, lần này Đại Tổng rút cuộc là muốn cái gì?" Da Luật Tề thanh âm lạnh như băng phiêu ở đỉnh đầu Triệu Khuynh Thành.

"Chết tiệt! Ta là công chúa, người dám đối với ta như vậy?" Triệu Khuynh Thành ra sức giãy dụa, nhưng vẫn không thể thoát khỏi giam cầm của hần, nàng tức giận đến đôi mi thanh tú khoi mào.

Nàng là đương kim công chúa được sủng ái yêu thương nhất a, phụ vương xem nàng là bảo bối phụng ở lòng bàn tay, mà hần lại đối đãi nàng như vậy.

Nam nhân này quả thực không phải người!

"Chớ má! Tiểu tiện nhân, rồi đi Đại Tổng, người chính là chó thí công chúa, xem ra ta phải giúp người tẩy não mới được." Da Luật Tề kéo Triệu Khuynh Thành lên, đem nàng ném lên hi giường, tay hần mau lẹ, nhanh chóng đem nàng cỡi sạch không còn một mảnh.

Chương 1.2

"Người muốn như thế nào?" Triệu Khuynh Thành như sơn dương trần trụi, ngồi chồm hổm ở trên hi giường, căm tức nhìn Da Luật Tề.

"Biết rõ còn hỏi, đương nhiên là hưởng thụ đêm tân hôn của ta!" Không có âu yếm ôn nhu, không có lời nói mật ngọt, Da Luật Tề đẩy Triệu Khuynh Thành ngã xuống, đặt ở dưới thân, mở ra hai chân nàng, ngay lúc đó đưa dục vọng lửa nóng của hần vào giữa hai chân nàng.

"Người . . . . . A!"

Nàng không kịp phản kháng, hần đã muốn động thân tiến vào, đem nàng hoàn toàn xé rách.

Nhất định là có cái gì sai rồi! Nàng còn chưa tới kịp hưởng hần kể ra vô hạn tường niệm, tình ý kéo dài; nàng còn chưa nói kịp cho hần biết, nàng nguyện vì hần sinh vì hần tử. Nàng cái gì cũng đều không kịp làm, thế giới của nàng liền cũng đã bị cừu hận của hần bao phủ.

Hần phần nộ tựa như một cái sứ giả báo thù, lãnh khốc vô tình làm cho người ta tan nát cõi lòng. Một năm trước, trên bờ sông, thanh sơn nước biếc, thiếu niên khỏe miệng mỉm cười đầy ôn nhu kia đi nơi nào?

Kế hoạch tương lai của nàng, người nàng muốn dắt tay vượt qua thù hận hai quốc gia, tuyệt đối không phải người trước mắt điên cuồng này - Da Luật

Tề!

Thương hấn, là giấc mộng lớn nhất kiếp này của nàng! Bắt đầu từ năm năm trước, nàng khổ tâm hoạch định hết thảy.

Năm ấy nàng mười hai tuổi, phụ vương sủng ái nàng, nhịn không được nàng cầu xin, cho phép nàng quan sát đại hội thi đấu thể thao Tổng Liêu.

Khi đó, Da Luật Tề hăng hái vừa mới đoạt giải nhất, khoe miệng cười làm say lòng người.

Phong thái hấn làm cho mọi người tâm chiết, cái mỉm cười mê người của hấn cũng khắc sâu ở lòng nàng. Vì thế sau này nàng bện mộng, trong tâm trí nàng đều là hình ảnh của hấn, nàng vì hấn mê đắm không thôi.

Vì phòng ngừa hấn quá sớm lập phi, đêm trước khi Liêu vương cùng hấn chuẩn bị phản hồi Liêu quốc, nàng giả truyền thánh dụ, mật cáo Liêu vương, Tổng đế muốn đem công chúa gả cho thái tử, thỉnh thái tử chớ quá sớm lập phi, kiên nhẫn chờ đợi công chúa lớn dần.

Nàng lúc mười hai tuổi vì hấn như si như cuồng, mạo hiểm khi quân tội lớn, đưa hấn trốn đình hạ. Một ngàn ngày đêm sau, không kiếm chế được tương tư, vì hấn nàng viết một chút thơ tình.

Năm ấy nàng mười sáu tuổi, trốn ra cung đi đến Đại Liêu xa xôi, chỉ vì để được nhìn thấy mặt hấn.

Tại biên giới nơi bờ sông, không muốn kinh động ai, nàng cưỡi ngựa xâm nhập đoàn người của hấn; kỵ binh hấn rút đao thương, bao vây quanh nàng.

Nàng biết, nàng chạy không thoát lưới tình của hấn. Khi đó hấn xuất hiện, giống như một pho tượng thiên thần trách cứ hung thần ác bá, ôn nhu trấn an nàng đang kinh hoàng thất thố.

Hấn vĩnh viễn sẽ không biết, khi đó nàng kinh hoàng không phải bởi vì sợ hãi đao thương, mà là vì hấn - nàng sợ hãi hấn nhìn đến nàng đang chật vật, sợ hãi không lưu lại một ấn tượng tốt cho hấn.

Ánh mắt hấn ôn nhu tựa như làn gió xuân thổi vào lòng nàng, làm cho nàng cảm thấy ấm áp, cũng làm cho lòng của nàng rối cuộc vĩnh viễn hướng về hấn, khó dần lòng muốn gả cho hấn!

Bởi vậy nàng tiếp tục kế hoạch, bắt chước bút tích của phụ vương viết thư cấp Liêu vương, thúc giục Liêu quốc thái tử đến Tổng cầu hôn, cũng không cho phép Liêu vương hỏi âm nói Thái tử cự tuyệt hôn nhân này.

Liêu quốc không đến cầu hôn, phụ vương cũng là tuyệt đối sẽ không giao nữ nhân trong trái tim yêu thương của hấn đến quốc gia đã man xa xôi đó, bởi vậy nàng nghĩ ra kế sách làm Thái tử Liêu quốc sẽ phải cưới Đại Tổng công chúa.

Bước đầu tiên, năn nỉ phụ vương vì nàng thiết lập lời đài luận võ chọn rể, cho phép hoàng tử các nước láng giềng tham dự, đương nhiên Thái tử Liêu quốc cũng ở trong số đó. Da Luật Tề chưa cưới vợ, tự nhiên không thể chối từ, chẳng sợ có tính toán trong đó, cũng nhất định tiến đến đi gặp.

Bước thứ hai, nghĩ cách làm cho hấn vắng cuộc luận võ. Cứ như vậy, nàng thuận lợi giả mạo Liêu quốc sứ giả, ở luận võ tranh tài đánh bại tất cả đối thủ, hướng Đại Tổng trình ra Liêu quốc ấn triện dấu cùng ngọc bội bên người thái tử đã làm giả trước đó, thay hấn hứa hẹn việc hôn nhân này.

Bước thứ ba, chờ khi Da Luật Tề phát hiện việc này, thì việc công chúa Trường Nhạc sẽ được gả cho Thái tử Liêu quốc đã sớm truyền cho thiên hạ mọi người đều biết, làm cho hấn - Thái tử Liêu quốc hết đường chối cãi, vì giữ gìn tôn nghiêm của Liêu quốc, nhất định phải nhận sự thật này, cưới nàng làm làm vợ - thành Thái tử phi.

Hết thảy đều chiếu kế hoạch tiến hành, nàng chẳng những thành công, cũng đã trở thành người của hấn, nhưng vì sao lòng nàng lại đau như cắt?

Hôm sau, khi Triệu Khuynh Thành tỉnh lại, phát hiện Da Luật Tề sớm rời đi.

Ánh nắng tà tà chiếu vào trong phòng, càng làm trong phòng thêm vẻ quanh quẩn.

Một đôi nến đỏ đã cháy hết, trên tường cao chữ Hi đỏ thắm cùng chăn gấm cùng màu trên giường nàng, tựa hồ đều như châm biếm nàng đêm tân hôn nan kham.

Đáng giận, hấn cư nhiên dám như vậy đối xử với nàng!

Ngón tay Triệu Khuynh Thành mảnh khảnh nắm chặt góc chăn, cắn giận quát: "Bình nhi!"

Một cô gái thanh tú mặc hoàng y lên tiếng trả lời đầy cửa vào.

"Mức nước, ta muốn tắm rửa." Triệu Khuynh Thành ngồi dậy, cau mày xem kỹ chính mình.

Thân thể của nàng dính đầy ô tì, phía trong đùi nàng vết máu loang lổ, vết thương nhìn thấy ghê gớm làm cho Bình nhi trợn mắt há hốc mồm. "Công chúa, ngài bị thương? Thái tử lại đánh ngài thành như vậy ư!" Bình nhi hít vào một hơi, kinh hô ra tiếng, sau đó khóc to thành tiếng.

"Bỏ nha đầu! Đừng khóc, nhanh đi mức nước, chờ ta tắm rửa xong, ta chậm rãi nói cho ngươi biết nguyên nhân." Trãi qua Bình nhi kinh ngạc như vậy nháo, ngực Triệu Khuynh Thành tích tụ giận dữ lại tiêu tán đi một ít.

"Công chúa, người thật đáng thương, ô ô ô. . . ." Bình nhi một bên khóc, vừa đi vừa phàn người làm việc.

Triệu Khuynh Thành thở dài một hơi, ngồi ở bên giường, đối với khốn cảnh trước mắt tự hỏi phương pháp đối ứng, cho đến khi Bình nhi lại tiến vào, nàng mới không suy nghĩ lung tung nữa.

"Công chúa, nước đã chuẩn bị tốt có thể tắm. Công chúa ngài có đau hay không? Bình nhi đến đỡ ngài." Bình nhi hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Triệu Khuynh Thành.

"Không cần." Triệu Khuynh Thành cau mày, đẩy ra Bình nhi tự xuống giường, nhưng là mới đi chưa được mấy bước, liền lập tức hai chân như nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Bình nhi kêu sợ hãi một tiếng, đã chạy tới nâng nàng. "Công chúa, trên người ngài tất cả đều là vết thương. Liều quốc bọn họ mọi người là người dã man, thật đáng sợ! Công chúa, ngài rất đáng thương!"

Triệu Khuynh Thành vốn đã có thói quen ở trước mặt cung nữ thay quần áo tắm rửa, nhưng Bình nhi ngạc nhiên, làm cho nàng đột nhiên cảm thấy được giờ phút này người trần truồng thật sự là sai lầm.

Vì thế nàng thuận tay kéo tấm trải giường, bao lấy thân thể, chính mình nỗ lực chống đỡ đi về phía trước hai bước sau ra sức nhảy, bay vút đứng lên.

Nàng nhẹ nhàng chạm được cạnh cửa, mượn lực xoay người, thẳng hướng đến bồn tắm nước nóng, tiếp theo bùm một tiếng, nàng chui vào trong ao, làm một cột nước lớn nổi lên.

Bình nhi lẳng lẳng nhìn thấy hết thấy việc này, tiểu não căn bản nghĩ đến: Công chúa thật sự càng ngày càng thú vị, ngay cả việc tắm rửa cũng phải làm cho đa dạng, một chút cũng không giống bộ dạng bị thương; thái tử đến tốt cùng làm cái gì, làm công chúa bị thương đến như thế nào? Nàng cảm giác đầu công chúa bị hỏng rồi?

"Còn đứng đó làm gì?" Triệu Khuynh Thành đang ở trong bồn nước, nâng lên vài đóa hoa, cau mày liếc thấy Bình nhi đang ngu ngốc.

"Công chúa, vết thương trên người ngài có phải tối hôm qua bị thái tử gây ra phải không? Bình nhi chợt nhớ đêm qua Bình nhi nghe thấy tiếng gào của công chúa, thật giận lão mẹ liều mạng ngăn lại Bình nhi, còn lừa Bình nhi nói công chúa buổi tối kêu càng lợi hại, ngày hôm sau buổi sáng lại càng cao hứng." Bình nhi một bên thay Triệu Khuynh Thành kỉ lưng, một bên oán hận lên án.

"Các nàng nói không sai, ta hiện tại thật cao hứng." Triệu Khuynh Thành thân nhiên trả lời.

"Phải không?" Một đạo nam âm dễ nghe bỗng nhiên vang lên.

Triệu Khuynh Thành cùng Bình nhi kinh ngạc quay đầu lại xem, nguyên lai Da Luật Tề không biết khi nào đã vào phòng, đứng ở bên cạnh bồn nước ôm khuỷu tay cười lạnh, nhìn chằm chằm Triệu Khuynh Thành trần truồng không rời mắt.

Hắn không thể không thừa nhận, thân thể của nàng đối hắn có lực hấp dẫn trí mạng, nhất là sáng sớm hôm nay, khi hắn thấy nàng hãy còn ngủ say địch khóe mắt rung rung thì tim hắn tự nhiên nhin không được co rút đau đớn.

Hắn nhưng lại thương tiếc nàng!

"Thái tử, việc này là không thích hợp." Bình nhi nhin không được đứng ở trước mặt Triệu Khuynh Thành, thay nàng chắn lại ánh mắt Da Luật Tề.

Da Luật Tề kinh ngạc nhìn hành động Bình nhi, khóe miệng gọi lên mỉm cười, nắm bắt cảm Bình nhi nói: "Tiểu nha đầu, người thật đúng là đơn thuần đáng yêu."

Hắn cũng không cười với nàng, lại cười với nha đầu của nàng! Triệu Khuynh Thành tham nhìn hắn tươi cười, lại phẫn hận hắn không phải vì nàng mà tươi cười.

Nàng cao ngạo nâng cằm hỏi: "Người thích cái giọng này của nàng sao? Ta hoàn toàn có thể làm được."

"Không, ta càng thích giọng của người." Da Luật Tề buông ra Bình nhi, đi đến bên cạnh ao, ngồi xổm xuống nhìn Triệu Khuynh Thành, ở trên mặt hắn hiện lên tươi cười hết sức, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Dưới giường là thực nữ, trên giường là kỹ nữ."

Hắn đắc ý đích nhìn nàng tất nụ cười, đứng dậy lớn tiếng nói: "Tây nhanh lên, Thái tử phi của ta, trong chốc lát chúng ta còn phải đi tham kiến phụ vương cùng mẫu hậu."

Ở trước mặt Bình nhi lại bị Da Luật Tề đùa giỡn, lại bị hắn lớn giọng dọa, Triệu Khuynh Thành không khỏi run run, khăn tắm trong tay rớt xuống.

Bình nhi chạy nhanh đến cúi đầu nhặt khăn tắm lên, phát hiện đáy mắt Triệu Khuynh Thành hiện lên vẻ nghi ngờ, nhưng mà lông mi nàng thật dài, trong nháy mắt vẻ nghi ngờ lập tức biến mất. Chương 1.3

Sau khi Triệu Khuynh Thành mặc trang phục, tuy rằng không phải xinh đẹp không có gì sánh được, nhưng các hành động của nàng đều mang khí chất quý phái, làm cho nàng phảng phất như là một viên dạ minh châu, xuyên thấu qua cung phục nặng nề, tản mát ra hào quang, khiến người ta không thể coi

thường sự tồn tại của nàng.

Ngày đó tân hôn, lúc đó là lần đầu tiên Liêu vương nhìn thấy Triệu Khuynh Thành, liền vì phong thái của nàng mà âm thầm kinh ngạc, mặc dù cho rằng nàng vô cùng có khả năng là Đại Tổng gian tế, nhưng là thế gian này cũng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng được với danh hào Liêu quốc Thái tử phi; chỉ có nữ tử như vậy mới đủ tư cách có thể cùng Tề nhi bí dực song phi.

Hôm nay lại nhìn thấy nàng, nàng không hề tỏ vẻ là một nữ nhân ngưng ngừng, ngược lại cử chỉ hào phóng, làm hấn thập phần vừa lòng.

"Khuynh Thành, từ nay về sau cuộc sống hàng ngày của Tề nhi nhờ ngươi lo lắng." Liêu mẫu thân thiết lời kéo tay Triệu Khuynh Thành ngồi xuống, nàng tuy rằng đã vào trung niên, nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp tuyệt trần, nhìn không ra dấu vết năm tháng.

"Khuynh Thành vẫn thường nghe người ta tán dương Liêu quốc hoàng hậu hiền đức, Khuynh Thành chỉ mới bắt đầu làm vợ người, trước mắt có rất nhiều điểm không biết, làm phiền mẫu hậu chỉ dạy." Triệu Khuynh Thành mỉm cười, trả lời thập phần khéo.

Nàng trộm liếc mắt nhìn Da Luật Tề, phát hiện hấn cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt dĩ nhiên là khinh thường? Hấn khinh thường nàng khéo léo, hay là cười nhạo nàng dối trá?

May mắn Liêu mẫu thương thức nàng, thập phần cao hứng liên tục tán thưởng nàng: "Đứa nhỏ này thực nhu thuận, miệng lại ngọt, dù sao cũng là công chúa một quốc gia, quả nhiên là không giống người thường."

Hắn huyền một lúc sau, Liêu vương cùng Da Luật Tề đi thương nghị chuyện quốc gia đại sự, liền cáo từ đi phòng nghị sự, chỉ để lại các nàng hai người tiếp tục nói chuyện phiếm.

Vì lấy lòng bà bà, Triệu Khuynh Thành tiếp tục sắm vai tiểu thư khuê các, đem Liêu mẫu ca tụng đến mặt mày hớn hờ, giữ nàng ở lại dùng cơm trưa sau mới tha nàng trở về.

Ban đêm ngày đó, là đêm thứ hai sau tân hôn.

Trăng đã lên cao, lần thứ ba Triệu Khuynh Thành phái Bình nhi đi thư phòng mời Da Luật Tề trở về phòng đi ngủ.

Ước chừng một nén hương sau, Bình nhi chạy trở về, khóc đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng, phảng phất bị ủy khuất lớn lao. "Công chúa! Thái tử hơi quá đáng, lời hấn nói có rất nhiều từ rất khó nghe, thật sự rất khi dễ người, Liêu nhân bọn họ thật là người man rợ."

"Hấn nói cái gì?" Triệu Khuynh Thành không kiên nhẫn, ngón trở gõ gõ trên mặt bàn. Nam nhân này ác độc, hấn lại muốn dùng phương thức gì tra tấn nàng nữa đây?

"Bình nhi nói không nên lời, ô ô ô. . . ." Trãi qua bị nàng hỏi, nước mắt Bình nhi càng thêm không thể vãn hồi, khóc càng ngày lớn.

Triệu Khuynh Thành nghe vậy không ngăn chặn được lửa giận, đơn giản đứng lên nhằm hướng thư phòng Da Luật Tề mà đến.

Nếu Bình nhi không thể thuật lại lời nói khó nghe của hấn, nàng trực tiếp đi tìm hấn hỏi cho rõ ràng, muốn chính tai nghe hấn nói.

Cửa thư phòng bị Triệu Khuynh Thành phịch một tiếng đẩy ra, trong phòng tối đen, cho thấy Da Luật Tề đã rời đi.

Bên trong thư phòng ngon nên còn tỏa khói nhẹ, trong không khí lưu lại hương hoa nhài xa lạ.

Tất cả dấu hiệu này phảng phất cho nàng biết, một nữ nhân mang hương hoa nhài vừa mới cùng Da Luật Tề rời đi thư phòng!

Ý thức được ở thái tử phủ hấn còn chứa nữ nhân khác là chuyện thật, sắc mặt Triệu Khuynh Thành phút chốc trở nên xanh mét.

Nàng vọt tới cửa, kéo cổ áo thị vệ, ép hỏi Da Luật Tề đi về phía nào. "Nói! Vừa rồi Thái tử cùng ai đi ra ngoài? Đi nơi nào? Trong phủ Thái tử còn có nữ nhân khác sao?"

Nàng oán hận nghe thị vệ ấp a ấp úng báo cáo, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Nguyên lai trong Thái tử phủ, Da Luật Tề dưỡng bốn mỹ nhân đẹp như hoa!

Liên Hoa — mi thanh mục tú, mềm mại đáng yêu tận xương, yếu đuối, cảm kỳ thư họa không gì không giỏi, được Da Luật Tề sủng ái nhất, ở tại "Kính viên".

Tập Nhục — tươi đẹp tuyệt luân, tính tình đơn thuần, là người xinh đẹp nhất trong bốn nữ tử, cũng được rất nhiều gia nhân yêu thích, ở tại "Hoa các".

Thu Lãnh — đáng vẻ như hoa xuân, tính cách cao ngạo, lạnh lùng, là đồ đệ Thần y Lạc Phong Mạch, say mê y học, ở tại "Nhà thủy tạ".

Mạc Tiểu Hương — là nữ nhân bình thường nhất trong bốn người, bởi vì nàng đối Da Luật Tề có ân cứu mệnh, mà nàng lại thương hấn đến chết được, vì thế Da Luật Tề cũng thu nàng vào nhà, ở tại "Nguyệt lâu".

"Lúc Bình nhi đến mời Thái tử, hấn đã nói cái gì với Bình nhi?" Triệu Khuynh Thành vô ý thức cắn môi dưới, khắc chế cơn tức giận sắp bùng nổ.

"Thuộc hạ không dám nói, Thái tử phi, xin tha cho thuộc hạ." Thị vệ sợ tới mức quỳ trên mặt đất đập đầu cầu xin tha thứ.

Triệu Khuynh Thành đột nhiên rút ra bội kiếm của mình, đặt trên cổ hán, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi nói, còn một đường sống; nếu không nói, ta liền lập tức lấy mạng của ngươi."

"Thái tử nói tối nay không rảnh ở với Thái tử phi, Thái tử phi nếu không chịu nổi cô đơn, có thể tìm người khác. Thái tử còn nói, nếu Thái tử phi cảm thấy được không có người có thể so sánh được với thái tử, hơn nữa nếu Liên Hoa cô nương lại không ngại, người có thể miễn cưỡng dành cho Thái tử phi một canh giờ sau." Thị vệ sau khi nói xong, khăn trương như sắp chết.

Hán chỉ nghe thấy keng một tiếng, trường kiếm đặt trên cổ nặng nề rơi xuống đất, hán kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Thái tử phi như gió chạy ra khỏi tiền viện, thẳng đến Kính viên.

Hán lại ngang nhiên nói với hạ nhân những lời này! Triệu Khuynh Thành tức giận xiết chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, máu tươi đỏ bùng ri ra như màu mắt nàng bây giờ.

Kính viên sạch sẽ lịch sự tào nhả, bên trái là một dãy lầu đèn đuốc sáng trưng, xa xa nghe thấy tiếng một nam một nữ trên đùa.

"Tê ca ca, không cần như vậy, ngươi làm đau Liên Hoa." Liên Hoa mềm mại đáng yêu, giọng nói yêu kiều không dứt bên tai.

Triệu Khuynh Thành vọt vào Kính viên, tức giận tiến thẳng đến cửa phòng, lúc này từ bóng tối hiện ra hai bóng người, cùng sử dụng quyền cước, ngăn lại Triệu Khuynh Thành, làm cho nàng không thể đi tới.

Triệu Khuynh Thành cùng hai người đấu trong chốc lát, vẫn không thể phá vây, đành phải dừng lại lạnh lùng nhìn bọn họ. Trước ánh mắt muốn giết người của nàng, hai người kia chỉ phải bắt tay giằng co với nàng.

"Thái tử phi, không được thái tử cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào." Một người có vóc dáng cao lớn mở miệng.

"Thái tử phi, mời quay về." Một người kia đại hán trên mặt mặt nạ che kín đến má nói tiếp.

"Các ngươi là ai? Dám nói như vậy với ta." Triệu Khuynh Thành mặt không chút thay đổi, trong lòng tính toán phương pháp phá vây.

Người có vóc dáng cao nói: "Thuộc hạ là hộ vệ bên người Thái tử - Nỗ Ngươi Ba."

Đại hán kia chấp tay vái chào: "Thuộc hạ là hộ vệ bên người Thái tử - Ba Bộ Đan."

Hai người liếc nhau, rất ấn ý cùng nhau trả lời nàng: "Thuộc hạ chỉ nghe theo mệnh lệnh thái tử."

"Nếu ta hôm nay không thể không đi vào, các ngươi sẽ làm như thế nào?" Triệu Khuynh Thành liếc bọn họ một cái, biết này hai người tuyệt đối không dám làm thương nàng một sợi lông tơ. Bọn họ nếu không dám làm nàng bị thương, chỉ cần nàng liều chết đánh bừa, bọn họ tuyệt đối ngăn không được nàng.

"Ngươi cho là nơi này là đế cung Đại Tổng tư, có thể cho ngươi muốn làm gì thì làm sao? Ở trong phủ Thái tử của ta, ngươi tốt nhất quên của bộ dáng ngươi trước kia đi, ta mới còn thể cho ngươi mặt mũi làm người!" Trên lầu thượng đột nhiên truyền đến tiếng Da Luật Tề đầy lãnh khốc: "Nỗ Ngươi Ba, Ba Bộ Đan, nàng nếu không nghe lệnh xông vào, các ngươi không cần lưu tình, xem như thích khách xử lý."

Nỗ Ngươi Ba cùng Ba Bộ Đan khó xử nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt nhau tìm kiếm đáp án, ngay sau đó hai người liền thần sắc ngưng trọng, như đối kẻ thù trừng mắt nhìn Triệu Khuynh Thành.

"Da Luật Tề, ngươi vì sao đối với ta như vậy?" Triệu Khuynh Thành tức giận hướng về phía lầu các hô to.

Không người trả lời nàng, lúc này lầu các thượng ánh nến tắt, tiếp theo truyền đến tiếng rên rỉ dâm tục cùng tiếng Da Luật Tề trên đùa.

Đáng giận, ác nam nhân này! Triệu Khuynh Thành ánh mắt hồng đến cơ hồ muốn xuất huyết, nàng gầm lên một tiếng, thân hình chột lóe, hướng lầu các phương hướng bay vọt.

Nỗ Ngươi Ba cùng Ba Bộ Đan lập tức chắn đường đi của nàng, khiến nàng ở không trung không có chỗ đặt chân, chỉ phải lại đi xuống.

"A! Tê ca ca, thật là hư. . . . ." Lầu các thượng xuân sắc khôn cùng, truyền đến tiếng Liên Hoa kêu sợ hãi.

"Liên Hoa có thích hay không ta làm hư?" tiếp theo tiếng cười Da Luật Tề truyền đến.

"Thích. . . . ." thanh âm Liên Hoa thẹn thùng lại truyền xuống dưới.

Là muốn nhân thực lại không thể nhân, Triệu Khuynh Thành giận dữ chỉ vào Nỗ Ngươi Ba cùng Ba Bộ Đan. "Ai ngăn đón ta nữa, ta sẽ giết người đó!"

Nỗ Ngươi Ba bắt đầu đi thờ dài, chặn đứng nàng nói: "Thái tử phi, vui lòng bình tĩnh."

"Người con mẹ nó mới bình tĩnh!" Triệu Khuynh Thành lời nói thô bạo, một chân đá vào hạ bộ của hắn.

Nỗ Ngươi Ba vừa sợ vừa giận, kinh ngạc chính nàng thân là công chúa một quốc gia, nhưng đức hạnh lại như vậy; giận chính là nàng chân đá muốn hắn đoạn tử tuyệt tôn.

Hắn không thể động, Triệu Khuynh Thành thừa cơ nhảy lên lầu các, Ba Bộ Đan theo sát sau đó, giữ chặt chân nàng kéo xuống phía dưới, làm nàng không thể đứng thẳng được, ngã quỵ trên mặt đất, roi xuống thất điên bát đảo, khoe miệng xuất huyết.

Đang lúc nàng xấu hổ và giận dữ, thanh âm Liên Hoa đích lại không đúng lúc vang lên, làm nàng giận sôi lên.

"Tề ca ca có thể hay không làm cho bọn họ. . . . . ngừng lại, Liên Hoa lo lắng Thái tử phi. . . . ." Lầu các tiếng thờ gấp không ngừng.

"Ít lời, hãy chuyển tâm! Đứng rồi, chính là như vậy." Da Luật Tề ồ ồ thờ dõc.

"Da Luật Tề, người vì cái gì lại đối với ta như vậy? Ta đến tội cùng đã làm sai cái gì?"

Triệu Khuynh Thành kêu to, nàng nắm thân cây miến cường đứng lên, nhưng mà như cũ không người trả lời nàng, trên lầu các tiếng trêu đùa không dứt bên tai.

"Ta là tự rước lấy nhục, có mắt không trông, mới có thể yêu người - đầu heo!" Nàng ác độc mắng chính mình, trộm nắm lên một nhúm cát đất.

Ngay lúc Nỗ Ngươi Ba cùng Ba Bộ Đan nghĩ đến thời điểm nàng phải buông tha, nàng bỗng nhiên thả người nhảy, bay thẳng hướng lầu các, cùng lúc đó, nàng ra sức giơ tay nắm cát, ném hướng hai người, ngăn trở tầm mắt bọn họ.

Thừa dịp hai người đang bị kiềm hãm, Triệu Khuynh Thành phi thân nhảy lên lầu các, một cước đá văng ra cửa sổ, cả người vọt đi vào.

"Mau rút đi!"

Da Luật Tề thanh âm không kiên nhẫn vang lên, nàng lập tức bị một chưởng mạnh mẽ đẩy ra ngoài cửa sổ, ngã xuống mặt đất, đau đến mức muốn chết.

"Thái tử phi, ngài tội gì vẫn tiến đến? Vẫn là mời trở về đi." Nỗ Ngươi Ba thấy nàng bị đau khổ, tốt bụng khuyên giải an ủi nàng.

Triệu Khuynh Thành chậm rãi đứng lên, lấy tay chùi máu mũi, oán hận hướng phía trên lầu hô to: "Da Luật Tề, hôm nay người đối đãi với ta như thế, ngày khác ta nhất định đòi lại gấp bội."

Trên lầu các vẫn như trước không người đáp lại nàng, giống như lời uy hiếp nàng tuyên bố thật là yếu đuối vô lực.

Nàng xoay người yên lặng trở về, Nỗ Ngươi Ba cùng Ba Bộ Đan thấy thế, không khỏi trộm thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Ngay thời điểm Triệu Khuynh Thành sắp đi ra Kính viện, nàng bỗng nhiên mạnh xoay người, cầm trong tay một cây kim châm để ở cổ họng mình, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai dám ngăn cản ta, ta lập tức chết ở trước mặt hắn."

Đại Tổng công chúa nếu là ở Liêu quốc chết bất đắc kỳ tử, như vậy hậu quả bọn họ không có thể gánh vác được.

Nỗ Ngươi Ba cùng Ba Bộ Đan chần chờ nhìn nàng, không biết làm như thế nào cho phải; Triệu Khuynh Thành thừa cơ thân hình chợt lóe, lần thứ hai phi thân nhập lầu.

"Nỗ Ngươi Ba, Ba Bộ Đan, các người dám cãi lệnh? Nếu nàng tự sát, ta sẽ gánh vác; nếu các người dám lần nữa để nàng tiến vào phá hư chuyện tốt của ta, cẩn thận mạng chó khó giữ được!" Da Luật Tề tức giận trách cứ.

Cùng lúc đó, Nỗ Ngươi Ba cùng Ba Bộ Đan nghe thấy Khuynh Thành kinh hô một tiếng, lại bị Da Luật Tề đẩy xuống lầu.

"Da Luật Tề, người này đầu heo! Người nghe đây, lần này xem như người lợi hại. Triệu Khuynh Thành phản hận ném kim châm. Hắn có thể nhìn ra nàng luyện tiếu chưa muốn chết? Nói thực ra, nàng còn chưa được nắm được trái tim hắn, nếu hiện tại nàng chết, thật không cam lòng." Đêm nay, người tận tình chơi đùa tốt lắm! Ta thề đây là lần cuối cùng người ở cùng nữ nhân khác, chỉ cần có Triệu Khuynh Thành ta ở đây, người về sau mơ tưởng cùng nữ nhân khác trên giường làm loạn!"

Nàng nói xong, vung tay áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ vô cùng tiêu sái bước đi.

Nỗ Ngươi Ba kinh ngạc nhìn bóng dáng nàng.

Vị Thái tử phi này, thật sự là. . . . . rất kinh hãi thế tục!

Khi nàng đoạn trang, toát ra vẻ quý tộc uy nghi làm cho người ta sợ hãi, không dám nhìn thẳng, khi nàng khóc lóc om sòm, lời nói thô bạo, chiêu thức hạ lưu, giống người đàn bà bình thường chanh chua khó lường; khi nàng quật cường, chỉ cần có một tia hy vọng, nàng tuyệt không buông tha cho. Chính như vậy là một nữ nhân thật quật cường, một khi dùng hết phương pháp, lại có thể buông tay, không chút nào lưu luyến.

Như vậy là một nữ tử kỳ lạ, thái tử thật sự không thương sao?

Nỗ Ngươi Ba ngẩng đầu nhìn hướng lầu các, phát hiện Da Luật Tề đứng ở cửa sổ, có chút đắm chiều nhìn chăm chăm bóng dáng Triệu Khuynh Thành đi xa.

Xem ra, thái tử phủ sắp có náo nhiệt để xem! Nỗ Ngươi Ba bỗng nhiên có một loại dự cảm, tương lai mấy tháng sắp đến, cuộc sống nhất định thực đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hôm sau, Da Luật Tề vừa ra khỏi thái tử phủ, Triệu Khuynh Thành lợi dụng danh nghĩa Thái tử phi, lập tức đem Liên Hoa, Tập Nhược, Thu Lãnh cùng Mạc Tiểu Hương triệu tập đến điện lớn.

Nàng ngồi ở ghế trên, thất lưng đĩnh đạc thẳng tắp, tỏ khí thế Thái tử phi, lạnh lùng đánh giá bốn cô gái xinh đẹp trước mắt này.

Liên Hoa quần áo trắng, bộ dáng thanh thuần động lòng người, hai mắt đắm lệ có vẻ sợ hãi như thấy vua; khi gặp Triệu Khuynh Thành nghiêm khắc nhìn chăm chú, nàng bất an gục đầu xuống, tay nhỏ bé liều mạng lắc lắc khăn tay.

Tập Nhược mặc váy dài xanh nhạt, có vẻ nghiêng nước nghiêng thành, nàng cười rộ lên giống như gió xuân thổi mạnh mẽ trên mặt hồ; nàng mang vẻ ngây thơ nhìn Triệu Khuynh Thành, có vẻ muốn nói lại thôi.

Thu Lãnh mặc quần áo hắc sa, lá lướt đáng người lúc ẩn lúc hiện, đáng vẻ như hoa mùa xuân, vẻ mặt cao ngạo.

Mạc Tiểu Hương là người bình thường nhất trong các nàng, nhưng là một mỹ nhân hiếm có, ánh mắt tròn tròn, hai cái răng khểnh dễ dàng, phảng phất tựa như một tiểu cô nương chưa lớn, làm cho người ta nhìn không được đem lòng trêu mến.

Triệu Khuynh Thành thần sắc không tốt, bốn người trước mắt cũng hiển nhiên cảm nhận được ý của nàng không phải là tốt.

Các nàng - bốn ý đồ muốn chia xẻ trượng phu cùng nàng? Quả thực nằm mơ!

"Công chúa tỷ tỷ, ngươi làm chi trừng mắt ta?" Tập Nhược nhìn không được mở miệng hỏi.

"Các nàng ba người đều hiểu được, duy độc ngươi cố tình hỏi ra đến, có thể thấy được trong bốn người, ngươi thật sự là ngu xuẩn nhất. Còn có, ta cũng không có tán thành ngươi tồn tại, ngươi tốt nhất tôn xưng ta một tiếng Thái tử phi!" Triệu Khuynh Thành lạnh lùng trả lời.

Lời nói nàng không hay lập tức làm cho bốn người sắc mặt biến đổi lớn, Tập Nhược lại ủy khuất hấp hấp mũi, thiếu chút nữa phải khóc đi ra.

"Ta nghĩ ta đã muốn đem ý định rõ ràng biểu đạt ra, một câu, hôm nay nếu các ngươi bốn người không chủ động ra phủ, nếu muốn lại ở trong này, ta tuyệt đối sẽ không cho các ngươi có một ngày an ổn." Triệu Khuynh Thành chậm rãi uống một ngụm trà, lạnh lẽo nhìn bốn người.

"Thái tử phi, ra phủ hay không ra phủ không phải từ chúng ta quyết định, nếu thái tử đồng ý, chúng ta sẽ không có lời oán giận." Thu Lãnh nhìn ánh mắt Triệu Khuynh Thành, cảm thấy được nàng làm cho người ta có cảm giác giống như Da Luật Tề, không khỏi rét run.

"Ngươi lấy thái tử đến dọa ta? Ngây thơ!" Triệu Khuynh Thành khinh thường hừ lạnh một tiếng. "Xem ra, nơi này thật cách Đại Tổng xa một chút, các ngươi còn không biết đứng ở các ngươi trước mặt chính là ai! Cùng ta chia xẻ trượng phu, các ngươi phải có năng lực mới được." Mặt nàng lộ vẻ không tốt.

"Thái tử phi, ngài đừng hiểu lầm, chúng ta đều là dân đen, không dám có ý nghĩ không an phận?" Liên Hoa bất an run giọng nói.

"Không dám? Không dám mới là lạ! Các ngươi đừng giả bộ nữa, ta là nữ nhân, sao lại không biết ý nghĩ thật của các ngươi? Các ngươi ra vẻ đáng thương, giả bộ mơ hồ, giả bộ lãnh đạm, giả bộ si tình, bất quá tất cả đều là dùng thủ đoạn hấp dẫn thái tử, các ngươi khi để ta nhìn không ra sao?"

"Thái tử phi, chúng ta không có, thật sự không có." Tập Nhược cả kinh nước mắt rơi như mưa, run run thanh minh giải thích.

"Không cần nhiều lời, trong số các ngươi, ngươi chính là người gian trá nhất!" Triệu Khuynh Thành không kiên nhẫn quát bảo nàng ngưng lại.

"Ngươi là một cô nhi, xinh đẹp như vậy, cá tính mơ hồ như vậy, cũng không có võ công, lại không có bị người lừa gạt trước khi gặp được Da Luật Tề,

có thể bảo vệ trình tiết, quả thực là kỳ tích. Ta lại không tin kỳ tích, ta chỉ tin tưởng vào cái có thể, chính là người kỳ thật giả dối như con hồ ly."

Nàng tiếp theo quay đầu, phát pháo vào Thu Lãnh."Người tự xưng đồ đệ Thần y Lạc Phong Mạnh, hẳn giỏi y thuật tâm nhân hậu, cho dù người thiên tư thông minh, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không thu một người kiêu căng lãnh khốc như người làm đồ đệ. Người phải thôi giả làm đồ đệ Thần y, thôi tỏ vẻ lãnh ngạo như bây giờ đi."

"Còn người, người nếu thật sự si tình như thế, tuyệt đối sẽ giống ta làm như vậy, không thể dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của các nàng, chính là người có thể cùng các nàng hòa bình ở chung, chẳng phải kỳ quái sao?" Triệu Khuynh Thành lại quay đầu chỉ hướng Mạc Tiểu Hương.

"Mà người, người là người lợi hại nhất trong các nàng, nếu người thật sự mảnh mai thiện lương, tối hôm qua sẽ không sẽ nói ra lời tỏ vẻ đáng thương cho ta, chỉ cần không phải là người ngu ngốc, đều biết câu nói kia tuyệt đối là khoe ra chính người và để kích thích ta mà thôi. Người cùng các nàng ba người tranh đấu gay gắt lâu như vậy, thấy Da Luật Tề sùng người nhất, đủ để chứng minh người lợi hại." Nàng cuối cùng lên án Liên Hoa, bốn người bên trong, nàng hận nhất chính là nàng.

"Mặc kệ như thế nào, các người bốn người hôm nay ra phủ là định rồi." Triệu Khuynh Thành lớn tiếng kết luận.

"Liều quốc Thái tử phủ khi nào thì đến phiên người - Đại Tổng công chúa làm chủ?" Cùng với thanh âm lạnh lùng, cửa hồng đại sảnh đột nhiên đi ra một người, dài thân ngọc lập, dung nhan tuấn mỹ, khỏe miệng tươi cười mang vẻ nguy hiểm, đứng là Da Luật Tề.

Triệu Khuynh Thành này vừa thấy hắn, dừng một lát, tiếp theo quay đầu trừng Liên Hoa một cách giận dữ. "Nói vậy này cứu binh là người đưa đến đi, xem ra này trong phủ của người quyền thế còn lớn nữa."

Liên Hoa sợ hãi, bị ánh mắt nàng đe dọa sợ tới mức rút lui vài bước, mắt như muốn bắt đầu khóc.

Lại muốn diễn! Triệu Khuynh Thành trong lòng tức giận thầm mắng.

Quả nhiên, Da Luật Tề tỏ vẻ đau lòng nhẹ nhàng đến ôm Liên Hoa, ôn nhu thay nàng lau đi nước mắt, thấy Triệu Khuynh Thành giống như ăn chua, lộ vẻ ghen tuông.

Mà lời nói nàng nói ra có vẻ ghen ghét thật sâu."Nguyên lai người thích loại giọng này a."

Đáng giận, nàng giọng gì đều có thể học, chính là loại này học không được. Tự nàng lúc còn nhỏ bắt đầu đã không có khóc, cho dù năm ấy khi nàng mới mười lăm tuổi mẫu hậu vì bệnh mà chết, nàng thương tâm tới cực điểm, cũng là bị thương cực độ lại cười, không rơi một giọt nước mắt nào.

"Có hứng thú học không?" Da Luật Tề hứng thú nhìn thấy phản ứng của nàng.

"Thật có lỗi, chỉ duy loại này học không được, ta là Trường Nhạc công chúa, sinh mệnh không có chữ ‘ khóc ’ này."

"Gặp được ta, kiếp này người nghĩ muốn trường nhạc, chỉ sợ rất khó."

Triệu Khuynh Thành nhú nhú mày, khó hiểu nói: "Người phải thừa nhận, người đối ta có một định kiến không tốt, chính là đối mặt các nàng. . . . . Những lời vừa rồi ta nói với các chức người đã nghe, nhưng người vẫn đối đãi với các nàng vô cùng tốt. Cho dù ta là công chúa địch quốc, người làm như vậy không phải rất không công bình sao."

"Điểm ấy người là thật không rõ hay vẫn cố ra vẻ hồ đồ? Nam nhân cho phép nữ nhân của hắn giả bộ những điểm nhỏ ấy đối với hắn, ta thông minh như vậy lại không hiểu được thủ đoạn nhỏ đó của nữ nhân sao, như vậy nam nhân mới có thể cảm thấy được các nàng đáng yêu." Da Luật Tề khoe miệng mỉm cười, ôm lấy Liên Hoa ngồi ở trên đùi hắn, tà nghệ nhìn Triệu Khuynh Thành.

"Người! Da Luật Tề, người ôm nàng trước mặt ta như vậy? Người thật là quá đáng!" Triệu Khuynh Thành lập tức phát tác, chỉ vào hắn lớn tiếng gầm lên, ngón tay mảnh khảnh run lên.

"Người đến bây giờ mới hiểu được sao? Ở trong mắt ta, người chỉ có danh Thái tử phi, mặt khác còn không trọng yếu bằng Liên Hoa." Da Luật Tề đắc ý thường thức Triệu Khuynh Thành khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trở nên tái nhợt.

Nàng là công chúa Đại Tổng, một người có ý định an bài gả cho hắn, lại là nữ nhân có võ công, có thể là quân cờ Đại Tổng xếp đặt, mục đích có thể thấy rất rõ ràng. Hắn càng không thích sự kiêu ngạo của nàng, ở địa bàn hắn lại giương oai; tóm lại hắn chán ghét nàng, chỉ cần dập tắt ngạo khí của nàng, xem bộ dáng nàng nổi trận lôi đình, hẳn thật cao hứng.

"Nếu luận mỹ mạo, ta chỉ bại bởi Tập Nhược, ba người còn lại kém xa ta; nếu luận cảm kỳ thư họa, khi ta còn trẻ trong nước đã không có đối thủ, Liên Hoa lại có thể là đối thủ của ta ư? Thu Lãnh là thần y đồ đệ, người cũng biết ‘ làm kim được pho ’ của Thần y có một phần ba là chính ta biên soạn sao? Không chỉ có như thế, ta còn trải qua ngang dọc, mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước, các nàng so sánh với ta, sao bằng một phần vạn của ta?" Triệu Khuynh Thành căn môi dưới chất vấn Da Luật Tề: "Ta như thế kiệt xuất, tình yêu đối với người tuyệt đối sẽ không thua Mạc Tiểu Hương, người có thể thương tiếc nàng, vì cái gì không thương ta?"

"Người thật đúng là một nữ nhân nhàm chán! Người không biết sao, nam nhân là thích nữ nhân thông minh, lại hiểu được thủ đoạn nữ nhân đùa giỡn, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải đều là vì lấy lòng nam nhân; nếu nữ nhân có mục đích khác mà tiếp cận nam nhân, thì hết thảy không có ý nghĩa gì. Triệu Khuynh Thành, đừng cho là ta không biết Đại Tổng có mưu ma chước quỷ gì."

Chương 2.2

"Đây không phải là đám hỏi chính trị, là ta muốn gả cho ngươi!" Triệu Khuynh Thành kích động rống to, ác nam nhân này chưa bao giờ cho nàng cơ hội giải thích, ngược lại mỗi lần đều nghiêm trọng kích động nàng, làm nàng không thể bảo vệ phong phạm công chúa của một nước, chỉ có thể giống một nữ nhân điên cùng hấn cãi lộn.

"Nói lời này đối với ta không hề có ý nghĩa, dù sao ta đã bắt đầu đề phòng ngươi, ngươi không cần vọng tưởng dò hỏi được bất cứ tin tức tình báo hữu dụng nào đâu. Hừ, Đại Tổng ngu xuẩn tự nhiên không công đưa tới một công chúa cho ta làm hừ, ta làm sao mà không vui vẻ chứ?" Sau khi nói xong Da Luật Tề đứng lên, bảo bốn nữ nhân kia cùng theo hấn đi ra ngoài.

"Da Luật Tề!" Triệu Khuynh Thành ở sau lưng hấn hô to, tiếp theo thừa dịp hấn cước bộ tạm dừng, dùng hết sức lớn tiếng tuyên thệ: "Ngươi sẽ yêu ta, nhất định sẽ!"

Da Luật Tề quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tất cả chứng cứ đều biểu hiện nàng đến Liêu quốc hòa thân là có ý đồ khác, nhưng vì sao nàng luôn miệng muốn hấn yêu nàng? Nàng làm cho hấn hoang mang!

Hấn không phủ nhận nha đầu bên người Liên Hoa – Tiểu Thúy hướng hấn báo nguy thì hành động tự tung tự tác của nàng làm hấn giận dữ; nhưng khi hấn vô tình nghe được nàng đối với bốn nữ nhân kia phân tích đánh giá thì lại lập tức có cái nhìn mới về nàng, nhìn không được bắt đầu thương thức tài trí của nàng.

Nếu nàng là Liêu quốc nữ tử, dựa vào tài hoa hơn người của nàng, hấn nhất định sẽ như lời nàng nói, yêu nàng đến thế cùng sinh tử; chẳng qua nàng là công chúa Đại Tổng, nàng ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, lợi ích hai quốc gia Liêu Tổng đối chọi, cùng với âm mưu của nàng, những lý do này khiến hấn không thể yêu nàng được!

Hấn sẽ yêu nàng? Kiếp sau đi!

Da Luật Tề tại triều đang ngồi tại bàn, trên mặt bàn mở ra bản đồ, bốn phía vách tường tất cả đều là kệ sách cao hơn đầu người, sắp đầy sách vở cùng văn kiện.

"Thái tử, chuyện tình Tây Hạ đã tra được gần hết." Cáp Đại vô cùng cung kính hướng hấn bẩm báo.

"Làm tốt lắm. Đúng rồi, sự kiện luận võ chọn rể lúc trước kia sự thật tra được như thế nào?" Da Luật Tề cuộn lại tấm bản đồ, nhìn về phía cự thần đứng.

"Thái tử, sự tình tra được rồi, chính là cự thần cảm thấy việc này không thể tưởng tượng được, còn muốn kiểm chứng lại sau mới bẩm báo thái tử." Cáp Đại thoáng trầm ngâm một chút.

"Không thể tưởng tượng? Không ngại nói cho ta nghe một chút đi." Da Luật Tề bị hấn gọi lên hứng thú.

"Cự thần tra ra, ngày ấy người giả mạo thái tử đúng là thái tử phi."

"Ta sớm đoán được đây nhất định là âm mưu của Tổng đế, chẳng qua ta nghĩ đến người giả mạo ta sẽ là đại nội cao thủ, không nghĩ tới Tổng đế lại phải công chúa xuất mã, chuyện này thật là có điểm không hợp với lẽ thường."

"Thái tử nói đúng, cự thần cũng hoài nghi tiếp tục tra đến, không ngờ phát hiện Tổng đế đối việc này không biết chút nào, tựa hồ tất cả đều do Thái tử phi một tay bày ra." Cáp Đại nhún mày nói.

Vấn đề này làm hấn đến bây giờ đều không nghĩ thông suốt được, công chúa Đại Tổng vì sao phải lập kế gả cho thái tử Liêu quốc? Người Tổng không phải là đều kiêng kỵ chuyện gả đi xa sao?

"Nàng bắt quá là một tiểu công chúa mới có mười mấy tuổi, có thể có năng lực lớn như vậy đem chư hầu các quốc gia đùa bỡn sao?" bản năng Da Luật Tề đặt ra nghi vấn trong lòng. Nhưng hấn đột nhiên nhớ tới hành động hai ngày nay của Triệu Khuynh, nàng tùy hứng, chấp nhất, trí tuệ làm cho hấn ấn tượng khác sâu, thật là có năng lực qua sông lật biển.

Hấn vô tâm tự hỏi, làm cho Cáp Đại lại thao thao bất tuyệt: "Thái tử, Thái tử phi là một kỳ tài, trên giỏi thiên văn, dưới rành địa lý, mưu kế như thần, ở Đại Tổng có tên là 'tiểu Trương Lương', nàng chính là báu vật của Đại Tổng."

Da Luật Tề lâm vào trầm tư. Khó trách nàng kiêu căng như thế, nguyên lai là bởi vì người Tổng đầu đem nàng nâng niu ở lòng bàn tay, theo như tình huống Cáp Đại miêu tả, thân là một nữ tử, một công chúa, nàng chính xác luôn được nuông chiều.

Cáp Đại lại nói tiếp: "Hơn nữa, Thái tử phi lại đẹp như hoa xuân, bởi vậy hoàng tử các quốc gia đều muốn chọn nàng làm Vương phi, hoàng thượng nước ta cũng từng có ý nghĩ này, chẳng qua nhưng thái tử ngài lại cực lực phản đối, cho nên mấy năm nay mới không có thư cầu thân."

"Ta năm ấy mười bảy tuổi theo cha đến Tổng, Tổng đế mật cáo phụ vương, nói muốn đem Trường Nhạc công chúa gả cho ta; ta chán ghét đám hỏi chính trị, càng thêm không nghĩ thành thân với nàng, sợ ngày đêm phải đối mặt một thê tử là kẻ địch, bởi vậy ta mới cực lực phản đối, ta không dự đoán được nàng lại xuất sắc như thế." Da Luật Tề mở miệng.

"Thái tử, cự thần có một chuyện phải báo cáo. Mật thư Tống đế đưa tới năm đó, thực tế cũng xuất phát từ tay Thái tử phi mới mười hai tuổi." Hân hy vọng thái tử có thể tin tưởng kết quả hân điều tra, dù sao một công chúa mới mười hai tuổi lại mạo hiểm tội lớn khi quân, vì chính mình chọn phu quân, nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy không thể tưởng tượng được!

"Nga?" Da Luật Tề nhũn mày. Này nha đầu chết tiệt kia, cứ nhiên thời điểm lúc mười hai tuổi đã bắt đầu tính kế với hân?

Là ta chính mình muốn gả cho người!

Ta mười hai tuổi đã nhận định người!

Chỉ cần có ta Triệu Khuynh Thành ở, về sau người đừng mơ tưởng cùng nữ nhân khác làm loạn trên giường!

Lời nói Triệu Khuynh Thành trong nháy mắt quanh quẩn ở trong đầu hân, mà tất cả hình ảnh của nàng nhăn mặt hay cười vui cũng lại rõ ràng hiện ra trong đầu của hân. Nàng tuyệt đại tao nhã làm cho người ta nín thở, người nàng quả thật cũng như tên nàng, có thể nói nghiêng nước nghiêng thành; hân may mắn dữ dội, lại có thể được một nữ tử xuất sắc yêu say đắm lâu như vậy!

Nghĩ một hơi đến tận đây, một sự lo lắng chợt nảy lên trong lòng, Da Luật Tề không tự giác trên khóe miệng hơi hơi cười.

"Thái tử, này đó chính là kết quả bước đầu cự thần điều tra được, có thể có khả năng có chi tiết bị lệch lạc, thỉnh thái tử thứ tội." Cấp Đại thấy mặt hân lộ vẻ tươi cười, nghĩ đến hân cảm thấy việc này hoang đường buồn cười, nhanh đập đầu xin tha tội.

"Người tốt nhất nhanh tra rõ ràng sự tình, bởi vì ta tùy lúc đều có khả năng sẽ yêu Thái tử phi, nếu sau khi ta đã yêu nàng, người lại nói cho ta biết nàng bày ra chuyện này không phải bởi vì thích ta, mà là vì lợi ích Đại Tống, cho ta hoàn cảnh tiền toái lương nan, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha người. Cấp Đại, người hiểu chưa?"

Da Luật Tề nhẹ nhàng bâng quơ nói mấy câu, Cấp Đại sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Da Luật Tề khóe miệng liên tục cong lên. Thật không nghĩ tới, Thái tử phi của hân lại có hành vi kỳ lạ như vậy, vì chính mình chọn phu quân? Hân - người may mắn này có thể hay không thương cho nàng một chút?

Triệu Khuynh Thành đặc ý chờ Da Luật Tề tìm nàng tính toán sổ sách.

Trước khi trời tối, nàng cũng đã đem Liên Hoa, Tập Nhục, Thu Lãnh, Mạc Tiểu Hương tất cả triệu tập ở đại sảnh.

Hừ, muốn cùng nàng đấu? Không có cửa đâu! Bản công chúa sớm đem toàn bộ các nàng kêu đến phạt đứng, xem người tìm ai đi! Nếu chịu không nổi sẽ tính toán sổ sách a, bản công chúa đã sớm chờ người!

Đèn mới lên rực rỡ, Bình nhi đứng ở cửa canh chừng nhìn thấy bóng người từ xa đi tới, kích động vội vàng ở ngoài cửa cổ họng kêu to: "Thái, Thái tử giá lâm——"

Bốn nữ tử kiều mỵ ở trước mặt Triệu Khuynh Thành đang tinh thần ủ rũ, lập tức cả người chấn động, nhanh chóng điều chỉnh tư thế thật tốt, đều tự bày ra mỉm cười mê người.

Triệu Khuynh Thành cũng không ngoại lệ, nàng đứng lên, phong tình vạn chủng tiến ra đón; ở mặt ngoài làm như bước liên tục ra về nhẹ nhàng đẹp đẽ, trên thực tế từng bước nàng thật vững chắc đề phòng, sợ Da Luật Tề nổi giận đột nhiên đánh nàng.

Hôm nay hân rất kỳ quái! Khi gặp nàng bộ dáng thật cao hứng; nhưng khi thấy bốn mỹ nữ phía sau nàng, hân lại có vẻ mặt như ngoài ý muốn?

Điều này tỏ vẻ hân vốn chính là tìm nàng. Về mặt hân không giống như tìm nàng tra hỏi, chẳng lẽ hân tìm nàng để ôn lại mộng uyên ương cũ? Ý thức được điểm ấy, Triệu Khuynh Thành lần đầu giận trí tuệ của mình, nàng làm sao lại kêu đến đây mấy người thừa làm phân tán lực chú ý của hân?

"Các người như thế nào lại ở nơi này?" Da Luật Tề kinh ngạc nhìn bốn nữ nhân kia của hân.

"Thái tử đừng đa tâm, Thái tử phi chỉ tìm chúng ta đến nói chuyện phiếm mà thôi." Liên Hoa sâu kín nói. Người thông minh đều hiểu được, cái gọi là không cần đa tâm, chính là thỉnh thái tử tốn nhiều tâm.

Nhưng Da Luật Tề giống như thật sự không có nghĩ nhiều, chỉ thản nhiên nói: "Nga, vậy các người đi về trước, ta muốn nói chuyện riêng với Thái tử phi."

"Nhanh, nhanh, các người đi mau!" Triệu Khuynh Thành vui mừng quá đổi, vội vàng thúc giục mọi người.

Nàng ngẫu nhiên toát ra đến tính trẻ con, làm Da Luật Tề không khỏi ở khóe miệng lại giấu một nụ cười.

Sau khi mọi người đi hết, hân lười biếng ngồi ở trên ghế, ý bảo Triệu Khuynh Thành ngồi trên đùi hân "Người từng nói cho ta biết, hôn nhân này là y theo ý người làm, đúng không?"

Nàng biết nghe lời, không chút khách khí nhảy đến trên người hân, hai tay ôm lấy cổ của hân, hôn lung tung vài cái trên mặt hân, liền vội vội vàng vàng mở rộng cổ áo, hơi lộ ra bộ ngực sữa, trước mặt hân lúc ẩn lúc hiện, cố ý dụ dỗ.

Nàng bất quá chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, không có kỹ xảo câu dẫn, ngay cả mặt đều đã đỏ bừng, tất cả cho thấy chính xác nàng vẫn là một cô gái ngượng ngùng; nhưng tác phong nàng lớn mật, hành vi ngả ngón đến đủ để so sánh như nữ tử ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười. . . . . Ngượng ngùng cùng làm cản, ngả ngón cùng bảo thủ, nhìn thấy những khí chất mâu thuẫn này ở trên người nàng lần lượt thay đổi, làm cho Da Luật Tề dục hòa chảy mạnh.

"Bộ dáng háo sắc này của ngươi, làm ta phá hư." Hần nhện không được ở bên tai nàng nói nhỏ.

Nghe thấy hắn nói như thế, mặt Triệu Khuynh Thành càng thêm đỏ bừng.

"Ngươi không thích giọng này sao?" Triệu Khuynh Thành thẹn thùng đẩy hắn ra.

"Cực kỳ thích." Da Luật Tề đã bị dục vọng chi phối, dùng sức kéo nàng ôm trở lại vào ngực của hắn, cánh tay hắn dùng lực lớn, làm nàng không thể hô hấp.

Vì phòng ngừa chính mình trở thành công chúa đầu tiên trong lịch sử vì bị ôm chặt mà chết, làm cho danh dự Đại Tổng bị mất, nàng cố ý ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, ý đồ đòi đi lực chú ý của hắn. "Ngươi hôm nay có điểm bất đồng, làm ta thụ sủng nhược kinh." Nàng ôm lấy cổ của hắn, trán để ở trán của hắn, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Chương 2.3

Nàng vô tâm có hành động thân thiết, làm cho lòng Da Luật Tề chấn động. Đây là thể nghiệm hắn chưa bao giờ có, trong khoảnh khắc đó, phảng phất có luồng khí nhẹ nhàng trong trẻo nhưng lạnh lùng chui vào từng lỗ chân lông hắn, luồng cuồng rót vào lòng hắn, làm cho tim hắn nháy mắt trở nên yên ổn; mà đồng thời, lại phảng phất có luồng hơi nóng đốt cháy da thịt của hắn, làm cho máu hắn đang lạnh lẽo chậm rãi ấm lên, cho đến sôi trào. Hắn cố ý xem nhẹ ma pháp nàng đang thi triển trên người hắn, nhưng lại làm cho lòng hắn dâng lên một xúc cảm nguyên thủy, xúc cảm này làm cho hắn hận không thể ngay lập tức liền cùng nàng hợp nhất thể.

"Bởi vì, ngươi làm cho ta cảm động!" Hắn một bên nhẹ giọng trả lời nàng, một bên ôm nàng hướng phòng nội đi đến.

"Ngươi vừa rồi nhắc tới hôn nhân, hiện tại lại nói ta làm ngươi cảm động, có phải ngươi đã biết chân tướng sự tình rồi phải không? Hay là đã hoàn toàn hiểu được tình yêu của ta?" Triệu Khuynh Thành tự chứng minh thành ý của nàng, thận trọng hôn môi hắn.

Cái hôn của nàng đã hoàn toàn trêu chọc Da Luật Tề, hắn đem nàng đặt nằm xuống trên giường, nhiệt tình hôn nàng, hắn nhiệt tình đáp lại làm cho Triệu Khuynh Thành vui vẻ vô cùng.

Mà Bình nhi sau khi tiễn bốn vị cơ thiếp, liền chạy nhanh trở về hầu hạ công chúa, sợ công chúa bị thái tử không có hảo ý khi dễ. Nàng theo tiếng động mà đến, đẩy cửa vào đột nhiên thấy cảnh này, nàng kinh hô một tiếng, chén trà trên tay rớt xuống đất, cũng không thu dọn, che khuôn mặt đỏ lên bỏ chạy ra ngoài.

Sự ngạc nhiên của nàng quấy nhiễu hai bóng người đang ở trên giường hôn nồng nhiệt, lưu luyến không muốn tách ra. Triệu Khuynh Thành nghiêm mặt, làm cho chính mình thanh tỉnh; lúc đó Da Luật Tề đi ra khóa cửa lại, để ngừa lại có người tiến vào quấy rầy.

"Ta thực thích như vậy, có vẻ ngươi đang sùng ái ta, nếu ngươi có thể ôm ta cả đời, thì thật là tốt!" Triệu Khuynh Thành bùi ngùi nói.

"Tiểu công chúa, ta đáp ứng ngươi." Da Luật Tề đặt nàng ở trên giường, khăn cấp cởi bỏ quần áo của chính mình ra.

"Ngươi có thể cả đời chỉ ôm một mình ta không?" Triệu Khuynh Thành phối hợp với hắn, cởi bỏ váy dài của chính mình, nhưng lại tham hỏi thêm một câu.

"Không được." Da Luật Tề đáp rất kiên quyết, thấy nàng động tác thoát y quá chậm, hai tay linh hoạt đặt lên trước ngực nàng.

Hắn nhẹ nhàng kéo một cái, cái yếm của nàng nháy mắt bị hắn kéo xuống dưới, ánh mắt của hắn trở nên sáng ngời, lập tức cảm mềm mại của nàng, dùng sức xoa bóp. Triệu Khuynh Thành kêu đau một tiếng, không kịp nghĩ nhiều, đã bị hắn kích động cùng nhau lâm vào điên cuồng. . . . .

Bên trong giường, cảnh xuân kiều diễm.

Nam nhân Da Luật Tề này, làm cho Triệu Khuynh Thành nhện không được vừa yêu vừa hận!

Chuyện xưa bắt đầu năm ấy khi nàng mười hai tuổi, nàng cùng các công chúa đang cùng nhau đi qua ngo môn, các công chúa bỗng nhiên đều kinh hô lên, theo ánh mắt kinh ngạc của các nàng xem qua, liền thấy hắn.

Kim thủy ngọc bội đeo bên người, một thiếu niên dáng người cao to mặc áo trắng, mặt hắn tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt sâu trong đó mơ hồ có một ngọn lửa, sáng lạn như nắng sớm làm cho người ta cảm thấy ấm áp, lại u ám như ma trời làm cho lòng người phát lạnh. Trong nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy trái tim loạn đập, không tự chủ được đứng ngăn người, thầm nghĩ hắn là ai vậy? Vì sao xuất hiện ở trong hoàng cung?

Hôm sau, Tổng đề nhện không được Triệu Khuynh Thành cầu xin, cho phép nàng quan sát đại hội thi đấu thể thao Tổng Liêu, mà hắn cũng xuất hiện, tài nghệ trấn áp quần hùng, dáng người đẹp để phong lưu, dễ dàng đoạt giải quán quân; phong thái hắn chinh phục mọi người, cũng cướp đoạt luôn trái tim Triệu Khuynh Thành.

Bắt đầu từ lúc đó, nàng biết hắn là Liêu quốc thái tử - Da Luật Tề, dũng sĩ giỏi nhất Liêu quốc, là tiêu điểm cho nam nhân ghen tị, nữ nhân ái mộ: bởi vậy nàng phát thệ, cuộc đời này không phải hắn không lấy chồng. Lúc đó thời tiết khô nóng, giống như tâm tình nàng lúc đó, rất muốn phát tiết hương hân bày tỏ.

Da Luật Tề cùng Liêu vương ở Khai Phong tạm trú, nàng ngày đêm chờ mong có thể cùng hắn chính thức gặp mặt một lần; nhưng lúc nàng cố ý tránh ở sau núi giả, chờ hắn đến gặp thì U Lan công chúa lại chặn bước hắn trước nàng.

"Da Luật Tề, ngày ấy ngươi ở đại hội thi đấu thể thao tỏa sáng nhất, phong thái của ngươi trong vòng một ngày, đã truyền khắp toàn bộ Khai Phong." Trên tay U Lan công chúa xuất hiện một đoá cúc tây trung hoa, đặt ở mũi mũi, ánh mắt lại tà liếc Da Luật Tề. Nàng được xưng đệ nhất mỹ nhân Đại Tổng, mỗi khi giờ tay hay nhắc chân đều tản ra lực hấp dẫn trí mạng.

Nhưng Da Luật Tề cũng không cảm động, lạnh lẽo nhìn U Lan công chúa nói: "Ta là người Đại Liêu, Đại Tổng chiến bại, ngươi thân là Đại Tổng công chúa không nên biểu hiện cao hứng phần chần như thế." Câu nói đầu tiên của hắn, làm cho U Lan công chúa xinh đẹp đang tươi cười chợt khựng lại. "Hơn nữa, ta chán ghét nữ nhân câu dẫn ta." Hắn nói câu thứ hai, làm cho sắc mặt U Lan công chúa nhất thời trở nên tái nhợt.

Đóa cúc tây trung hoa trong tay nàng rơi xuống mặt đất, nghiêng rầm nghiêng lẹ nói một câu: "Người man rợ!" Tiếp theo oán hận rời đi.

U Lan công chúa nhiệt tình nhưng hắn lại lãnh đạm, làm cho Triệu Khuynh Thành nhìn không được nhảy ra từ phía sau núi giả, vừa vận thấy Da Luật Tề cúi người nhìn đoá cúc tây trung hoa đã dập nát kia.

"Ngươi đối với hoa còn tốt hơn so với tỷ tỷ nhà, tỷ tỷ đẹp như vậy, ngươi không thương sao?" Nàng tò mò hỏi.

"Ngươi mới bấy nhiêu tuổi, mà miệng đã nói đến tiếng yêu hay không yêu ư." Hắn nghe vậy cười ra tiếng.

Nét tươi cười của hắn lập tức đoạt đi hô hấp của nàng, ngây ngốc nhìn hắn nói: "Ta là Trường Nhạc công chúa - Triệu Khuynh Thành."

Từ đó, nàng đã chính thức xuất hiện trước mặt hắn.

Mấy năm qua, đáy lòng Triệu Khuynh Thành luôn nhớ mãi khoảnh khắc ấy, ngày đêm tra tấn nàng, làm nàng thương hắn yêu hắn đến muốn ngừng mà không được, mà hắn lại hiển nhiên quên đi.

Da Luật Tề, dường như là một nam nhân bí ẩn lại như là một nam nhân bình thường, hắn khi thì nhiệt tình như lửa cháy, làm nàng thiêu thân lao đầu vào lửa, chết cũng không để ý, hắn khi thì lạnh lùng như băng, làm nàng bị lạc vào cánh đồng tuyết trắng, tìm không thấy lối ra; hắn khi thì ôn nhu như gió xuân, làm nàng cảm thấy ấm áp; hắn khi thì táo bạo như sấm sét, làm nàng hết hồn. . . . .

Chưa từng có một người nào lại tạo cho nàng nhiều cảm xúc như vậy, làm sao nàng có thể không thương hắn được?

Liên tiếp vài ngày, Da Luật Tề đều cùng Triệu Khuynh Thành ôm nhau ngủ, hành vi thân mật làm cho cảm tình hai người nhanh chóng phát triển.

Nhưng đồng thời khi hưởng thụ ngọt ngào, trong lòng Triệu Khuynh Thành hoàn toàn rõ ràng một sự kiện – thân phận nàng là địch quốc công chúa đối với hắn mà nói là một trở ngại không thể vượt qua, nếu nói trước mắt là bình thân thì chỉ là một biểu hiện giả dối, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, chỉ một điểm đáng ngờ nhỏ xuất hiện, đều có thể làm cho hắn tuyệt tình rời nàng mà đi.

Nàng sinh ra một khát vọng muốn biểu lộ cho hắn biết, muốn nói cho hắn biết tình cảm của nàng đối với hắn chân thành đến như thế nào.

Ngày hôm đó, Triệu Khuynh Thành sai người đem cửa hồi môn của nàng vào phòng, năm hôm gỗ sơn màu để thẳng tắp trước mặt Da Luật Tề; Da Luật Tề bất động thanh sắc nhìn hết thấy, trong lòng âm thầm đoán mục đích của nàng.

Khi hắn nhìn nàng, nàng liền nói với hắn – nàng muốn trái tim của hắn! Lời thề này không có lúc nào là không được thể hiện ở tất cả hành động của nàng, mỗi tiếng nói mỗi cử chỉ đều biểu hiện như vậy, mà vào giờ phút này, trong mắt nàng rõ ràng lóe ra hào quang.

Hắn đã là thái tử một quốc gia, rất khó có chuyện gì hay vật gì lại có khả năng hấp dẫn ánh mắt của hắn, nàng là một nữ nhân thông minh, tuyệt đối sẽ không ngu dốt đem vàng bạc châu báu trong rương đến lấy lòng hắn; không phải châu báu, mà là thứ gì đó khác như là thơ tình chẳng hạn. Hắn kết luận chắc chắn như vậy, im lặng xem nàng.

Triệu Khuynh Thành mỉm cười nhìn Da Luật Tề, sau đó tiến đến mở ra cái rương thứ nhất. Nàng đỏ mặt, tùy ý rút ra một bức thư, đưa cho Da Luật Tề. "Trong rương này đều là thơ tình ta viết cho ngươi, ngươi cần phải xem?"

Bức thứ nhất: (Thơ của Vô Danh - Bài Thượng gia)

Hỡi trời,

Thiếp nguyện với chàng,

Mãi mãi chẳng phân ly.

Núi mòn,

Sông cạn.

Đông vang sấm dậy,

Hè mưa tuyết,

Trời đất hợp,

Mới cùng chàng ly biệt.

Bức thứ hai: (Thơ Đường của Lý Bạch - Bài Nhớ nhau hoài (Trường tương tư))

Nhớ nhau hoài, ở Trường An

Đêm thu tiếng trùng kêu rí rả ở nơi lầu vàng

Sương khuya làm tê lạnh cả mặt chiếu

Ngon đèn cô đơn mờ ảo khiến buồn nào nuốt

Vén bức màn cửa ngấm trăng than với trời cao

Người đẹp như hoa cách xa mãi tầng mây

Trên là trời cao thăm thẳm, dưới là sóng cồn mặt nước xanh

Trời cao đất dày hồn phiêu diêu đau khổ,

Mộng hồn khó vượt qua cửa ải.

Nhớ nhau hoài !

Ôi đau !

Bức thứ ba: (Thơ của Bắc Tống Phạm Trọng Yêm - Bài Tô mặc già)

Trời xanh biếc

Lá vàng úa

Sóng lẫn sắc thu

Sóng gợn khói mờ phủ

Nước liền trời non ánh tà dương rọi

Cỏ ngát vô tình

Mon món trong nắng nhạt

Não hồn quê

Buồn đất khách

Tối tối trừ phi mộng đẹp lưu người ngủ

Trăng sáng chó một mình tựa gác

Rượu thấm sâu trường

Sẽ hóa tương tư lệ

Da Luật Tề nhìn qua loa nội dung các bức thư, chắc chắc ra tiếng. Tuy rằng hắn đã đoán trước trong rương là thơ tình, nhưng khi hắn nhìn đến năm chiếc rương đều chứa đầy ắp thơ tình này thì không khỏi có chút kinh ngạc. "Trời ơi, nhiều như vậy? Một ngày hơn mười bức. . . . . Phỏng chừng năm năm này, người đều mộng viết thư tình sao."

Hắn vội vàng nhìn lướt qua các rương trong suốt trước mặt, chỉ thấy bốn cái chất đống tràn ngập thơ tình, nhưng cái thứ năm hơi hỗn độn, phía dưới hình

như còn có mấy quyển sách, trong đó một quyển sách mở hé ra, mờ mờ nhìn thấy hình như có hình người.

"Ừ, đây là cái gì?" Da Luật Tề từ trong cái rương thứ năm cầm lấy quyển sách kia, khi hắn nhìn thấy tựa sách thì nhin không được kinh hô ra tiếng: "Trời ơi! Người lại còn xem loại sách này ư!"

Bìa sách rõ ràng là một bức tranh vẽ một đôi nam nữ đang giao hoan, tựa là "Chuyện phòng the bí kíp".

Triệu Khuynh Thành đang đắc ý nhìn bốn rương kia toàn là thơ tình đều là tự tay nàng viết cho hắn, lại không dự đoán được Da Luật Tề phát hiện ra sách nàng giấu ở đáy rương thứ năm. Nàng đỏ mặt đoạt lại sách ném trở lại vào rương, tiếp theo dùng sức đẩy nắp lại ngồi che lên.

Nàng giữ im lặng, nhìn Da Luật Tề một hồi lâu sau, mới phần nộ nói: "Ta làm như vậy là sợ người cảm thấy cùng nữ nhân khác ở trên giường so với ta tốt hơn!"

Da Luật Tề nhìn nàng đỏ bừng hai má, vẻ mặt lại làm bộ kiên cường ra vẻ không sao cả, nhin không được chột cười ra tiếng. "Trời ơi, người thật là rất độc đáo!"

Lời của hắn có ý tứ gì? Vẫn là châm biếm nàng sao? Triệu Khuynh Thành buồn bực theo dõi khuôn mặt tươi cười của hắn.

Ít nhất lần này quả thật hắn vì nàng mà cười – tuy rằng động cơ hắn cười thực khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cho dù quan hệ của hai người ngày càng thêm thân mật, nhưng Da Luật Tề vẫn không thay đổi bản sắc phong lưu, trong lúc đó hắn vẫn cùng trêu đùa với bốn mỹ nữ kia.

Đêm đã trễ, khi Triệu Khuynh Thành đến thư phòng thì gặp Mạc Tiểu Hương miệng đang mỉm cười từ bên trong đi ra, trên tay bưng một chén canh đã được uống cạn.

Một lúc khác, lại nghe tiếng cười trong trẻo của Tập Nhưộc ngân vang, đang vui vẻ đùa đùa trên xích đu mà Da Luật Tề đang đứng bên cạnh mỉm cười.

Lại khi khác trong lúc mọi thứ im ắng, ở nhà kính truyền ra tiếng đàn tranh du dương cùng với tiếng cười của Da Luật Tề.

Lần khác khi nàng đi ngang hồ nước, cũng từng thấy Thu Lãnh đang lười biếng ngồi ở ghế đá, Da Luật Tề đột nhiên xuất hiện ôm nàng vào lòng . . . . .

Nhìn thấy tất cả chuyện này làm lý trí nàng tan rã, không thể chịu đựng được hắn đem tình yêu phân phát cho người khác, lại nghĩ khi nàng cùng hắn thân thiết, lúc đó hắn cũng xem nàng như một trong bọn họ làm cho nàng rất đau lòng không thể chịu được.

Nàng muốn trong tim hắn chỉ có một mình nàng. Nàng oán hận hắn, cũng oán hận các mỹ nhân này.

Qua nửa tháng gió êm sóng lặng, Triệu Khuynh Thành lại phát động "Khu trục chiến".

Nàng đem bốn mỹ nhân kia triệu tập đến điện lớn, nhìn các nàng lạnh lùng thốt: "Bốn người các người hôm nay phải ra phủ."

Đến đêm nàng đợi thật lâu Da Luật Tề cũng không tới lại buồn ngủ thiếp đi. Khi nàng tỉnh lại thì nghe Bình nhi nói đêm qua thái tử ngủ lại ở chỗ Tập Nhưộc – Hoa Các, làm nàng tức điên, liền lập tức gọi Liên Hoa, Tập Nhưộc, Thu Lãnh cùng với Mạc Tiểu Hương bốn người triệu tập lần nữa.

"Thái tử phi, van cầu người, không cần đuổi chúng ta đi." Liên Hoa lại giờ chiều cũ, khóc sụt sùi.

Mạc Tiểu Hương lại khoa trương hơn, sụp quỳ trên mặt đất, khóc nói: "Thái tử phi, người muốn ta rời thái tử, không bằng trực tiếp giết ta đi."

"Thái tử phi, Tề ca ca biết chuyện này không?" Thu Lãnh thái độ bình tĩnh, vẻ mặt kiêu căng.

"Công chúa tỷ tỷ, không cần đuổi Tập Nhưộc, Tập Nhưộc thích nơi này, không nghĩ rời đi." Tập Nhưộc mắt to ra vẻ vô tội, đau khổ cầu xin.

"Không cần nhiều lời! Bình nhi, kêu quản gia cho các nàng mỗi người một ngàn lượng bạc, chuẩn bị xe ngựa cho các nàng, đưa các nàng đều tự về nhà."

Triệu Khuynh Thành vung ống tay áo, xoay người rời đi, lúc này Thu Lân bỗng nhiên ra tay nhanh như điện bả phía sau cổ của nàng.

Thu Lân bắt quả chỉ là đồ đệ của Lạc Phong Mạnh, ngay cả Lạc Phong Mạnh cũng không phải là đối thủ của Triệu Khuynh Thành, huống chi là nàng! Triệu Khuynh Thành khâm phục sự can đảm của nàng, nhưng lại khinh thường nàng ngu xuẩn.

Tạm thời không nói nàng không phải là đối thủ của Triệu Khuynh Thành đi, cho dù nàng thắng thì như thế nào? Công kích thái tử phi sẽ đắc tội, chỉ sợ Da Luật Tề nghe xong, cũng sẽ chủ động đem nàng đuổi ra khỏi phủ.

Triệu Khuynh Thành khinh miệt cười, dễ dàng tránh đi công kích của Thu Lân, Thu Lân đánh trượt lại bổ nhào về phía trước, thấy trán nàng lại hướng về phía góc bàn, nếu thật sự va vào thì dung nhan đẹp đẽ kia sẽ bị hủy đi.

Triệu Khuynh Thành vốn chỉ định khiển trách nàng một chút, nhưng khi gặp tình hình này trong lòng mềm nhũn, tay nhịn không được kéo lại ống tay áo của Thu Lân, nhưng Thu Lân lại dùng sức đẩy nàng ra, ngã mạnh xuống đất, cái bàn gỗ cũng bị nàng đập tan.

Sau khi hét lớn một tiếng, Thu Lân ôm bụng cuộn mình trên mặt đất, cái trán nhỏ của nàng chảy đầy mồ hôi, mặt tái nhợt . . . . .

"Người đang bày trò gì nữa đó?" Triệu Khuynh Thành không kiên nhẫn cau mày nhìn nàng. Thật đúng là đang giả bộ, chỉ một cái ngã, lại đau đến chết sao? Giả bộ nhu nhược cũng không suy nghĩ một chút đi!

"A, hài tử của ta!" Thu Lân đột nhiên thét chói tai, chỉ thấy dưới làn váy xanh nhạt của nàng không ngừng chảy ra máu tươi, thành một vũng hồng trên mặt đất nhìn chói mắt.

Ba nữ nhân còn lại như ở trong mộng mới tỉnh, sợ hãi kêu lên một tiếng tiến đến.

Vì để được ở lại trong phủ, Thu Lân lại có thể không tiếc sát hại đứa nhỏ của nàng? Nàng thực ác độc! Không chỉ có Triệu Khuynh Thành nghĩ như vậy, ngay cả ba cơ thiếp kia đều nghĩ như thế.

Triệu Khuynh Thành sắc mặt tối tăm nhẹ nhàng tiến lên tách mọi người ra, liền nâng Thu Lân lên đem vào trong phòng.

Thu Lân phần hận gãy dựa, "Người giết hài tử của ta, người trả đứa nhỏ cho ta!"

Triệu Khuynh Thành không để ý tới nàng đổi trắng thay đen kêu rên, lạnh lùng đem nàng đặt ở trên giường nói: "Nếu người thật muốn cứu hân thì cầm miếng ngay!" Nghĩ đến khi Da Luật Tề biết con mình mất đi thì sẽ phản ứng như thế nào? Nàng không dám nghĩ tiếp, chỉ tập trung tinh thần, cẩn thận chữa thương cho Thu Lân.

Sau khi cứu xong, Bình nhi lập tức bưng một bồn nước đến cho Triệu Khuynh Thành rửa tay.

Triệu Khuynh Thành dùng một cái khăn lau tay, sau lại dùng cái khác lau mặt cho Thu Lân đang tái nhợt. "Người thực ác độc! Vì để được ở lại trong thái tử phủ lại nhẫn tâm sát hại con của mình, người bình thường tuyệt đối làm không được điều này. Người làm như vậy thật là vì thái tử, hay là vì mưu đồ khác?"

"Thái tử phi, rõ ràng là người hại ta sanh non, giờ phút này người lại còn nói như vậy?" Thu Lân thờ ơ phỉ phò, khoe miệng tươi cười đắc ý.

Hừ, thái tử phi trong truyền thuyết thông minh giống thần tiên thì cũng bình thường thôi, còn không phải bị bại dưới tay nàng sao?

"Nói hươu nói vượn! Chúng ta đều thấy rõ ràng người chính mình ngã sắp xuống, người còn dám vu hãm cho công chúa, thật là to gan!" Bình nhi tức giận hét lớn.

"Bình nhi, chúng ta cũng biết người sốt ruột bảo vệ cho chủ, nhưng thái tử phi lần này thật sự hơi quá đáng. Chút nữa khi thái tử hỏi chuyện này, chúng ta sẽ nói thật cho người biết."

Liên Hoa ngoài mặt thản nhiên nói, nhưng mặt mày lại hiện lên vẻ đắc ý.

"Người nói bậy bạ gì đó?" Bình nhi nhìn Liên Hoa quái dị, nàng có cảm giác công chúa bị rơi vào bẫy của các nàng.

"Có phải hai người các người cũng tận mắt thấy ta đẩy ngã Thu Lân?"

Triệu Khuynh Thành cười lạnh nhìn Mạc Tiểu Hương cùng Tập Nhục hỏi, chỉ thấy hai người bọn họ cười dài gât đầu.

"Tốt lắm, chờ đến khi các người có cơ hội nói với thái tử, thì nói cho hắn biết tình hình thực tế đi. Bình nhi, lập tức đem các nàng bốn người tống ra khỏi phủ!" Triệu Khuynh Thành lạnh lùng nhìn bốn người trước mặt biến sắc. Muốn tương cùng nàng đấu? Động tác võ thuật đẹp mắt của các nàng ở trong mắt nàng quả thực chính là hề cười.

Bốn nữ nhân lập tức bị Triệu Khuynh Thành đuổi ra khỏi phủ.

Bởi vì Thu Lân vừa đẻ non, Triệu Khuynh Thành không có đuổi nàng đi xa, an bài ở một biệt thự bên ngoài gần kinh thành ngoại để an dưỡng thân; còn lại ba nàng kia đều phái người đuổi về quê quán của họ.

Da Luật Tề vừa trở về thái tử phủ, quần gia lập tức đem hành động Triệu Khuynh Thành báo cáo cho hắn.

"Thái tử, hôm nay thái tử phi triệu tập Liên Hoa, Tập Nhục, Thu Lãnh cùng Mạc Tiểu Hương bốn vị cô nương đến Phụng Nghi Các, không lâu sau, chợt nghe nói Thu Lãnh cô nương ngã sấp xuống sanh non, đến lúc già nò đến thì vừa vặn thấy thái tử phi đem bốn vị cô nương trực xuất ra phủ."

"Thu Lãnh sanh non? Tất cả các nàng đều bị thái tử phi đuổi đi?" Da Luật Tề kinh ngạc hỏi lại.

Triệu Khuynh Thành – nữ nhân chết tiết này, trí tuệ như thế, đẹp đẽ như vậy, tâm địa lại ác độc! Nàng dám có ý đồ khống chế cuộc sống cùng ý chí hắn, hẳn nhất định bắt nàng phải trả giá lớn!

Trong mắt Da Luật Tề phụt ra vẻ ác độc.

Hắn nhanh chóng tiến vào Phụng Nghi Các của Triệu Khuynh Thành, vừa mới tiến đến cửa phòng, liền tát Triệu Khuynh Thành một cái làm cho khoe miệng nàng chảy máu.

"Đáng chết! Ngươi dám đánh ta?" Triệu Khuynh Thành che hai gò má sưng đỏ, căm tức không dám tin nhìn Da Luật Tề.

Đây là lần thứ hai hắn đánh nàng! Lần đầu tiên là lúc trước do hắn không hiểu nàng, trong lúc vô tình làm nàng bị thương, nàng có thể hiểu mà tha thứ, nhưng mà lần này, hắn cố ý đánh nàng.

Hắn – đầu con lợn chết tiết! Nhìn biểu tình hắn biết hắn chỉ tin lời đồn – hẳn nghĩ nàng giết đứa nhỏ của hắn!

"Tiện nhân! Ngươi sẽ vì hành vi của ngươi mà trả giá lớn." Tay Da Luật Tề nắm cái cổ mảnh khảnh của nàng, năm ngón tay chậm rãi xiết chặt, lạnh lùng nhìn thần sắc Triệu Khuynh Thành càng ngày càng thống khổ.

Ông trời, hắn thật sự muốn giết nàng!

Triệu Khuynh Thành hoảng sợ muốn vận bung ngón tay của hắn ra, cũng không có thể mảy may di động, thiếu dưỡng khí làm đầu nàng đau muốn nứt ra, nhưng lúc này có một thứ đau hơn đó là lòng nàng.

Nàng yêu một nam nhân căn bản chưa từng yêu nàng, mười ngày ngọt ngào qua bất quá là một biểu hiện giả dối, nếu hắn đối với nàng có chút tình nghĩa, cũng không thể không nghe nàng giải thích, vô đoán phán nàng tử tội.

Ý nghĩ này làm cho Triệu Khuynh Thành đánh mất ý chí muốn sống, hai chân nàng mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh. . . . .

Không biết qua bao lâu, thần trí của nàng mới dần dần thanh tỉnh, một cổ mảnh liệt làm nàng hít thở không thông, từng đợt đau đớn quen thuộc muốn xé rách nàng.

Nàng kinh ngạc mở to mắt, trong bóng tối, chỉ thấy Da Luật Tề ngồi ở trên người nàng, nắm chặt eo của nàng, ra sức ở trong cơ thể của nàng công thành chiếm đất.

"Buông. . . ." Nàng vô lực kêu lên.

"Ngươi không phải muốn độc chiếm ta sao? Như thế nào lại không biết? Nhu cầu của ta từ trước đến nay rất lớn." thanh âm Da Luật Tề mang theo tà ác.

"Đừng buộc ta hận ngươi, Da Luật Tề." Triệu Khuynh Thành phản hận nắm chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay nàng, máu tươi từ nàng bàn tay nhỏ xuống giường, trong không khí lạnh lẽo mang theo một mùi máu tươi.

Mà lúc này, Da Luật Tề đạt tới cao trào, hắn gầm nhẹ một tiếng đưa mầm mống của hắn bắn vào trong cơ thể nàng; Triệu Khuynh Thành chợt bị kích thích, cả người không ngừng run run, hai người đồng thời đạt tới cao trào. . . . .

Triệu Khuynh Thành từ trước đến nay tôn trọng nguyên tắc "Người hiểu lòng ta thì biết ta tốt, nếu đã không muốn hiểu thì có nói cũng vô dụng", nàng cho tới bây giờ cũng không có thói quen giải thích hành vi của mình cho người khác biết. Nhưng lần này, nàng vì Da Luật Tề mà phá bỏ nguyên tắc, nàng muốn giải thích với hắn, bởi vì nàng có thể không cần mọi người nghĩ gì, nhưng không thể không đề ý đến ý nghĩ của hắn.

Lúc Triệu Khuynh Thành thấy Da Luật Tề đứng dậy mặc quần áo định rời đi thì nàng nhìn không được mở miệng giải thích: "Ta không có đẩy ngã Thu Lãnh, nàng vì để có thể được lưu lại, không tiếc sanh non."

"Dám làm dám chịu! Nếu ngươi lớn mật thừa nhận, không chừng ta còn có thể bội phục dũng khí của ngươi, nhưng hiện tại ngươi lại có hành vi nhu nhược, làm cho ta ghê tởm." Sau khi Da Luật Tề ăn mặc chỉnh tề, quay đầu lạnh lùng liếc nàng một cái, không chút nào lưu luyến bước ra khỏi cửa phòng.

Da Luật Tề – đầu heo này một chút cũng không thương ta! Ý nghĩ này làm cho lòng Triệu Khuynh Thành đau đớn đến rơi nước mắt.

Da Luật Tề thật sự rất muốn bóp chết Triệu Khuynh Thành – nữ nhân ác độc kia!

Nàng đuổi đi cơ thiếp của hắn, làm cho bốn nữ tử nhu nhược kia lưu lạc tứ phương, còn ác độc hại chết đứa nhỏ của hắn. Mấy ngày liên tiếp sùng ái nàng làm nàng đắc ý vênh vao, quả thực là không biết trời cao đất rộng!

Da Luật Tề sắc mặt tối tăm ngồi ở trong thư phòng hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, hắn quả thật thiếu chút nữa bóp chết nàng. Gặp quý! Thật sự hắn muốn bóp chết nàng, nhưng khi hắn gặp nàng bối rối hoảng sợ, ánh mắt yếu ớt bất lực thì tim của hắn lại giống như bị đâm trúng, đau đến không thể xuống tay được.

Cái nữ nhân chết tiết kia đã bỏ bùa gì cho hắn? Vì sao mặc kệ nàng làm chuyện ác độc gì, hắn đều không thể không chế dục vọng của chính mình đối với nàng? Hắn mê luyến thân thể của hắn, hai người bọn họ rất hợp nhau làm cho hắn không thể cảm thấy thỏa mãn tuyệt vời khi cùng với các nữ nhân khác được!

"Thái tử, Thu Lãnh cô nương đã được đón trở lại, ba vị cô nương khác sáng sớm mai cũng lần lượt được đón trở lại phủ." Quản gia cung kính báo cáo Da Luật Tề tiến độ công việc.

"Được rồi, người đi xuống đi." Da Luật Tề thu hồi tâm thần, liếc nhìn quản gia liếc một cái, hắn nhìn ra được, trên mặt quản gia tỏ vẻ đối địch với Triệu Khuynh Thành.

Triệu Khuynh Thành thông minh như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự không biết tình cảnh của chính mình? Nàng là công chúa địch quốc, như thế nào lại làm chuyện giết hại nữ tử Liêu quốc được? Tình yêu của nàng tuy rằng làm cho hắn cảm động, nhưng nếu tình yêu của nàng gây nguy hiểm cho cơ thiếp của hắn, thì thái tử phủ cũng không thể chứa chấp nàng được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Da Luật Tề trở nên buồn bã.

Tuy rằng hắn mê luyến thân thể của nàng, nhưng thời gian nàng cùng hắn mới ngắn ngủi có mười ngày, không thể so với thâm tình bốn năm hắn cùng với bốn mỹ nhân kia được.

Nếu Thu Lãnh đã hồi phủ, vì thế Da Luật Tề đứng dậy rời thư phòng, lững thững đi đến chỗ nàng – Nhà Thủy tạ.

Thu Lãnh sắc mặt tái nhợt, thần sắc cao ngạo ngày thường đã không thấy, liếc thấy hắn, nước mắt lập tức đổ rào rào rơi xuống; vẻ mặt cùng bộ dáng mang lệ đau thương làm cho Da Luật Tề sinh lòng thương tiếc, hai tay găt gao đem nàng ôm vào trong lòng.

Thu Lãnh bỏ vẻ kiêu căng, ở trong lòng hắn khóc lóc kể lẽ lòng mình đau cùng ủy khuất. "Tề ca ca, đều là ta không tốt, ta không thể bảo hộ con của chúng ta được tốt."

Nàng lên án Triệu Khuynh Thành làm cho Da Luật Tề tâm phiền ý loạn, khuyên giải an ủi nàng vài câu, sau đó lại không chế không nổi lại đi tìm Triệu Khuynh Thành.

Trong Phượng Nghi Các, ánh trăng như nước, mang một tầng mộng ảo giống như màu bạc, trong không khí vẫn đang lưu lại mùi hoan ái vừa rồi.

Triệu Khuynh Thành nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, cánh tay buông tư nhiên lơ lửng bên ngoài, sắc mặt tái nhợt, môi lại vẫn đỏ tươi.

Da Luật Tề đứng ở bên giường, con giận còn sót lại chưa hết nhưng hô hấp không khỏi lâm vào bế tắc, hắn say sưa ngắm nhìn nàng đang ngủ, tay không kiềm được vuốt ve da thịt non mịn của nàng. Lúc này thấy nàng thanh khiết tột như tiên tử, chính là bề ngoài xinh đẹp như thế, bên trong lại ẩn chứa một tâm ngoan độc, chẳng lẽ thật là hoa đẹp nhất lại độc nhất?

Cảnh vừa rồi làm cho Triệu Khuynh Thành tan nát cõi lòng, nàng có thể ngủ được sao? Khi nghe tiếng bước chân Da Luật Tề vào phòng thì nàng mất đi sự bình tĩnh cùng kiêu ngạo từ trước đến nay, không biết nên đối mặt với người làm đau lòng nàng này như thế nào, chỉ có thể nhắm lại mắt giả bộ ngủ, cũng không làm động Da Luật Tề. Nhưng Da Luật Tề cứ đứng ở trước giường, dùng đầu ngón tay âm áp khẽ vuốt mặt của nàng, thật lâu không chịu rời đi.

Trước mặt hắn còn mang vẻ ác độc, mà giờ phút này hắn lại hóa thành một người tình ôn nhu, hắn hi vọng vô thường, làm tâm nàng không nàng không tự chủ được phập phồng.

"Vì sao người lại trở về xem ta? Không phải là không có tình với ta nữa sao?" Triệu Khuynh Thành thở dài mở mắt ra.

Da Luật Tề thu tay, lạnh lùng nhìn nàng nói: "Yêu thích thân thể của người dễ dàng, yêu lòng của người? Rất khó!" Hắn cố ý xem nhẹ vẻ thống khổ hiện lên trong mắt của nàng, tiếp tục hờ hững nói: "Các cơ thiếp của ta đã dần dần hồi phủ, ta hy vọng người nhận rõ thân phận của chính mình, người nếu lại dám thương tổn các nàng, ta tuyệt đối sẽ không khinh xuất tha thứ người, người nghe hiểu được không?"

"Nguyên lai, người lại đây để tuyên chiến." Triệu Khuynh Thành cười khổ, giờ phút này nàng thật sự rất muốn khóc lớn, chỉ tiếc nàng không còn nước mắt nữa.

Ánh mắt nàng đau khổ ánh mắt làm cho Da Luật Tề phiền muộn trong lòng, hắn hừ lạnh vài câu, xoay người muốn đi.

"Da Luật Tề, có Triệu Khuynh Thành ta ở đây, người đừng mơ tưởng hưởng tề nhân chi phúc." Triệu Khuynh Thành không cam lòng nhìn bóng lưng của hắn, quật cường nhắc lại lập trường của nàng.

"Không biết tự lượng sức mình!" Da Luật Tề thừa nhận lời nàng làm cho hắn tim đập thình thịch, nhưng nhớ tới Thu Lãnh ánh mắt hoảng sợ cùng lệ nhan,

còn muốn kiện Triệu Khuynh Thành ác độc, hẳn lựa chọn lạnh lùng bỏ xuống một câu trào phúng, không chút nào lưu luyến bước ra khỏi cửa phòng.

Triệu Khuynh Thành thở dài. Nam nhân này chưa từng tôn trọng ý nghĩ của nàng, tình yêu hoàn mỹ quả nhiên chỉ tồn tại ở trong ảo tưởng, dù sao hẳn cũng chỉ là người nàng mê luyến lúc nhỏ thôi. Đối mặt với tình yêu vô vọng này, nàng có nên thông minh mà buông tay hay không? Nhưng nếu đã nhìn ra được hết thấy, vì sao lòng lại đau đớn như vậy?

Nhớ lại hần mấy ngày liên tiếp trước ôn tồn, lại phảng phất như có một cây đao bổ ra lòng, trong lúc đó nàng lại giãy dụa lựa chọn là rời đi hay lưu lại.

Lưu lại? Nàng thống khổ!

Rời đi? Nàng sống không bằng chết.

Ngày hôm sau, Liên Hoa, Tập Nhược cùng Mạc Tiểu Hương lục tục trở lại thái tử phủ, chuyện Thu Lãnh sanh non, trong lúc đó “chân tướng” cũng lập tức được các nàng “vô tình” để lộ ra.

Thái tử phi đổ kị bốn vị cơ thiếp được thái tử sủng ái, vì thế đem bốn người triệu tập lại, chuẩn bị đem các nàng đuổi ra khỏi phủ; bất ngờ nghe tin lớn bốn người quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin, thái tử phi không mấy may thương tiếc, bắt đắc đi Thu Lãnh cô nương mới nói với thái tử phi nàng đã có mang long tử, mong thái tử phi thay đổi ý định ban đầu. Nhưng thái tử phi lại nổi lên lòng ác độc, cố ý đẩy ngã Thu Lãnh cô nương, làm cho Thu Lãnh cô nương sanh non, cuối cùng nàng còn thừa dịp thái tử chưa kịp trở về, đem bốn người đuổi ra phủ. . . . .

Không đến một ngày, toàn bộ thái tử phủ đều ở vụng trộm nghị luận việc này, mọi người đi đến kết luận chính là: nữ tử Đại Tổng mặt ngoài nhu nhược, kỳ thật tâm địa ác độc; mà nữ tử Đại Liêu lại quá mức thiện lương ngay thẳng, bảo hộ chính mình không tốt.

Triệu Khuynh Thành ngẫu nhiên nhìn đến các cung nữ e ngại cùng thần sắc né tránh, không cần tự mình đi nghe xem, cũng đã đoán được bên ngoài đồn đãi chuyện nhảm gì.

Chủ nhân Thái tử phủ không thương nàng, đã nhiều ngày hần đều ở cùng các cơ thiếp triều miện; trong phủ hạ nhân đối địch nàng, tất cả đều xem nàng như rắn rết, hết thấy chuyện này làm cho Triệu Khuynh Thành - người sinh ra từ trước nay chưa bao giờ chịu thua lại có cảm giác thất bại.

Vào một ngày, bầu trời xanh thẳm, ánh nắng tươi sáng, vẻ đẹp trước mắt xua tan lo lắng trong lòng, nàng lững thững đi vào ngự hoa viên, đúng lúc sau bụi hoa hai cung nữ đang hái hoa nói chuyện, lời nói các nàng rõ ràng truyền vào tai nàng.

"Thái tử phi thực ác độc!" Cung nữ Giáp cầm giỏ hái xuống một đóa hoa, để vào lồng hoa.

"Đúng rồi, nàng chính là muốn độc chiếm thái tử. Thái tử người như vậy, ai lại không thương a? Vì sao chỉ cho phép nàng yêu, sẽ không cho người khác yêu?" Cung nữ Ất khầu khí lại không tốt.

"Đúng rồi, thái tử phi nghĩ không đem nữ nhân khác xem cũng nghĩ giống như mình thì sao, nam nhân Liêu quốc chúng ta sẽ không thích, chỉ có người Tống đối trá mới có thể thích."

"Đúng rồi, người Tống cũng không phải cái thứ gì tốt!"

Hai người tán gẫu cao hứng phấn chấn, lúc các nàng chuẩn bị rời đi, mới phát hiện đứng ở cách đó không xa, sắc mặt Triệu Khuynh Thành xanh mét, hai người nhất thời sợ tới mức chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất, cả người phát run, ngay cả dũng khí cầu xin tha thứ đều không có.

Tuy rằng Triệu Khuynh Thành chán ghét các nàng bản lòng thị phi, lại đáng thương các nàng tâm tính tiểu nhân, vì thế lạnh lùng đảo qua hai người liếc mắt một cái, liền xoay người rời đi.

Chờ nàng đi xa, Da Luật Tề mới từ sau lưng núi giả đi ra, nhìn nàng mảnh khảnh bóng dáng nghi hoặc.

Khi hần ở ngự hoa viên, ngẫu nhiên phát hiện nàng thì liền nhện không được vụng trộm đi theo phía sau nàng, nhưng hần không nghĩ tới chính mình nhìn đến một màn như vậy. Y theo cá tính, nàng của nàng hẳn phải trọng phạt hai người kia, mà không phải dễ dàng buông tha các nàng nha.

Hần nhìn bóng lưng của nàng, ánh mặt trời đem hình dáng nàng buộc màu vàng vòng quanh, thương tiếc đến làm cho hần hít thở không thông.

Hần lắc đầu thu hồi tâm thần, xoay người rời đi. Trong Thủy Các còn có bốn mỹ nhân đang chờ hần!

Bốn phía ngọn núi xanh, trời trong xanh lam như mới rửa, ở hồ sen cửu khúc đầu cầu, là Chu Lan Lục Ngõa Thủy Các; Da Luật Tề cùng bốn cơ thiếp xinh đẹp đang ngồi ở bên trong chơi đùa âm ỉ.

"Tề ca ca." Liên Hoa rúc vào trong lòng Da Luật Tề, miệng ngậm một ngụm rượu, miệng đối với miệng đút cho hần uống, sau đó mị nham như tò hỏi: "Rượu này ngọt hay không ngọt, hương hay không hương?"

Da Luật Tề thường nàng một cái mỉm cười mê người, không trả lời vấn đề của nàng.

Vừa lúc Triệu Khuynh Thành đi ngang qua Thủy Các thấy cảnh này, trong nháy mắt nổi lên hừng hực lửa giận. Trâm cài trong tay bị nàng bẻ gãy, đầu nhọn đâm vào lòng bàn tay của nàng, nàng ném trâm cài, ngay sau đó đã vọt vào Thủy Các, phần hần nhìn năm người trước mắt.

"Người này đầu heo!" Ánh mắt nàng nhìn thẳng Da Luật Tề.

Mặt Da Luật Tề tuần mỹ tuyệt luân lập tức kéo dài, lạnh lùng nhìn nàng nói: "Cút ngay!"

Lúc đầu liếc thấy nàng thì hần tự nhiên có điểm hoảng hốt, có một loại xấu hổ giống như bị bắt gian ở giường. Hần vốn không muốn cùng nàng đối chọi gay gắt, nhưng nàng mở miệng câu nói đầu tiên thật sự rất đã thương người, vô luận là ai đều chịu không nổi loại vũ nhục này của nàng.

Gặp quý! Làm sao hần lại tìm lý do cho hành vi của mình? Làm sao hần lại chột dạ, làm sao lo lắng cảm xúc của nàng?

"Như người mong muốn, ta đi!"

Triệu Khuynh Thành như gió bước ra khỏi Thủy Các, đáy mắt nàng toát ra tuyệt vọng tác động vào tâm Da Luật Tề, trong khoảng thời gian ngắn, bốn mỹ nhân bên người khiêu khích nhưng lại không có pháp lấy lại tinh thần của hần.

Đang khi hần vẫn còn đang giật mình, Triệu Khuynh Thành đột nhiên lại vọt vào Thủy Các, lạnh lùng đem hủ thư ném đến trước mặt hần.

"Người muốn hủ ta?" Da Luật Tề liếc hủ thư liếc mắt một cái, hành vi Triệu Khuynh Thành đã muốn vượt qua đoán trước của hần.

Triệu Khuynh Thành không trả lời, lạnh lùng liếc nhìn hần một cái, ông tay áo vung lên, xoay người đi ra Thủy Các.

Nhiều năm qua mộng đẹp một khi tan biến, nàng rất muốn khóc lớn một hồi, ai điều tình yêu chính mình, ai điều tâm chính mình. Nhưng nàng khóc không ra nước mắt, một nỗi buồn giận rồi rấm ở ngực nàng, làm nàng cơ hồ không thể hô hấp.

Nàng mở lớn miệng, liều mạng áp chế cảm xúc, khóc không được nàng có thói quen gọi lên khoe miệng, lộ ra một tia tươi cười trào phúng.

Da Luật Tề nhận được hủ thư thì có phản ứng gì? Cảm thấy nhục nhã hay vẫn là thoải mái? Nàng không muốn biết, vô luận kết quả thế nào, đều làm lòng nàng lại đau thêm một lần.

Sự tưởng tượng của nàng bị chấm dứt bởi một tiếng vang thật lớn, phịch một tiếng, Da Luật Tề phần nộ đánh vỡ cái bàn, cất bước đuổi theo; khi hần nắm được hai vai Triệu Khuynh Thành khiến cho nàng quay đầu thì hần không có thấy nước mắt gì, chỉ thấy nụ cười trên mặt Triệu Khuynh Thành làm cho hần cảm thấy dị thường chói mắt.

Ông trời, nữ nhân này tự nhiên còn cười!

"Người mơ tưởng rồi đi ta!" Da Luật Tề oán hận quát.

"Chẳng lẽ còn ở lại nhìn người cùng người khác thân thiết?" Triệu Khuynh Thành phần hận nhìn hần, thấy hần trầm mặc không nói, miệng của nàng lại có một tia cười khở. "Người muốn ta làm sao bây giờ? Người là giấc mộng lớn nhất kiếp này của ta, ta như thế nào bỏ được rồi đi người, ta sao có thể rời đi người?" Nàng thuận thế vùi đầu vào hần trong ngực, nghe tim đập trầm ổn của hần. "Người không chịu cho ta lòng của người, nhìn đến người cùng người khác thân thiết thì lòng tựa như bị dao đâm trúng, rất đau rất đau, người biết không?"

Nàng tự thuật nỗi lòng sâu kín, làm trong lòng Da Luật Tề thật sâu xúc động, hần thở dài, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng.

"Yêu ta, chỉ yêu một mình ta." Nàng ở trong lòng hần nói lời vô nghĩa, đáy mắt nổi lên sương mù.

Hần khó xử cự tuyệt nàng: "Không cần ích kỷ như vậy, ta hiểu được cảm tình của người, cũng tôn trọng cảm tình của người, nhưng Thu Lãnh các nàng cũng là người, ta đồng dạng tôn trọng các nàng, ta không có khả năng vì người mà bỏ qua các nàng."

Mộng của nàng rốt cục hoàn toàn tỉnh!

Đáy mắt Triệu Khuynh Thành trở nên trong suốt, tránh ra Da Luật Tề ôm ấp, lui ra phía sau vài bước, xoay người chạy vội mà đi.

Đồng thời yêu Thu Lãnh các nàng? Tình yêu không phải là chỉ có lẫn nhau sao? Trong miệng hần yêu bắt quá chỉ là nhục dục thôi, hần căn bản không hiểu yêu, hần căn bản là không có yêu!

Rời đi hần, nàng sẽ chết; không ly khai hần, nàng sống không bằng chết! Chẳng lẽ nàng cũng chỉ có hai lựa chọn này thôi sao?

Nàng không phục, vận mệnh của hần từ trước đến nay chính nàng làm chủ.

Trong hoàng cung.

Liều mầu mỉm cười nghe Triệu Khuynh Thành kể ra bất mãn của nàng, nàng lý giải được nỗi đau của Triệu Khuynh Thành, bởi vì năm đó nàng cũng từng như thế gãy dạ, nhưng nam nhân nào lại không phong lưu? Nhất là người tôn quý trong hoàng tộc.

"Khuynh Thành, sớm hay muộn hần sẽ kế thừa vương vị, đến lúc đó nhất định có thể thiếp thành đàn. Lúc này người không thể chứa được bốn cơ thiếp kia, lúc đó người lại như thế nào chịu đựng được? Một chồng một vợ thật sự là rất khó khăn." Nàng khuyên giải an ủi Triệu Khuynh Thành.

"Khuynh Thành không thể chịu đựng được cùng người khác xài chung trượng phu, bởi vậy Khuynh Thành khẩn cầu mẫu hậu hủy bỏ danh Thái tử phi của

Khuynh Thành, cho Khuynh Thành tức khắc quay về Tống." Triệu Khuynh Thành thần sắc kiên quyết nói ra tính toán trong lòng.

Liêu mẫu quá sợ hãi, trong tay tràn ra nước trà cơ hồ hắt vào làm ẩm ướt hoa phục của nàng." Khuynh Thành, người nói được lời này hơi quá đáng. Người là công chúa Đại Tống đến hòa thân, sao Đại Liêu lại vô cớ bỏ người được? Nếu Đại Liêu làm như thế, chẳng phải bị người trong thiên hạ chỉ trích sao?"

"Đại Liêu bị người trong thiên hạ chỉ trích, đồng thời Đại Tống cũng sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng. Khuynh Thành làm sao nguyện ý làm cho sự tình diễn biến đến tình trạng kia được? Chính là Khuynh Thành thật sự không thể ở lại được, như thế nào đều không có đường để đi a." Sau đó Triệu Khuynh Thành quỳ gối trên đất, bị ai nói: "Thỉnh mẫu hậu vì Khuynh Thành làm chủ."

"Ai gia sớm biết thái tử phủ sẽ nổi lên phong ba, người bức đi bốn gã cơ thiếp của Tề nhi, hại chết long tử một chuyện, đã làm cho ai gia đối với người sinh ra bất mãn rất lớn, mà lúc này người lại lấy an nguy quốc gia uy hiếp Bôn cung. . . . Hành vi cử chỉ của người, thật sự làm cho ta rất thất vọng." Liêu mẫu nhủ vậy.

"Mẫu hậu, từ trước đến nay Đại Liêu nội chiến không ngừng, trong đó đại bộ phận là thù lĩnh các bộ tộc tranh giành lợi ích: nếu Thu Lãnh thật sự sinh hạ hoàng trưởng tôn, trong tay liền nắm có lợi thế này, nàng há có thể cho phép ta sống sao? Hơn nữa nàng tinh thông y lý, chỉ sợ ngày sau ta sớm hay muộn mệnh đều nằm trong tay nàng: cho dù ta may mắn sống, mẫu tử nàng hai người ngày sau há có thể không mơ ước ngôi vị hoàng đế sao?"

Triệu Khuynh Thành thấy nàng không lay động liền thay đổi sách lược, nàng nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu, lập tức đã động Liêu mẫu.

Gặp Liêu mẫu lộ vẻ do dự, nàng tiếp theo nói: "Sườn phi sinh con trước hoàng hậu vốn sẽ không lợi cho sự ổn định của quốc gia, gương trước mắt bao năm qua nhiều lần bởi vì vậy khiến cho hoàng quyền tranh chấp, nội loạn thường xuyên xảy ra."

Liêu mẫu rốt cục bị thuyết phục, thở dài một hơi nói: "Tề nhi không có khả năng cả đời chỉ có một nữ nhân là người, chỉ cùng người một người sinh, huống hồ tự nhiên hoàng tộc huyết mạch là càng nhiều càng tốt a."

"Ít nhất hoàng trưởng tôn phải do ta - cốt nhục của thái tử phi này sinh a. Mẫu hậu, Khuynh Thành không biết tương lai sẽ như thế nào, Da Luật Tề sẽ có bao nhiêu cơ thiếp, bao nhiêu nữ tử, nhưng giờ phút này thỉnh mẫu hậu vì Khuynh Thành làm chủ, chờ ta sinh ra hoàng trưởng tôn trước, làm cho thái tử trở thành trượng phu của một mình ta đi." Triệu Khuynh Thành vẻ mặt khẩn thiết.

"Người hy vọng ai gia làm như thế nào? Ban các nàng bốn người chết sao?" Liêu mẫu do dự một chút, căn từ trước đến nay nhỏ cò nhỏ tận gốc dùng máu là tác phong duy nhất của hoàng thất.

Triệu Khuynh Thành cười nhẹ, "Chỉ cần có thể đem các nàng đều tự trục xuất về nhà là được."

Ban được chết? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới đoạt đi sinh mệnh người khác, các nàng bất quá chỉ là tình địch của nàng mà thôi, còn cách tử tội rất xa!

Liêu mẫu hoài nghi nhìn Triệu Khuynh Thành, nàng lúc này một chút cũng không giống lời đồn đãi tâm địa ác độc như vậy, vì thế Liêu mẫu thử nói: "Lấy trí tuệ của người, phải biết nếu nhỏ cò chưa nhổ tận gốc, cảm tình Tề nhi cùng các nàng thật dễ dàng làm tro tàn lại cháy."

Triệu Khuynh Thành bắt đầu dĩ cười khổ. "Nếu ta giết các nàng, chỉ sợ Da Luật Tề sẽ hận ta cả đời."

Da Luật Tề hồi phủ, liền nghe nói bốn cơ thiếp của hần bị Liêu mẫu hạ chỉ đuổi đi, sau đó lại điều tra ra được chân tướng sự việc, hần lại tức điên với Triệu Khuynh Thành.

Nữ nhân điên này tự nhiên dám xuyên qua mẫu hậu, lại đem Liên Hoa các nàng trục xuất khỏi thái tử phủ, hần cho dù không cam tâm, cũng không thể cãi ý chỉ mẫu hậu, nàng thật là lợi hại!

Hần hoá tốc vọt vào Phượng Nghi Các tìm Triệu Khuynh Thành tính toán sổ sách. Hần thề, nếu lát nữa nhìn thấy nàng, hần nhất định sẽ lột da nàng, làm nàng biết cái gì gọi là làm tam tòng tứ đức, cái gì gọi là "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết"!

Chính là hần không nghĩ tới, Triệu Khuynh Thành cư nhiên mỉm cười ngồi ở bên giường chờ hần, nàng tươi cười ngọt ngào làm cho hần thất thần một lát, thiếu chút nữa quên đi ý định ban đầu của bản thân.

"Người cho là đuổi đi Liên Hoa các nàng, ta sẽ độc sủng một mình người sao?" Da Luật Tề oán hận ngồi ở mép giường.

"Người là đường đường thái tử Liêu quốc, nghĩ muốn nữ nhân nào, sẽ có nữ nhân đó; nếu người có ý định cùng ta tranh đấu, không đến nửa khắc, lập tức trong thái tử phủ sẽ xuất hiện mấy chục cái Liên Hoa, người cho rằng ta là người ngu xuẩn như vậy sao?" Triệu Khuynh Thành phản phúng nói.

"Một khi đã như vậy, vì sao người còn làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?" Da Luật Tề khinh thường hỏi.

"Người thật không rõ ta vì sao phải làm như vậy sao? Người là một đầu sư tử cao ngạo, ngoài miệng nói tôn trọng nữ nhân cỡ nào, kỳ thật trong lòng căn bản là khinh thường nữ nhân. Một người nếu làm cho người khinh thường, người lại làm sao có thể đi yêu nàng được?" Triệu Khuynh Thành cười nhẹ.

"Cho nên. . . ." Da Luật Tề trong mắt lộ ra nguy hiểm quang mang.

"Cho nên, vì để cho người yêu ta, trước hết ta nghĩ cách cho người phải để mắt đến ta; cho nên, việc bỏ đi cơ thiếp này, ta thắng người. Người nên hiểu

được, danh hào Tiểu Trương Lương của ta là hàng thật giá thật."

"Ngu xuẩn! Ở trò chơi tình yêu, ai yêu nhiều lắm, chính là người đó thua! Chờ thời điểm người không thương ta nữa, mới lại cùng ta đấu đi, có lẽ thời điểm đó, người mới có cơ hội thắng. Cởi quần áo!" Da Luật Tề lạnh lùng thốt.

Triệu Khuynh Thành nghe vậy ngẩn người, nghĩ đến chính mình nghe sai câu nói sau cùng của hắn.

Hắn kêu nàng cởi quần áo? Bỗng nhiên nghe tới câu này, hiển nhiên cùng vài câu phía trước không có nửa điểm quan hệ.

Nàng quyết định coi thường những lời này, tiếp tục cùng hắn biện lười. "Da Luật Tề, ta chưa từng có thua, lần này là lần khiêu chiến lớn nhất trong đời của ta, ta tuyệt đối sẽ không để người thắng; người cuối cùng sẽ yêu ta, sẽ giống như ta yêu người."

"Khoan hãy nói đến chữ yêu! Người không phải muốn cho ta chỉ làm tình với một mình người sao? Không thành vấn đề, phương diện nhu cầu ta đây luôn luôn rất lớn, chỉ cần người chịu được là được." Tay Da Luật Tề lôi kéo nàng, Triệu Khuynh Thành không xong ngã vào trong lòng hắn.

"Người vội vàng như vậy, cho thấy người sợ hãi sẽ yêu ta sao? Hoặc là người đã yêu thương ta, chính là không chịu thừa nhận phải không?" Mắt Triệu Khuynh Thành trong veo như nước, làm cho hắn muốn chìm sâu vào.

Da Luật Tề không nghĩ lại nghe nàng nói chuyện, hắn nhanh chóng cúi đầu, cướp đoạt đôi môi đỏ mọng của nàng, làm lời nàng chưa kịp nói ra đã bị chặn lại ở cổ họng.

Đêm càng khuya, trong phòng hai người liêu chiết triền miên.

Hắn thật sự yêu nàng sao? Ở sâu tận trong lòng, hắn đang tự cân nhắc lời của nàng.

Vì sao khi hắn nghe nói nàng thông qua mẫu hậu, lại lần nữa đuổi đi Thu Lãnh bốn người thì hắn cũng không như tưởng tượng sẽ tức giận sao? Vì sao hắn đối với sự chấp nhất của nàng ngược lại có một chút mừng thầm? Bởi vì nàng điên cuồng yêu hắn, cho nên hắn cảm thấy cao hứng sao?

Dung nhan Triệu Khuynh Thành ngày càng khắc sâu trong tim của hắn, nàng thông minh cơ trí, nàng quật cường chấp nhất, nàng đau khổ yếu ớt, một cái nhún mặt mày cười đều tác động đến tâm tình của hắn.

Cho dù hắn thông hận tâm nàng ác độc, nhưng chưa bao giờ có một người có thể giống như nàng, ảnh hưởng khắc sâu trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Mấy ngày sau, là ngày sinh nhật năm mươi tuổi của Liêu vương, toàn bộ hoàng cung giăng đèn kết hoa, tiếng cười nói vui vẻ tràn ngập khắp nơi, rất náo nhiệt.

Da Luật Tề dắt Triệu Khuynh Thành cùng đến tham dự, khí chất hai người như nhau, chói lọi, đứng ở trong đám đông người, đều là nam châm hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thậm chí bọn họ còn bắt đầu xì xào bàn tán.

"Thái tử cùng Thái tử phi thật sự rất xứng đôi."

"Chỉ có như vậy Thái tử phi mới xứng đôi với Thái tử anh minh thần võ của chúng ta."

"Nghe nói Thái tử phi này lại lịch không tầm thường, không chỉ là công chúa Đại Tổng đơn giản như vậy. . . . ."

Mọi người đánh giá rất cao Triệu Khuynh Thành, Triệu Khuynh Thành nghe được lòng tràn đầy vui mừng; nàng đặc ý nhìn Da Luật Tề, mà hắn cũng đang nhìn nàng, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ thương thức khó gặp và khen ngợi.

Lúc này, quan lễ nghi ở cửa cung thông báo: "Thái tử Tây Hạ đến chúc thọ!"

Tây Hạ, Đại Liêu cùng Đại Tổng tam quốc bang giao, mỗi năm qua, tam quốc vì tranh giành lợi ích mà nổi lên can qua, giờ phút này Thái tử Tây Hạ đến tức là địch thủ tương lai của Da Luật Tề.

Ánh mắt Da Luật Tề chăm chú theo dõi hướng cửa cung.

Chỉ thấy đám người ở cửa cung tách ra, xuất hiện một vị thiếu niên anh tuấn mặc cẩm phục, khoe miệng mỉm cười, bước thẳng lên phía trước; hắn rất có phong độ, mỗi hành động giơ tay nhấc chân giai đều mang phong thái vương giả. Thái tử Tây Hạ tựa hồ cảm giác được ánh mắt Da Luật Tề bức người, liền quét tầm mắt về phía Da Luật Tề.

Ánh mắt hai người cùng lúc gặp nhau, xem xét lẫn nhau kỹ càng sau đó nhất thời trở nên sắc bén, lúc này giống như có hai luồng xẹt qua xẹt lại, hai người dường như đã xem kỹ đối phương, cuối cùng kết luận cũng là tử địch của nhau!

Thái tử Tây Hạ rất nhanh quay đầu trở lại, tiếp tục đi về trước, mà Da Luật Tề vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hắn không rời.

Thái tử Tây Hạ càng đi càng chậm lại, giống như là bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hắn dừng lại cước bộ quay đầu lại, ánh mắt mạnh mẽ lại lần nữa quét về phía Da Luật Tề.

Nhưng lúc này mục tiêu của hắn không phải Da Luật Tề, mà là Triệu Khuynh Thành!

Da Luật Tề theo bản năng nhìn phản ứng của Triệu Khuynh Thành, chỉ thấy ánh mắt nàng vẫn sáng ngời, như có suy nghĩ gì nhìn lại Thái tử Tây Hạ.

Trong nháy mắt kia, Da Luật Tề chỉ cảm thấy lửa giận trong cơ thể hắn như muốn phun trào hừng hực, hắn nắm chặt tay Triệu Khuynh Thành, đau đến nỗi nàng chau mày, không thể không thu hồi tầm mắt, nghi hoặc nhìn hắn.

Chẳng lẽ hắn hiểu lầm nàng có để ý Thái tử Tây Hạ, cho nên trong lòng mới ảo não vô tình mạnh tay làm nàng đau đớn?

Triệu Khuynh Thành mỉm cười, "Thái tử Tây Hạ mặc dù phong thái bất phàm, nhưng ở trong mắt ta, hắn lại thua xa ngươi."

Da Luật Tề ngoài ý muốn phát hiện, lần này nàng nói lại thần kỳ dễ nghe.

"Sao? Nói cho ta nghe một chút đi." Hắn nhìn không được tính trẻ con hỏi, hỏi xong hắn lại liền hối hận không thôi. Từ khi nhận thức nàng, hành vi của hắn càng ngày càng thoát ly quỹ đạo thông thường.

Da Luật Tề ai oán thở dài, tương lai hắn sẽ biến thành người như thế nào đây?

Triệu Khuynh Thành không chút gì cảm thấy được dị thường của hắn, vừa nghe hắn thở dài, càng nóng lòng an ủi hắn: "Nói về khí thế, hắn không bằng ngươi, cho dù ngươi không nói tiếng nào đứng ở nơi đó, chỉ cần ánh mắt liền đủ để cho người hít thở không thông; nhưng là hắn, nếu không phải cố ý cùng nó đối diện, là không thể cảm nhận được sự uy hiếp của hắn. Nếu làm thần tử, thì hắn có khí chất tốt; nhưng làm vua của một nước, không cần nói mà vẫn có uy thế mới là vương đạo."

Khi Triệu Khuynh Thành và Da Luật Tề nói chuyện với nhau, Thái tử Tây Hạ do dự đứng tại chỗ trong chốc lát, sau liền thẳng hướng hai người đi tới; hắn không nhìn Da Luật Tề, mà lại đi đến trước mặt Triệu Khuynh Thành.

"Ngươi chính là công chúa Đại Tổng - Trường Nhạc công chúa - Triệu Khuynh Thành phải không?" ánh mắt Thái tử Tây Hạ nhìn nàng chăm chú, giống như một đứa trẻ đang âu yếm nhìn món đồ chơi của mình.

"Nàng là Thái tử phi của ta." Hắn dám lớn mật dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng làm cho Da Luật Tề rất khó chịu, bàn tay to lập tức ôm lấy cái eo nhỏ của Triệu Khuynh Thành, tuyên bố quyền sở hữu.

Sâu sắc nhìn thấy biến hóa của hắn, Triệu Khuynh Thành vui sướng dị thường. Hắn đang ghen? Ông trời ơi, hắn nhất định là đang ghen! Khi nghĩ đến điểm này, nàng lập tức bắt lấy cơ hội ngàn năm một thuở này, ý đồ làm cho dấu hiệu hắn ghen càng thêm rõ ràng, làm nàng muốn tiến thêm một bước chứng thật hắn có yêu nàng.

"Khuynh Thành sớm nghe nói Thái tử Tây Hạ là thiếu niên anh hùng, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường." Triệu Khuynh Thành cười nhẹ.

Đúng là nữ nhân hai mặt! Nàng đến tận cùng là đang nói một ít lời khách sáo xã giao, hay vẫn thật là gặp sắc tâm động? Da Luật Tề buồn bực tăng thêm lực đạo ở tay, làm Triệu Khuynh Thành đau đến chau mày, nhìn hắn oán.

Thái tử Tây Hạ vốn phi thường chú ý nhất cử nhất động của nàng, gặp tình hình này, rất cực nhận thấy được hai người bọn họ trong lúc đó quái dị, trầm mặc trong chốc lát sau, hắn bỗng nhiên giữ chặt tay Triệu Khuynh Thành đồng thời thông báo với nàng: "Ta không nghĩ ngươi chính là Triệu Khuynh Thành, nếu sớm biết, ta nhất định tham gia luận võ đại tài, chắc giờ phút này ngươi đã là tân nương của ta rồi."

Hành động của hắn đột ngột làm Da Luật Tề nổi trận lôi đình, tiếp theo phi thường khó chịu nâng tay bỏ về cổ tay Thái tử Tây Hạ, làm cho tay Thái tử Tây Hạ không thể không buông tay Triệu Khuynh Thành ra, lại lần nữa thành công giữ vững quyền lợi của hắn.

Ba người bọn họ nam tuấn, nữ xinh đẹp, hơn nữa lại đều có thân phận tôn quý, đương nhiên lúc này lại trở thành tâm điểm cho mọi người theo dõi chăm chú, bởi vậy lúc này nhất thanh nhị sở của bọn họ đều bị mọi người nhìn thấy, không ít người bắt đầu âm thầm đoán nguyên do sự tình.

Thái tử Tây Hạ có hành vi khinh bạc làm cho Triệu Khuynh Thành chán ghét đến cực điểm, nàng dựa vào lòng Da Luật Tề, giận tái mặt nói: "Thái tử Tây Hạ, đến lúc này mới nói như vậy chẳng lẽ không phải là đã quá trễ rồi sao?"

Thái tử Tây Hạ thấy giải nhân hồn giận, vội vàng giải thích: "Người hiểu lầm ta rồi, ta đều không phải là cố ý khinh bạc, ta chỉ khó kim lòng nổi mà thôi. Trường Nhạc công chúa, người cũng đã biết ta đã tìm người hơn một năm, chính là không nghĩ tới khi ta gặp lại người, người lại đã trở thành Thái tử phi Liêu quốc."

Hai người bọn họ trước đây có quen biết nhau sao? Mây Da Luật Tề nhủ lại nhanh, hồn giận đoán bọn họ có khúc mắc.

Lúc này, thanh âm Triệu Khuynh Thành mang vẻ lo âu vang lên: "Thái tử Tây Hạ, chẳng lẽ người nhận lầm người rồi? Ta chưa bao giờ thấy người." Nàng nóng lòng chối bỏ quan hệ với Thái tử Tây Hạ, sợ Da Luật Tề hiểu lầm.

Làm cho hắn chịu chút dâm chưa là tốt, nhưng nếu để hắn ghen quá, hậu quả không phải là có thể biết trước được là rất lớn sao! Hơn nữa lúc này sự tình phát triển ngoài dự kiến của nàng, nàng thậm chí bắt đầu lo lắng Thái tử Tây Hạ không có ý tốt, cố ý đến làm rối.

"Một năm trước, bình mã Tây Hạ mượn đường Liêu quốc, bởi vậy ta đã gặp người ở Liêu quốc. Đến bây giờ ta còn nhớ rõ khi đó ở ven bờ sông nơi biên giới, người mặc y phục xanh nhạt, cưỡi con ngựa trắng, vừa đi vừa ngâm thơ tình, người còn nhớ rõ không?" Thái tử Tây Hạ thâm tình nhìn Triệu Khuynh Thành, chậm rãi kể lại.

Ánh mắt Da Luật Tề chăm chú quan sát Triệu Khuynh Thành. Một năm trước nàng từng đến Liêu quốc, nàng tới làm gì?

"Thật sự có việc này sao, nhưng nếu có thì lại như thế nào? Trong trí nhớ của ta chưa từng có người." Triệu Khuynh Thành khôi phục bình tĩnh, thản nhiên trả lời.

Sự lãnh đạm của nàng cũng không ảnh hưởng gì đến thái độ của Thái tử Tây Hạ, hai mắt hắn tỏa sáng, đắm chìm trong hồi tưởng năm đó. "Ngày đó, ta lãnh binh đóng quân ở ven sông, một đêm yên ắng, vì không ngủ được ta liền đi dạo, không lâu sau đó lại thấy người. Một con ngựa trắng, một thân y phục xanh nhạt, dưới ánh trăng bạc, hình bóng người tựa như tiên nữ làm cho ta thật sự rung động, người vừa cưỡi ngựa vừa ngâm thơ . . . . ."

Da Luật Tề bị Thái tử Tây Hạ miêu tả hấp dẫn, nếu đổi chỗ, chỉ sợ hắn cũng sẽ mê muội không thôi, cũng khó thoát khỏi lưới tình của Triệu Khuynh Thành.

"Ta vội trộm đi theo sau người, muốn tìm cơ hội nói chuyện với người, nhưng trong chốc lát, người bỗng nhiên nhảy xuống ngựa, tay nâng lên một đoàn tuyết trắng gì đó, nguyên lai đó là một con thỏ nhỏ bị thương; người cẩn thận thay nó xử lý miệng vết thương lại còn nhỏ nhỏ nói chuyện với nó. Sự thuần khiết cùng sự chất phác ngây thơ của người làm cho ta động tâm, ta liền thề nhất định phải cưới người làm vợ, chỉ tiếc khi ta định tiến đến gần người, con ngựa của người lại bỗng nhiên chấn kinh, chờ người chạy như điên đi, từ đó về sau ta liền mất đi tin tức của người. Ta đã tìm người hơn một năm, cũng không đoán được người chính là Trường Nhạc công chúa. Nếu biết người là Trường Nhạc công chúa, ta sao lại có thể không tham gia luận võ đại tài, làm sao có thể để cho người trở thành thê tử của người khác được?"

Lần này hắn nói không chỉ có làm cho Triệu Khuynh Thành kinh ngạc, mà ngay cả Da Luật Tề cũng bị rung động thật sâu. Hắn không nghĩ tới khi đó nàng như thế hồn nhiên, mà lúc này nàng lại ác độc như thế; đã hơn một năm, nàng rốt cuộc đã chịu kích thích như thế nào, mới có thay đổi lớn như vậy? Nghĩ đến khả năng nàng đã bị thương tổn, ngực Da Luật Tề lại truyền đến cảm giác đau đớn quen thuộc.

"May mắn người không có tham gia luận võ đại tài, bởi vì từ đầu đến cuối, ta toàn tâm toàn ý đều thâm nghĩ gả cho Da Luật Tề. Người cũng có biết ta vì sao một năm trước đã xuất hiện ở Liêu quốc không? Người có biết ngựa của ta sau khi chấn kinh, ta lại gặp ai không?" con mắt Triệu Khuynh Thành sáng ngời quét Thái tử Tây Hạ liếc mắt một cái, hắn trầm mặc chờ đợi nàng công bố đáp án.

Tay Triệu Khuynh Thành ôm thắt lưng Da Luật Tề, hướng về phía Thái tử Tây Hạ cười nói: "Ta đến Đại Liêu, vốn chính là muốn gặp hắn, mà ngựa của ta sau khi chấn kinh, cũng vừa xông vào đoàn ngựa thồ của hắn, người có thể tưởng tượng ta lúc ấy vui mừng cỡ nào không?"

Thái tử Tây Hạ nghe được lời nói của nàng, tự biết nàng uyển chuyển trình bày nàng cùng hắn trong lúc đó tuyệt không có khả năng; mà Da Luật Tề bỗng lâm vào hồi tưởng năm đó, hắn phát hiện rõ ràng hắn lại đối việc này không hề có ấn tượng.

Lúc này sứ thần Tây Hạ sai bước lại đây, thì thầm vài câu với Thái tử Tây Hạ, sắc mặt Thái tử Tây Hạ bỗng trở nên ngưng trọng.

Hắn chăm chú nhìn Triệu Khuynh Thành liếc mắt một cái, tiếp theo cáo từ xoay người, nhanh chóng cùng sứ thần rời đi.

Không lâu sau, lễ mừng bắt đầu, sứ thần các quốc gia nối đuôi nhau mà vào, đều trình lên các loại kỳ trân dị bảo để mừng thọ, có nhiều lễ rất lớn rất có khí thế; gặp tình hình này, Liêu vương vui mừng nhường này, cười toe toét.

Sau lễ dâng mừng thọ xong, tiệc rượu ca múa chính thức bắt đầu, chỉ thấy mấy trăm bàn yến hội ở trước điện uốn lượn gập ra, mọi người đều ngồi xuống xem ca múa biểu diễn, trong lúc nhất thời ăn uống linh đình, âm thanh nói chuyện tiếng cười náo nhiệt vô cùng.

Đúng lúc này, có người Ấn Độ biểu diễn thổi sáo trúc làm rắn nhảy múa, một con rắn độc nhiều màu sắc và hoa văn theo tiếng sáo du dương nhảy múa uốn lượn, làm cho mọi người trầm trồ tán thưởng không thôi; kế tiếp đến người Tống biểu diễn tạp kỹ làm cho buổi tiệc lên đến cao trào, trong đó một người biểu diễn nuốt kiếm, tên còn lại biểu diễn phun lửa, người biểu diễn nuốt kiếm đem một cây liềm dài ba thước đâm vào trong miệng, chỉ lộ ra một đoạn chuôi kiếm ngắn ngủi.

Liêu vương kinh ngạc vỗ tay cười nói: "Thiên hạ có người làm được vậy sao, thật sự lợi hại!"

Triệu Khuynh Thành cười yếu ớt, "Đây là giả. Kiếm dùng từng đoạn chế thành, có thể phân thành từng đoạn dễ dàng."

Nàng còn chưa dứt lời, người nọ lại đem lưỡi kiếm rút ra, nhẹ nhàng gấp lại, đem kiếm ngắt thành ba đoạn.

Da Luật Tề ngồi ở bên người nàng ánh mắt thâm ý nhìn nàng, "Thân là một công chúa, mà người lại biết nhiều chuyện như vậy ư! Thái tử phi của ta, còn có chuyện gì mà người không biết không?"

Nàng dùng ánh mắt say lòng người chăm chú nhìn hắn, "Ta biết chắc chắn người có một ngày sẽ yêu ta, chính là không biết là khi nào."

Trong đôi mắt nàng bao hàm tình ý cơ hồ làm cho Da Luật Tề muốn chìm vào, hắn động tình tay chạm đến má nàng. . . . .

Đang lúc hai người tình ý kéo dài, người biểu diễn nuốt kiếm đột nhiên sờ tay vào ngực, ngay sau đó trong tay xuất hiện một thanh đoản kiếm. Hắn ra sức giương lên, đoản kiếm bay như điện, thẳng đến cổ hòng Liễu vương.

Da Luật Tề thoáng nhìn thấy cảnh này, bóng người chợt lóe xông lên đại điện; ngay khi hắn động thân, một đám người Tổng đang biểu diễn xiếc ảo thuật cũng liều mạng vọt lên đại điện.

Cũng may Liễu vương kịp vờn song chường kẹp lấy đoản kiếm, ném hướng ngược lại, đoản kiếm trên không trung tạo một đường cong, đâm thẳng vào ngực thích khách.

Hắn cũng là cao thủ thứ hai của Đại Liêu! Ngay cả võ công của Tề nhi đều là hắn một tay dạy dỗ; người Tổng thật đáng giận, lại vọng tưởng ở tiệc chúc thọ hắn mà ra tay ám sát hắn, phá hư hưng trí của hắn và mọi người, thật đáng chết!

Lúc này, mọi người mới như ở trong mộng tỉnh lại, thị vệ đại điện cùng võ tướng Liêu quốc đều nhảy đến trước, cùng đám người Tổng biểu diễn xiếc ảo thuật đánh nhau.

Triệu Khuynh Thành trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, người trong nước của nàng cùng người Liêu ra sức chém giết nhau, máu tươi nhuộm đỏ đại điện; mặc dù người Tổng từng người từng người ngã xuống, nhưng bọn hắn không hề nản chí, tre già măng mọc, kiên định tiến tới gần Liễu vương.

Nàng là công chúa Đại Tổng, cũng là Thái tử phi Liêu quốc, lúc trước cố ý gả cho Da Luật Tề, nàng từng lo lắng nàng cùng Da Luật Tề phải vượt qua thù hận quốc gia, cuối cùng mới có thể sinh hoạt cùng nhau; mà tình cảnh lúc này, vẫn ở trong dự kiến của nàng, nhưng cũng như rất xa so với nàng tưởng tượng!

Vì sao người trong nước của nàng muốn ám sát Liễu vương? Nàng muốn gọi họ lại hỏi nhưng lại gọi không ra tiếng, muốn ngăn lại cũng không có thể ra tay.

Trước mắt bỗng thấy một thị vệ đại điện thị vệ đã chặt bỏ cánh tay của một nữ đồng, đá ngã nữ đồng, lại chuẩn bị một đao chặt bỏ đầu nữ đồng thì nữ đồng hoảng sợ cùng ánh mắt tuyệt vọng làm cho Triệu Khuynh Thành đau lòng không chịu nổi, nàng thân hình chợt lóe, bản năng nhảy tới, giờ chân đá bay trường đao thị vệ đại điện, từ quý môn quan cứu nữ đồng trở về.

Bọn thị vệ cùng võ tướng thấy nàng là Thái tử phi, sợ không cẩn thận làm nàng bị thương, bởi vậy cũng không dám hết sức cùng nàng đấu, mà Triệu Khuynh Thành võ công tinh diệu, không thể khinh thường, không lâu sau lại cứu thêm vài người Tổng nữa; mọi người chỉ bao bọc vây quanh Triệu Khuynh Thành, cũng không dám động thủ trước, nhất thời hiện ra tình trạng giằng co.

Vì tâm thiện lương mà Triệu Khuynh Thành ra tay lần này cũng biết xảy ra hiểu lầm lớn, nàng cứu người lần này, không thể nghi ngờ chứng minh sự kiện ám sát Liễu vương lần này có liên quan đến nàng. Nàng thở than một tiếng, im lặng đứng ở giữa đám người.

Lúc này, đám người ngoại đột nhiên truyền đến gầm lên giận dữ: "Triệu Khuynh Thành!"

Một tiếng hét quen thuộc phản nộ vang lên, mọi người tách ra, khuôn mặt tuần mỹ của Da Luật Tề tràn ngập sát khí, sắc mặt của hắn xanh mét, ánh mắt tối tăm nhìn trừng nàng.

"Ta. . . ." Triệu Khuynh Thành bất đắc dĩ nói nhỏ, trên mặt lộ ra một cái cười khổ. "Ta là Thái tử phi Liêu quốc, nhưng cũng là công chúa Đại Tổng, xin tha thứ cho sự bất đắc dĩ của ta."

"Muốn hại phụ vương ta, ta muốn mọi người tử!" ngay lúc đó Da Luật Tề đầy sát khí, một quyền chém ra đánh về phía Triệu Khuynh Thành.

Một màn thật buồn cười! Quốc thù cùng gia hận buộc nàng phải lựa chọn một cái, nàng nếu lựa chọn Da Luật Tề, nhất định quốc gia cùng phụ vương nàng là địch; nếu nàng lựa chọn Đại Tổng, như vậy phải cùng Da Luật Tề quyết một trận chiến sinh tử.

Nàng là công chúa Đại Tổng, quốc gia là nàng bẩm sinh, không thể trốn tránh trách nhiệm, có thể nào nhìn người trong nước chết ở trước mắt nàng?

Nàng là Thái tử phi Liêu quốc, Da Luật Tề là giấc mộng lớn nhất đời nàng, nàng lại có thể nào cùng hắn động thủ?

Triệu Khuynh Thành về mặt đỡ đỡ đứng ở tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền, chờ đợi Da Luật Tề cho một quyền trí mạng.

Chỉ nghe thấy phịch một tiếng, một chưởng kia của Da Luật Tề cũng không có đánh vào nàng; nàng mở mắt, lại phát hiện bàn long trụ bên người bị đánh tan, ở khớp xương ngón tay Da Luật Tề xuất hiện một mảnh ứ thanh.

Triệu Khuynh Thành đau lòng nhìn không được dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng bao nắm tay hắn, ôn nhu cùng tình ý của nàng làm cho Da Luật Tề trong lòng

chấn động, sợ hãi nàng sẽ ảnh hưởng đến lý trí của hắn, phản xạ tính bỏ ra tay nàng.

"Chết tiệt, nguoi vì sao không né? Vì sao nguoi lại là người Tổng?" Da Luật Tề nổi giận điên cuồng hét lên.

Hắn không đành lòng làm nàng bị thương! Ý nghĩ này làm cho trong lòng Triệu Khuynh Thành tràn ngập ngọt ngào, tuy rằng tương lai hai người buồn vui không biết trước được, nhưng nàng đã hiểu được tâm ý của hắn, cũng làm nàng thỏa mãn rồi.

Nếu nàng không phải Công chúa Đại Tổng, hắn không phải Thái tử Liêu quốc thì thật là tốt, bọn họ là có thể luyện ái đơn giản, có được hạnh phúc đơn giản.

"Chỉ tiếc ta không chỉ là người Tổng, mà ta còn là Công chúa Đại Tổng, giống như nguoi, gia quốc là trách nhiệm bẩm sinh." Triệu Khuynh Thành sâu kín thở dài.

"Không sai, ta hỏi lại nguoi một lần, nguoi nhất định bảo vệ vài cái tổng cầu này sao?" Da Luật Tề cố ý xem nhẹ âm điệu trong mắt nàng, trong mắt sát khí lại tái hiện.

Triệu Khuynh Thành giữ im lặng, dùng trầm mặc cho thấy thái độ của nàng.

"Đáng chết, là nguoi bức ta giết nguoi!" Da Luật Tề bị nàng chọc náo, cuồng nộ rống to.

"Nguoi không thể giết ta, giết ta chẳng khác nào giết phụ vương nguoi." Triệu Khuynh Thành sợ hãi hắn hành động, mạnh lui ra phía sau hai bước, dưới tình thế cấp bách, nhìn không được lấy tánh mạng Liêu vương ra uy hiếp.

Nàng thật sự không cam lòng liền như vậy chết đi, nếu hai người bọn họ đã yêu nhau, kia vì sao còn muốn sinh tử vật lộn? Vì sao không thể dắt tay nhau cười xem mây trời, cùng xem mặt trời lặn?

Một lời nàng nói ra, bốn phía kinh ngạc, sắc mặt Liêu vương càng không tốt, âm thanh lạnh lùng nói: "Khẩu khí thật lớn!"

Hắn đã sớm nghe nói Trường Nhạc công chúa thông minh cơ trí, bởi vậy trước đây tình hình Tổng Liêu hai nước vẫn yên ổn, hắn đều không phản đối quá mức; hắn chờ mong mị lực Da Luật Tề có thể làm cho Triệu Khuynh Thành ngược lại đối Đại Liêu khẳng khái một mực, một lòng một dạ đối với Đại Liêu.

Nhưng mà biểu hiện Triệu Khuynh Thành lúc này làm cho hắn phi thường thất vọng, khi vị trí Thái tử phi Liêu quốc cùng Công chúa Đại Tổng giằng co, nàng càng có khuynh hướng sắm vai Công chúa Đại Tổng —— một Thái tử phi có hai tâm đối với Liêu quốc mà nói là một tai họa ngầm, hắn đã muốn cố tình trừ khử nàng.

"Phụ vương, ngài võ công cái thế, võ công của vài người Tổng này lại tầm thường như thế, rõ ràng không có khả năng thành công, vì sao bọn họ còn có thể có ý tiến đến ám sát ngài đâu? Nếu bọn họ làm như vậy, nhất định đến phải có chuẩn bị. Người xem, hiện tại bọn họ làm sao lại có bộ dáng thất thủ như vậy được?" Triệu Khuynh Thành chậm rãi nói, hấp dẫn lực chú ý mọi người, "Nếu Khuynh Thành không đoán sai, chủ thủ vừa rồi hai tay phụ vương kẹp lấy nhất định đã được bôi kì độc! Khuynh Thành tinh thông y lý, nguyện vì phụ vương trị độc."

Liêu vương nghe vậy sắc mặt kịch biến, Liêu mẫu sốt ruột tuyên triệu ngự y, lễ mừng đang vui vẻ lại vì thế bất buộc qua loa chấm dứt.

Không lâu sau ngự y chứng thật Triệu Khuynh Thành đoán đúng, xác thực Liêu vương đã trúng một loại kì độc hiếm thấy!

Triệu Khuynh Thành đến tốt cùng là một nữ nhân như thế nào? Mỗi một khắc cùng nàng ở chung đều khiến trương kích thích, lo lắng đề phòng, lại một khắc vẫn vui vẻ như bay liệng trên chín tầng mây, ngay sau đó lại thống khổ như rơi vào mười tám tầng địa ngục. Tim của hắn bị nàng gặt gao nhéo, có phải hay không hắn đã không tự chủ được, bắt đầu rơi vào tay giặc?

Vì tình yêu, nàng có thể bỏ qua sinh mệnh; vì cứu người trong nước của nàng, nàng lại cũng có thể bỏ qua tình yêu sao? Nếu nàng thật sự thiện lương như vậy, vì sao lại ác độc để dàng giết chết cốt nhục của nàng?

Da Luật Tề không thể không thừa nhận chính mình đã yêu như mê Công chúa Đại Tổng, hắn ngồi ở bên giường, nhìn hình ảnh Triệu Khuynh Thành ngủ.

Chờ hôm nay thay phụ vương trị độc xong, có lẽ ngày mai phụ vương sẽ hạ lệnh chém đầu nàng, chỉ huy xuôi nam tiến công Đại Tổng.

Có lẽ hôm nay thậm chí là vĩnh biệt.

Da Luật Tề lay tỉnh Triệu Khuynh Thành, bội phục nàng có thể ở hoàn cảnh ác liệt như thế vẫn ngủ say.

"Tề. . . . ." Triệu Khuynh Thành hí mắt sâu kín thở dài, hai tay ôm lấy cổ của hắn.

"Nguoi không sợ phụ vương nghĩ hành động lần này là do nguoi bày ra sao?" Da Luật Tề không có bỏ ra cánh tay của nàng, hắn hơi nâng thân thể mềm mại của nàng, không tự chủ được ôm nàng vào trong lòng, cảm nhận sự tồn tại của nàng.

"Nếu như là ta, ta lại làm sao có thể ngốc để chính mình lâm vào tình hình nguy hiểm này chứ? Phụ vương nhất định sẽ minh bạch điểm này." Triệu Khuynh Thành tựa đầu vào lòng hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn.

Da Luật Tề thường thức sự bình tĩnh của nàng, thờ dài một hơi nói : "Tuy rằng ngươi không có tham dự ám sát lần này, nhưng là ngươi đã biểu lộ lập trường ra, một ngày kia Đại Liêu cùng Đại Tống giao chiến, nếu ngươi biết được cơ mật Đại Liêu, cho dù ngươi thống khổ, hay giả dụa, vẫn mật báo Đại Tống, đúng không? Phụ vương nếu nghĩ như vậy, hẳn có thể nào lại lưu ngươi ở bên cạnh ta?"

Triệu Khuynh Thành ngây ngẩn cả người, đích xác nàng thật không ngờ đến chuyện này. Suy nghĩ đến tận đây, nàng không khỏi ở trong lòng Da Luật Tề run rẩy.

Da Luật Tề ôm sát nàng, "Ngươi thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, ngươi nếu yêu ta, nếu muốn cùng ta cả đời, phải giống như công chúa bình thường , hoang mang lo sợ, kinh hoàng thất thố tìm kiếm nhờ ta bảo hộ, mà không phải thay người đứng ra xuất đầu."

"Nếu ta không đứng ra, nhất định lương tâm sẽ bất an." Triệu Khuynh Thành thì thảo nhỏ giọng. Nếu rời đi Da Luật Tề nàng tình nguyện chết, nhưng nếu không bảo hộ người quốc gia mình, nàng coi là người sao?

"Ta từng hận ngươi không có lương tâm, nhưng hiện tại ta lại thật hy vọng ngươi là không có lương tâm, như vậy ta không khó xử giống hiện tại." Da Luật Tề hung hăng hôn môi nàng, nói hết lòng mình đầy ngập tức giận cùng tình yêu.

"Tề, ngươi khó xử như vậy, có phải biểu hiện ngươi đã yêu ta sao?"

Nữ nhân này! Đến khi này mà còn chấp nhất vấn đề này.

"Yêu lại như thế nào? Không thương lại như thế nào? Ta không có khả năng bởi vì yêu ngươi mà vứt bỏ quốc gia. Ngươi ở lại bên cạnh ta, tựa như một khối u ác tính, sao ta lại có thể giữ ngươi lại được?"

Triệu Khuynh Thành ở trong ngực của hắn giết mình, nàng nhẹ nhàng đẩy Da Luật Tề ra, nhìn thẳng hai mắt của hắn. "Ý nghĩ này kỳ thật không phải là của phụ vương ngươi, mà là của ngươi đúng hay không?"

Trong mắt Da Luật Tề đầy vẻ ưu thương, hắn chậm rãi nói: "Vô luận là ai, ta và ngươi không có tương lai; Công chúa Đại Tống, ngươi yêu lắm người."

"Ta không có yêu lắm người." Triệu Khuynh Thành cố chấp phản bác hắn, tiếp theo miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, "Ngươi nói ra như vậy, chính là bởi vì ngươi còn chưa đủ yêu ta."

"Nếu ta đủ yêu ngươi, trường hợp hôm nay, ngươi nghĩ ta sẽ làm như thế nào? Đến tốt cùng ngươi muốn không chế ta đến mức như thế nào? Trừ ngươi ra, chẳng lẽ trong mắt ta cũng sẽ không thấy cái khác sao? Thậm chí là quốc gia, đạo nghĩa, gia tộc?" Hắn sợ hãi chính mình có lẽ thật sự sẽ vì nàng mà thay đổi! Một Da Luật Tề trong lòng chỉ có nàng sẽ là người như thế nào? Ý nghĩ này làm cho hắn sợ hãi, làm cho hắn mao cốt từng tưng nhiên.

Triệu Khuynh Thành không thể trả lời vấn đề này của hắn, chỉ có thể thì thảo tự nói: "Tề, ta yêu ngươi năm năm, ta vì ngươi mà sinh, đương nhiên cũng có thể vì ngươi mà chết. Dù vậy, ta vẫn không thể làm ngươi quên gia quốc, ta có thể nào yêu cầu ngươi vì ta mà quên Liêu quốc được?"

"Chết tiết! Nếu trong lòng ngươi hiểu được, ngươi nên tránh ở Đại Tống vùng trộm thầm mến ta, vì sao phải tha ta cùng nhau xuống nước, để cho ta cùng ngươi giống nhau cùng quốc gia và tình yêu khó xử? Vì sao ngươi trí tuệ như thế, xinh đẹp như thế? Nếu ngươi là một người ngu ngốc thì thật tốt, ta tuyệt đối sẽ không phòng ngươi, tuyệt đối sẽ lưu ngươi ở bên cạnh ta!"

Lời hắn nói làm nàng trong nháy mắt minh bạch một sự kiện - hẳn cho nàng thấy tâm ý hắn, ông trời! Hắn yêu nàng.

Nàng kích động một lần nữa nhào vào trong lòng hắn, vội vàng hỏi: "Ngươi yêu ta, đúng hay không?"

Da Luật Tề bất đắc dĩ trả lời: "Đúng, nhưng ngày mai ta và ngươi chắc chắn sẽ tách ra."

Lời của hắn giống nước đá, dội xuống đầu Triệu Khuynh Thành, làm nàng lại phải tự hỏi lòng. . . . .

Độc của người Tống biểu diễn ảo thuật dùng là phi thường hiếm thấy, không chỉ có ngự y không thể trị liệu, ngay cả người Tống còn lại cũng không biết phương pháp giải độc; Liêu vương tức giận đưa bọn họ giết sạch sẽ, kích động rất nhiều, ngay cả ngự y đều suýt nữa thành quỷ dưới đao.

Ngày kế, bệnh tình Liêu vương tăng thêm, đã muốn vào trạng thái hôn mê, trên mặt hắn mờ hồ mang hắc khí, ngự y cảnh cáo đây là điềm báo độc đã công tâm.

Liêu mẫu gấp đến độ trắng đêm chưa ngủ, nhớ tới lời nói Triệu Khuynh Thành, khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, tìm nàng đến giải độc cho Liêu vương.

Sau đó, Triệu Khuynh Thành ra phương thuốc, phân phó ngự y đi nấu được.

"Đến tốt cùng Phụ vương trúng độc gì?" Da Luật Tề thấy nàng trấn định tự nhiên, bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay, không khỏi tò mò hỏi.

Nàng thật có thể trị được ngay cả độc ngự y đều không có gặp qua sao?

Triệu Khuynh Thành ý bảo hắn cho mọi người lui ra sau, thần sắc mới ngưng trọng nói với hắn: "Loại độc này dị thường hiếm thấy, ta chỉ có thể giữ phụ vương không chết, nhưng không cách nào cứu tính hắn."

"Người nói, phụ vương hân. . . . ." Da Luật Tề kinh sợ bắt lấy bả vai của nàng.

"Không, chính là tạm thời mà thôi, nếu cho ta thời gian, ta nhất định sẽ cứu tình phụ vương." Nàng cầm tay hân, muốn an ủi hân.

Nửa đời Phụ vương anh hùng, lại ở tiệc chúc thọ bị tiểu nhân làm hại! Da Luật Tề tin tưởng năng lực Triệu Khuynh Thành, chắc chắn nàng có thể cứu sống Liêu vương, cho nên đối với bệnh tình Liêu vương, hân càng thêm quan tâm tương lai của hân và nàng.

Nhưng giờ phút hân chợt nghe tin tức này, làm sao còn có được tương lai hai người bọn họ, một lòng hoàn toàn đắm chìm ở bi thương, hân thấp giọng phàn nàn quát: "Người Tổng! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người Tổng!"

"Chờ người cử binh đánh Đại Tổng thì Tây Hạ liền nhất định thừa cơ mà vào." Triệu Khuynh Thành khẳng định trả lời.

Thấy trong lời nàng nói có chuyện, áp lực làm Da Luật Tề tức giận, nghe câu dưới của nàng: "Ta vốn nghĩ rằng lần này ám sát hành động là người Tổng ta gây nên, nhưng hiện tại ta dám khẳng định, tuyệt đối không phải." Triệu Khuynh Thành kiên định nói xong, nhìn chăm chăm Da Luật Tề, quan sát phản ứng hân đối với việc này .

Da Luật Tề sâu sắc phát hiện tâm tình chính mình biến hóa, hân bỗng có cảm giác thoải mái! Có lẽ nội tâm hân cũng mơ hồ hy vọng việc này cùng Đại Tổng không quan hệ, nếu không Liêu Tổng giao chiến, hân cùng với nàng nhất định có ngày trở mặt thành thù. Tuy rằng hân sớm có chủ ý, vô luận nàng có hay không là chủ mưu, hân tuyệt đối sẽ không lưu nàng bên người, nhưng giờ phút này tâm tình hân biến hóa, có phải hay không có ý nghĩ hân có thể nhận chia lìa, nhưng không cách nào chịu được hai người bọn họ trở mặt thành thù? Có phải hay không ý nghĩa tim của hân sớm vì nàng trở nên ôn nhu?

"Loại độc chất này thành phần chủ yếu tên là ‘mỹ nhân diễm’, đến từ Tây Hạ quốc."

"Người đang ám chỉ với ta, việc này là do Tây Hạ quốc gây nên sao? Người Tổng cũng có khả năng dùng độc này gây rối hành tung nha."

Tâm tư Da Luật Tề kín đáo, lập tức phản bác lời của nàng.

"Ba năm trước đây, Lạc Phong Mạnh đi chu du các quốc gia trở về, hân mang về nhiều kỳ hoa dị thảo của các nước, trong đó có một gốc cây không biết tên hoa màu trắng. Hân nói cho ta biết, loại hoa này tính thích mặt trời chói chang, là hân khi leo trèo, hái thảo được vô tình phát hiện; nhưng mà có một cự xà bảo vệ hoa này, hân phải khổ tâm khó nhọc mới hái được hoa này, nhưng nghiên cứu mấy ngày, không cách nào phát hiện được hoa kỳ lạ ở chỗ nào, bởi vậy mới mang về Khai Phong, để cho ta nhìn xem." Triệu Khuynh Thành chậm rãi mà nói.

Nàng vô tình nói ra, nhưng khi Da Luật Tề nghe nàng kể lại thân y lại từng thỉnh giáo y học của nàng, không khỏi xa tưởng phong thái nàng ngay lúc đó, nhìn nhìn lại nàng lúc này, nhất cử nhất động, trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường, làm hân si mê không thôi.

"Ta lúc ấy cũng không biết đó là hoa kỳ lạ, có một lần ta đang thưởng thức đó là hoa kia thì một mẫu hoa vừa vụn bị gió thổi rơi xuống một chén được, làm một chén được có độc tính bình thường biến thành kịch độc, lúc này ta mới hiểu được, nguyên lai hoa này bản thân mặc dù không độc, nhưng là chỉ cần gia nhập vào một chén được bình thường, có thể đem độc tính đề cao vô số lần, hiểu rõ bí mật này cũng không nhiều người." Nàng dừng một chút, "Hoa này có cự xà bảo vệ, người bình thường tuyệt đối không có khả năng hái được, Trước khi Lạc Phong Mạnh phát hiện ra, căn bản người Tổng không biết có hoa này tồn tại; cho dù sau này, có thể có người Tổng ngoài ý muốn có được hoa này, nhưng nếu không tinh thông y lý, vài năm căn bản cũng không thể luyện chế ra loại độc được này. Nhưng đối với Tây Hạ quốc mà nói, hoa này ở Tây Hạ niên đại đã lâu, Tây Hạ đối với loại hoa này nghiên cứu lợi ích trước đó, theo đủ loại manh mối đến suy đoán, loại độc được này cũng chỉ có thể là xuất phát từ tay người Tây Hạ. Nói sau, Công chúa Đại Tổng mới gả đến Đại Liêu, không tất yếu Đại Tổng đang lúc hòa bình lại cho ám sát Liêu vương, trái lại nếu Tổng Liêu kết thân, đối với Tây Hạ mới là uy hiếp lớn nhất, tiếp theo mà nói, cũng chỉ có khả năng hành động lần này là do Tây Hạ bày ra."

Căn cứ các bước suy đoán của nàng, Da Luật Tề đối với lời nói của nàng đã muốn tin tám chín phần mười.

"Cho nên, Tây Hạ nhất định nghĩ biện pháp phá hư quan hệ Liêu Tổng, biện pháp tốt nhất chính là xui khiến người Tổng ám sát Liêu vương, nếu ám sát thành công, liền thừa dịp Liêu quốc vô chủ hết sức quy mô đột kích; nếu ám sát thất bại, Liêu vương sẽ giận dữ Liêu Tổng tất mang binh đao gấp lại, Tây Hạ là có thể ngư ông đắc lợi. Bất quá bọn hân trăm triệu không dự đoán được, Công chúa Đại Tổng tinh thông được lý, sớm thấy rõ quỷ kế Tây Hạ, đối ngoại cho thấy Liêu vương trúng độc sắp được giải, đất nước vẫn thái bình, làm cho Tây Hạ không dám vọng động Liêu quốc." Da Luật Tề mỉm cười thay nàng nói cho hết lời. Hành động lần này của nàng, có phải hay không đã thể hiện trách nhiệm Thái tử phi Liêu quốc?

Triệu Khuynh Thành gật gật đầu, hân quả nhiên không hổ là người nàng ái mộ, có được trí tuệ siêu tuyệt.

Nàng kim lòng không đậu tay vuốt lên má hân đang nhũn nhũn, ôn nhu nói: "Không cần lo lắng phụ vương, chỉ cần ta không chết, ta nhất định sẽ cứu tình hân."

Da Luật Tề gật gật đầu, "Ta tin tưởng người." Của nàng khéo hiểu lòng người, của nàng ôn nhu lại làm cho hân tim đập nhanh không thôi, hân nhìn không được đem thân thể nhỏ xinh của nàng ứng tiền trong lòng, thầm nghĩ cùng nàng hòa hợp một thể.

Ông trời, hân không thể không chế chính mình càng ngày càng thích nàng, thậm chí quên đi qua hân còn có lời thề son sắt muốn nàng rời đi.

Triệu Khuynh Thành thở dài một hơi, may mắn nàng là danh y, có một lý do hợp tình hợp lý ở lại bên cạnh hân.

"Khuynh Thành, giúp ta một cái việc, tuyên bố ra ngoài bệnh tình Liêu vương nguy kịch." Da Luật Tề nhẹ nhàng vuốt phẳng mái tóc mềm mại của nàng.

"Sao?" Triệu Khuynh Thành khó hiểu ngẩng đầu nhìn hân.

"Vô luận là ai, đã có gan lớn mưu hại phụ vương ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ bọn họ."

Nhìn đến Da Luật Tề kiên định ánh mắt lạnh như băng, tâm thần nàng không khỏi cứng lại.

"Ngươi muốn làm như thế nào?" Trong lòng nàng mơ hồ đoán ra ý nghĩ của hắn, nhưng vẫn là nhin không được hỏi ra tiếng.

"Việc này ngươi không cần biết, chỉ cần dựa theo lời ta phân phó đi làm là được." Da Luật Tề thân nhiên cự tuyệt trả lời nghi vấn của nàng.

Ánh mắt Triệu Khuynh Thành buồn bã, ai oán, biết hẳn thủy chung không tin nàng được!

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trăng sáng trên cao, không gian xung quanh trong trẻo nhưng lại có vẻ lạnh lẽo.

Triệu Khuynh Thành đang cô độc trong phòng còn Da Luật Tề vẫn ở thư phòng.

Đã nhiều ngày nay Da Luật Tề bận việc công sự, căn bản không rảnh để ý tới nàng, nàng biết rõ Liêu vương bệnh tình nguy kịch khiến vai hắn mang trọng trách nhất định rất nặng, nàng muốn chia sẻ trách nhiệm với hắn, nhưng chính là hắn không hề đề cập tới công sự, hắn không tin nhiệm làm nàng thúc thủ vô sách.

"Công chúa." Phía sau bụi cây đột nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp, tiếp theo, một thiếu niên ngọc thụ lâm phong tuấn mỹ đi ra, đứng là Thái tử Tây Hạ.

Hắn đã tránh ở phía sau cây nhìn lên nàng thật lâu, sau lại nghe thấy tiếng thở dài của nàng cùng mây nhúu chặt làm cho hắn đau lòng không dứt, nhin không được hiện thân ra tiếng hỏi.

"Thái tử Tây Hạ?" Triệu Khuynh Thành kinh ngạc nhìn hắn, nàng lại không có nghe đến tiếng cước bộ của hắn, cho thấy – võ công của hắn cao hơn nàng!

"Công chúa vì sao thở dài?" Thái tử Tây Hạ không che dấu chút nào tình yêu trong lòng hắn.

"Thái tử Tây Hạ vì sao đêm khuya đến tận đây?" Triệu Khuynh Thành vô tình cùng hắn nói chuyện phiếm, thân nhiên đem đề tài chuyển đi chỗ khác.

"Thái tử Liêu quốc muốn ta tiến đến, hiệp thương chuyện tấn công Đại Tống." Thái tử Tây Hạ nhấn châu chuyển động, hạ quyết tâm phá hư cảm tình Triệu Khuynh Thành cùng Da Luật Tề, hắn thêm mắm thêm muối nói: "Người Tổng ám sát Liêu vương, Liêu quốc tính cùng Đại Tống quyết một mất một còn; Thái tử Liêu quốc nói muốn mượn Tây Hạ, hai mặt giáp công Đại Tống." Hắn đặc ý nhìn sắc mặt nàng biến hóa, ôn nhu nói: "Ta tự nhiên không chịu, ta là vị người mới không chịu cùng Đại Tống là địch. Khuynh Thành, ngươi cũng đã biết lòng ta?" Hắn kích động giữ chặt tay nàng, đặt ở trên lòng ngực của hắn.

Triệu Khuynh Thành tức giận rút tay về, trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, "Thái tử thỉnh tự trọng."

"Ngươi đối với chuyện tình Liêu quốc tấn công Đại Tống tựa hồ không chút quan tâm nào, hiện tại phản ứng của ngươi cùng phản ứng ở tiệc chúc thọ Liêu vương ngày ấy tựa hồ kém khá xa. . . . ." Thái tử Tây Hạ hoài nghi nhúu mày.

Thật giáo hoạt! Cư nhiên dùng loại phương thức này tới thử đích thực thực lòng lòng tham với Đại Liêu. Hắn quả nhiên không hổ là một hoàng tử, đúng lúc này trên đũa gây hục hặc với nhau – kỹ xảo phát huy như thế vô cùng nhuần nhuyễn!

"Thái tử Tây Hạ, ngươi cũng quá xem thường Khuynh Thành. Từ thời khắc thấy người Tổng ám sát Liêu vương bắt đầu, chẳng lẽ ta sẽ không đoán trước được sẽ có kết quả như vậy, còn cần ngươi hiện tại tới nhắc tỉnh ta? Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi vừa rồi vì sao mà thở dài?" Triệu Khuynh Thành nhúu mày tà liếc hắn.

Bộ dáng nàng xinh đẹp, làm cho Thái tử Tây Hạ tim đập thỉnh thích, hắn từng bước từng bước tiến về phía trước, ôn nhu nói: "Ngươi đừng tức giận, ta đều không phải chỉ trích ngươi không quan tâm an nguy Đại Tống, chính là nghĩ phương thức này bức ngươi nói ra lời trong lòng; ngươi xem, ngươi vẫn chưa trả lời ta ngươi vừa rồi là vì sao mà thở dài sao?"

"Ta ghét nhất là bị người khua môi múa mép!" Triệu Khuynh Thành không kiên nhẫn xoay người rời đi.

Thái tử Tây Hạ kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng. Sự lãnh đạm của nàng, nàng kỳ lạ làm cho hắn không thể tự kiềm chế, hắn nhất định phải có được nàng!

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một kế hoạch hoàn mỹ, trên khuôn mặt tuấn mỹ không khỏi lộ ra một nụ cười tà khí.

Trong đám cây cối, Da Luật Tề lạnh lùng nhìn một màn này.

Biểu hiện của Triệu Khuynh Thành làm cho hắn phi thường vừa lòng, trong nội tâm hắn sớm nhận định Tây Hạ là chủ mưu sự kiện ám sát lần này, để dịch nhân tin, hắn mời riêng Thái tử Tây Hạ đến thương thảo công việc tấn công Đại Tổng; chính là hắn nhất thời quý mê tâm hồn, không bám sát được hành tung Thái tử Tây Hạ, thừa dịp hắn lơ đãng đến Thái tử phủ hết sức câu dẫn Triệu Khuynh Thành.

Nhìn Thái tử Tây Hạ tươi cười, Da Luật Tề cảm thấy dị thường chói mắt, trong lòng thầm nghĩ, về công về tư, hai người bọn họ kiếp này tranh đấu, nhất định không chết không ngừng!

Bốn phía một mảnh tối đen, Triệu Khuynh Thành hoảng sợ phát hiện nàng bị lạc trong bóng đêm.

Nàng cứ đoán hướng phía trước chạy như điên, không biết chạy bao lâu, bỗng nhiên tiền phương ánh sáng chợt lóe, hình ảnh Tổng đế thân mặc long bào xuất hiện ở giữa quảng sáng.

Hắn vờ râu mỉm cười nhìn nàng, "Tiểu quái quái, phụ vương sủng ái nhất ngươi, ngươi còn yêu phụ vương? Ngươi còn nhớ rõ Đại Tổng?"

"Ta nhớ rõ, phụ vương!"

Triệu Khuynh Thành hưng phấn mà hướng hắn chạy tới, lúc này ở sau lưng nàng lại truyền đến một đạo khác quen thuộc tiếng nói, làm nàng dừng lại cước bộ.

"Khuynh Thành, ngươi phải rời khỏi ta sao? Ngươi không thương ta sao?" Da Luật Tề ở sau lưng nàng kêu gọi.

Nàng quay đầu nhìn lại, trên mặt Da Luật Tề thần sắc thống khổ làm nàng tâm thần câu liệt, nhin không được lại hướng hắn đi đến.

"Tiểu quái quái!" Tổng đế vội vàng la lên, giữ chặt bộ pháp nàng đi trở về.

Đang lúc nàng đang hết sức dao động, tiếng gào Da Luật Tề lại lần nữa vang lên: "Khuynh Thành, Khuynh Thành. . . . ."

Triệu Khuynh Thành nhìn trái, nhìn phải, trong lúc đó không thể nào lựa chọn hai người, nàng bắt lực hô lên thanh: "Không nên ép ta ——"

Nàng mở đôi mắt lạnh lẽo nhìn xuống, mới phát hiện vừa rồi chỉ là một giấc mộng, nhưng mà trong mộng khó xử cùng tên tâm liệt phế thống khổ lại làm cho ký ức nàng hãy còn như mới xảy ra.

Nàng thở hắt ra, ngược mắt lên, chống lại đôi mắt Da Luật Tề như đang có suy nghĩ gì.

Da Luật Tề nhìn kỹ nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi gặp ác mộng?" Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, tay cảm thụ da thịt kia như tơ quỳên mịn màng tinh tế.

Liêu nhân chưa từng có người có da thịt hoàn mỹ như vậy, hắn lần đầu tiên ôm nàng lại hoàn toàn say tâm cho xúc cảm kỳ diệu kia.

Triệu Khuynh Thành gật gật đầu, không kịp thu hồi ánh mắt bối rối.

Da Luật Tề cúi thắt lưng áo, nằm ở cạnh nàng, một tay nhẹ nhàng ôm nàng, ôn nhu nói: "Đừng sợ, ban đêm có ta ôm ngươi, thực an toàn."

Hắn lơ đãng ôn nhu, làm cho lòng Triệu Khuynh Thành ê ẩm đầm ấm.

"Cám ơn." Nàng nằm ở trong lòng hắn nói nhỏ.

"Hai ngày nữa, ta sẽ mang binh xuất chinh, mục tiêu là Đại Tổng." Hắn vừa nói, sâu sắc nhận thấy được lưng nàng bắt đầu căng thẳng.

"Mục tiêu của ngươi không phải Đại Tổng mà là Tây Hạ, đúng không? Ngươi tính đánh nghi binh Đại Tổng, mông tể Tây Hạ, nhưng đến lúc đó ngươi lại đem chân chính tình nguyện an bài ở biên giới Tây Hạ; làm Tây Hạ nghĩ lầm Liêu quốc binh lực hư không, chuẩn bị xuất binh công chiếm Liêu quốc thì Liêu binh ra lại này không, đánh úp, tiêu diệt chủ lực bọn họ, sau theo hoàng hà xuống, tấn công Hạ Châu Tây Hạ cùng Tây Bình phủ, đúng hay không?" Nàng trong lòng hắn lộ ra, chăm chú nhìn vào mắt hắn.

"Nếu ngươi là người Liêu, ta nhất định vui sướng khi ngươi có trí tuệ như thế." Da Luật Tề thở dài một hơi.

Hắn yêu nàng, nhưng không cách nào tín nhiệm nàng; nàng đối với hắn mà nói, là ngọt ngào cũng là độc dược, miệng đầy ngọt ngào đồng thời, nhưng không biết khi nào độc phát thì vong!

Triệu Khuynh Thành cũng âm thầm thở dài một hơi.

Nàng không ngờ rằng chính mình lại đoán sai ý tưởng Da Luật Tề, mặc dù nàng có trí tuệ cực cao nhưng lại đoán không ra hắn sẽ làm như thế nào.

"Khuyh Thành, ta nghĩ muốn ngươi. . . . ."

Thanh âm Da Luật Tề của bỗng nhiên dồn dập, cách lớp áo mỏng, hắn mạnh mẽ nắm lấy tay nàng, hướng về phía trước giờ lên đặt ở bên giường, cả người càng phác đi lên phác ở trên người của nàng, trong mắt lóe bốn cột quang mang."Muốn? Thật vậy chăng?"

Hắn cường nhiệt lay động nhiệt tình nàng tiềm tàng, cách một tầng y phục mỏng manh, vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn nóng lên.

"Ta, ta cũng tưởng muốn. . . . ." Nàng mơ mơ hồ hồ nắm bắt ra tiếng.

Sự lớn mật của nàng làm Da Luật Tề càng thêm hưng phấn, hắn mạnh mẽ bắt lấy tay nàng, hướng về phía trước giờ lên đặt ở bên giường, cả người càng phác đi lên phác ở trên người của nàng, trong mắt lóe bốn cột quang mang."Muốn? Thật vậy chăng?"

Triệu Khuyh Thành đỏ mặt gật đầu, như thôi miên thì thầm với hắn: "Ta nghĩ muốn ngươi, Tề, ta yêu ngươi!"

Hắn nhẹ nhàng cởi bỏ áo của nàng, sợ hãi than thở nhìn về trước mắt, hoàn toàn mê say trong đó. . . . .

Ngoài cửa sổ bóng đêm mờ lung, phòng trong đêm xuân trường âm, hai người liêu chết giao hoan triền miên, nàng kinh ngạc hắn tác cầu vô độ, phảng phất đây là bọn họ trong lúc đó một lần cuối cùng cả nước thân mật. . . . .

Thẳng đến mặt trời lên cao, Triệu Khuyh Thành mới mở to mắt, lại phát hiện Da Luật Tề đang ngồi ở bên người nàng, hai mắt như thiên tinh, khóe môi nhếch lên ấm lòng người tươi cười.

"Ngươi vẫn chưa đi?" Nàng kinh ngạc hỏi.

Nàng lời còn chưa dứt, nụ hôn của hắn liền đặt trên trán nàng.

Da Luật Tề mỉm cười, đứng lên xoay người xuất môn, phảng phất hắn ngồi ở chỗ này vì cho nàng một nụ hôn cuối.

Triệu Khuyh Thành chịu đựng hạ thể đau đớn, không quần áo rời giường; nàng đi đến phía cửa sổ, mở ra một chút, tham lam nhìn theo bóng lưng hắn.

Bóng lưng của hắn thon dài cao ngất, bộ pháp kiên nghị, ý đi kiên quyết, làm nàng vô lực giữ lại.

Vì sao nàng rõ ràng cảm giác được hắn yêu nàng, nhưng lại giống như miếng băng mỏng dễ vỡ cảm giác không yên?

Da Luật Tề đi ra Phong Nghi Các, sau đó Triệu Khuyh Thành không còn nhìn thấy hắn.

Mấy ngày sau, nàng đến tẩm cung Liêu vương thay Liêu vương liệu độc, thời điểm đó nghe được hắn đã xuất chinh Đại Tống.

Thời gian thấm thoát, một tháng rất nhanh vội vàng lén qua.

Liêu vương tẩm cung nội, Triệu Khuyh Thành cau mày thay mê man Liêu vương bắt mạch, thật lâu sau, nàng mới đưa tay hắn buông, như có suy nghĩ gì ở phòng trong đi thông thả bước.

"Khuyh Thành, bệnh tình vương thượng có thể có tiến triển?" Liêu mẫu lo lắng hỏi.

"Mẫu hậu, ta đã nghĩ ra biện pháp giải độc." Triệu Khuyh Thành thoáng suy tư, sau vui vẻ đáp.

Liêu mẫu nghe vậy vừa mừng vừa sợ, "Thật sự? Thật tốt quá, thật tốt quá!" Sự vui sướng của nàng không thể dùng lời mà diễn tả hết được.

"Ta sẽ nghĩ cách đem độc trong người phụ vương từng chút một từng chút một bài xuất ra ngoài, cho nên bước đầu tiên, ta chỉ có thể trước cứu tính phụ vương, nhưng là trừ bỏ hắn có thể mở miệng, tứ chi vẫn không thể nhúc nhích; chỉ sợ phụ vương tỉnh lại gặp việc như vậy, tính tình sẽ dễ dàng thường táo bạo." Triệu Khuyh Thành do dự một lát, mở miệng nói.

"Ngươi nói là, vương thượng sẽ tê liệt cả đời?" Liêu mẫu kinh hô ra tiếng. Tính tình Liêu vương vốn táo bạo, hắn nếu tỉnh lại phát hiện chính mình tê liệt, há có thể nhận chuyện thật như vậy?

"Không, chờ Khuyh Thành chậm rãi đem độc trong cơ thể phụ vương xuất ra ngoài hết, phụ vương đến lúc đó nhất định có thể sống động tự nhiên."

"Đại khái cần bao lâu?"

"Nhanh thì hơn tháng, chậm thì nửa năm."

"Thật tốt quá, ta phải đem này tin tức tốt nói cho Tề nhi, Tề nhi vẫn lo lắng an nguy của vương thượng, ngay cả khi trong lúc hai bên Liêu Tống đang giao chiến, hắn cũng vẫn gọi thư hỏi bệnh tình vương thượng." Liêu mẫu ánh mắt lộ ra hưng phấn quang mang, cũng không chút ý thức được chính mình vừa

nói lời sai lầm.

"Liêu Tống giao chiến?" Triệu Khuynh Thành hít vào một hơi. Đã muốn một tháng trôi qua, dựa theo thời gian, Da Luật Tề hẳn là đã cùng Tây Hạ giao chiến, vì sao nàng lại nghe được là, hẳn vẫn còn cùng Đại Tống bình qua gặp lại?

Liêu mẩu xem thần sắc nàng biết mình đã nói sai, dù sao nàng cũng là người từng trải, nhanh chóng mỉm cười, "Cái gì Liêu Tống giao chiến? Tề nhi hiện tại là cùng Tây Hạ giao chiến, Khuynh Thành nguoi nghe lầm!" mặc dù biểu hiện nàng bình thản ung dung, nhưng đáy mắt chợt lóe ánh sáng thương hại cũng không qua được ánh mắt Triệu Khuynh Thành.

"Có lẽ là ta nghe lầm chứ." Triệu Khuynh Thành bất động thanh sắc cười nhẹ. "Mẫu hậu, ta cần giải được, có một vị thuốc dị thường trân quý, tuyệt liên, không biết trong cung có thể có thánh phẩm này?" Nàng cầm lấy bút lông cừu, nhanh chóng ở trắng thuần ti quyền viết xuống phương thuốc.

Nhớ tới dị trạng Da Luật Tề lúc gần đi, hẳn chưa bao giờ chính mồm thừa nhận ý nàng "Minh sửa soạn đạo, ám vượt trần chiếm giữ" – tên là tấn công Đại Tống, thực tế tấn công Tây Hạ . . . . . Lòng của nàng bắt đầu run rẩy.

Hay hẳn căn bản không tin Tây Hạ mới là chủ mưu sự kiện ám sát?

Nếu hẳn thật sự tấn công Đại Tống, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Đêm dài yên tĩnh, Triệu Khuynh Thành bị một tiếng bước chân rất nhỏ làm bừng tỉnh.

Chỉ thấy hai bóng người bị ánh trăng chiếu vào cửa sổ, nàng lập tức nhảy lên, tránh ở phía sau giường, quan sát hành động hai người kia.

Hai gã hắc y nhân nhẹ nhàng mở cửa sổ, lập tức mạnh mẽ nhảy tiến vào, thanh âm rơi xuống đất cực nhỏ, thấy được thân thủ bất phàm.

Hai người đến trước giường, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, trong đó một người nhẹ giọng kêu gọi: "Công chúa, tại hạ là nhất phẩm đao thị vệ Võ Tư Hiền, đặc đến bái kiến công chúa."

Triệu Khuynh Thành kinh ngạc từ phía sau giường đi ra, "Vũ thị vệ? Ngươi làm sao có thể tới nơi này?" Võ Tư Hiền xem như là nữ sư phụ của nàng, một thân công phu của nàng đều là từ hắn truyền thụ.

"Tây Hạ cùng Liêu quốc liên quân tấn công Đại Tống, Hoàng Thượng lo lắng công chúa ở Liêu quốc chịu ủy khuất, riêng phái ta tiến đến nghĩ cách cứu viện công chúa quay về Đại Tống." Võ Tư Hiền nhỏ giọng đáp.

Câu trả lời của hắn hoàn toàn làm mất tia hi vọng cuối cùng của Triệu Khuynh Thành.

Nguyên lai Da Luật Tề thật là tấn công Đại Tống, hơn nữa tiền phương chiến sự đã hung hiểm làm cho phụ vương nghĩ làm nàng đã muốn bị nhốt ở Liêu quốc!

Da Luật Tề có thói quen giờ dần tỉnh dậy, chuyện đầu tiên làm chính là quan sát trận doanh Đại Tống.

Buổi sáng gió rất mạnh, sương mù màu trắng bị gió thổi khiến cảnh quang biến ảo không chừng, mờ lung, thấy không rõ cảnh tượng cách trên trăm bước; khỏe miệng Da Luật Tề nở một nụ cười tươi đặc ý, biết được loại thời tiết này rất lợi cho việc tiến công.

Danh tướng Đại Tống – Trương Giác đứng ở đầu tường thành xem xét tình hình Liêu binh đang vây thành, trong lòng không khỏi phát lạnh từng trận.

Trong sương mù trắng xoá, đầu người nhấp nhô, thiên quân vạn mã trong sương mù hiện thân, rậm rạp, quân số nhiều không đếm được; làm cho người ta hàm răng như nhũn ra va vào nhau lập cập, đó cũng là âm thanh của người sắp bị giết chết khi nghe tiếng tên vừa từ cung bắn ra.

Nắng sớm lên, Liêu quân triển khai trận thế, từng đội binh đoàn bộ binh sắp thành một thế trận nhỏ, cứ năm thế trận nhỏ lại hình thành một thế trận trung, mỗi ba cái thế trận trung lại lập thành một thế trận lớn, tổng cộng có năm thế trận lớn – nhóm trận cùng xuất phát.

Hai cánh triển khai hai nhóm trận kỵ binh mạnh mẽ tiến công, vô số mũi giáp, đao cùng thương hướng thẳng lên trời, tiếng trống sấm dậy, ồn ào náo động rung trời. Trận địa sẵn sàng, tất cả mọi người cũng đã sẵn sàng nghênh đón quân địch, chờ đến lúc chém giết tàn khốc.

Theo Da Luật Tề ra lệnh một tiếng, bước đầu tiên nhóm trận bộ binh bắt đầu đi tới, trăm ngàn chỉ bọc hộ giáp chân đồng thời nâng lên, đồng thời rơi xuống đất, bộ pháp đều nhịp, bước ra bước chân chỉnh tề nghe tiếng đều nhau dường như không sai lệch chút nào.

Nghe thấy tiếng bước chân đều mạnh, tất cả các tướng sĩ trên tường thành đều rung động.

Liêu quốc binh lính một bên tiến lên, một bên gào lên vũ khí, hô to: "Giết, giết, giết" tiếng hô kinh thiên động địa, đao như núi, thương như rừng, trăm ngàn người tụ tập tạo lực áp bách nghênh diện mà đến.

Ở hai cánh, kỵ binh phân tán đẩy mạnh, kỵ binh tiến rất nhanh lướt qua nhóm bộ binh, giống như thủy triều mạnh mẽ tiến hướng tường thành.

Trương Giác đứng ở trên đầu tường thành, thất thanh kêu to: "Bảo vệ thành, đến chết cũng phải bảo vệ cửa thành."

Lời hắn còn chưa dứt, một mũi tên xé gió bay đến, lao thẳng tới ngực hắn, suýt nữa bắn thủng hắn.

Bầu trời bỗng nhiên có vẻ xảy ra điều gì, từ đội ngũ Liêu binh xuất hiện ra trên trăm mấy bắn tên cùng ngàn cung thủ; dây cung kéo động, rất nhiều mũi tên giống như đám mây che đi ánh mặt trời, mây đen nháy mắt lại biến thành hạt mưa, bắn về phía đầu tường binh lính Đại Tổng.

Mấy bắn tên phóng ra mũi tên rất mạnh mẽ, Tổng binh tránh né không kịp giống như là bị một người đang tàng hình bỗng nhiên hiện ra đánh mạnh ngay mặt, cả người đột nhiên bay ngược về phía sau đi ra ngoài, thân mình ở giữa không trung vụn vỡ thành tứ thể mất tự nhiên, cuốn đi bị bắn thành con nhím; trong lúc nhất thời, toàn bộ phía đông tường thành giống như bùng nổ núi lửa, vô số mũi tên xuất hiện.

Chuyện này tuyệt đối là một ác mộng đáng sợ nhất, trần ngập kêu thảm thiết, rên rỉ, máu tươi cùng tử vong.

Mũi tên như châu chấu giống như bay tới, tên phá không bén nhọn tiếng gió trần ngập toàn bộ chiến trường, làm cho binh lính dừng cảm nhất đều phải nổi điên; Liêu binh như nước mạnh mẽ tiến vào trong thành, trong lúc nhất thời, toàn bộ trong thành tiếng kêu khóc, tiếng la thất thanh không dứt bên tai.

Da Luật Tề khỏe miệng hơi hơi cong lên, đảo mắt hẳn lại thắng được một trận.

Trong ánh lửa, hẳn lại nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, lạnh như băng.

Đáng chết! Vì sao lại vào lúc này lại nhớ tới nàng?

Sáng nay mẫu hậu gọi thư báo cho biết, bệnh tình phụ vương rất khỏi sắc, nhưng chính là Khuynh Thành sau khi biết được tin tức hẳn tấn công Đại Tổng, lưu lại phương thuốc thay phụ vương trị độc liên thần bí mất tích. Phản ứng này của nàng thật ra hẳn cũng đã đoán được trước, nhưng khi nghe mẫu hậu nói, tim của hẳn vẫn là hung hăng đau đớn một hồi.

Chỉ cần nghĩ tới Triệu Khuynh Thành, cảm giác hưng phấn của hẳn sau khi chiến thắng lập tức biến mất hầu như không còn.

Trong lều tướng soái đại quân Tây Hạ, Thái tử Tây Hạ đang ngồi bên bàn, chuyên tâm nghiên cứu bản đồ.

"Xem ra lần này chuyện Liêu vương bị ám sát đã hoàn toàn chọc giận người Liêu, bọn họ lần này phạt Tổng quyết tâm so với dĩ vãng đều kiên định hơn; Da Luật Tề đã phá được đại danh phủ Đại Tổng, bọn họ rất nhanh là có thể đánh đến Khai Phong, bắt sống Tổng đế." Miệng hẳn bỗng nở nụ cười tà.

Lần này cùng Đại Liêu liên binh tấn công Đại Tổng, hai quốc gia ước hẹn ở kinh sư Đại Tổng – Khai Phong hội hợp, ranh giới Đại Tổng chia đều cho hai nước.

Lần này trong chiến dịch, Đại Liêu cùng Tây Hạ hai nước dùng quân tinh nhuệ ra hết, quân lính Tổng binh đương nhiên tan rã, nhất là Da Luật Tề báo thù sứt ruột công thành đoạt đất, thế như chẻ tre, chính hẳn mạnh mẽ chém giết đại bộ phận binh lực Đại Tổng, làm cho Tây Hạ trong chiến dịch này có tiện nghi lớn.

Một khi Đại Tổng thật sự diệt quốc, Da Luật Tề trở thành kẻ thù giết cha của Triệu Khuynh Thành, theo cá tính Triệu Khuynh Thành, nhất định sẽ không lại ở lại bên người Da Luật Tề.

Mất đi danh hào Thái tử phi Liêu quốc cùng Công chúa Đại Tổng, Triệu Khuynh Thành sẽ trở thành một nữ nhân yếu đuối, ở tình thế chiến tranh loạn lạc như thế này, nếu hẳn muốn chiếm đoạt nàng, sẽ dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến kết quả kế hoạch này đạt được, thần sắc Thái tử Tây Hạ càng thêm đắc ý tốt lên.

"Báo" tiền phương một thám tử đột nhiên sắc mặt tái nhợt vọt vào soái trường, ngã xuống đất, thất thanh báo cáo: "Thái tử, tiên phong bên ta khi tấn công Khai Phong phủ lại lâm trúng bẫy đối phương, binh lính tiên phong tử thương vô số, vài đại tướng cũng đã bỏ mình."

"Cái gì?" Thái tử Tây Hạ đang khiếp sợ rất nhanh tỉnh táo lại.

"Bẩm báo Thái tử, tướng sĩ tiên phong quân ta chạy đi thám thính, rốt cục là trước khi binh mã Liêu quốc tới ngoài thành Khai Phong, tướng quân ra lệnh binh lính công thành thì trên tường thành bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều bình rất lớn, tưới xuống rất nhiều rượu mạnh, làm đại bộ phận binh lính bị xối, sau đó lại bắn ra rất nhiều hỏa tiễn, này hỏa tiễn bắn trúng ai, trên người đó liền cháy, như thế nào cũng dập tắt không được; bọn lính bị cháy sạch làm chung quanh tán loạn, những binh lính không bị bắn trúng nhưng cũng bị lửa trên người đồng bạn một khi chạm vào, cũng lập tức phát hỏa, một thời gian sau, quân binh sĩ đại bộ phận ta đều bị thiêu cháy tươi, vài tên đại tướng quân cũng không thể may mắn thoát khỏi."

Rượu ngon có thể làm nhiên liệu, đạo lý này ai đều biết, nhưng lần đầu tiên có người đem loại phương pháp này dùng trong khi hai quân giao chiến, hơn nữa thành công giết lui quân địch, làm cho Thái tử Tây Hạ cho dù từ trước đến nay bình tĩnh chợt nghe đến cũng không khỏi ngây người.

Thật là vô hình giết người! Giống như mưa đổ xuống rượu ngon cùng mấy trăm mũi tên lửa, lập tức làm cho đội quân tinh nhuệ Tây Hạ toàn quân bị diệt.

"Tướng lĩnh thủ thành Đại Tổng là ai?" Thái tử Tây Hạ nhíu chặt mày.

"Chỉ huy đi đầu là một tiểu tướng trẻ tuổi xa lạ."

"Người cư nhiên ngay cả tướng lĩnh đối phương đều không có tìm hiểu đi ra? Vô dụng!"

Thái tử Tây Hạ buồn bực trừng mắt thám tử, thám tử sợ tới mức cả người phát run, nom nớp lo sợ vì chính mình giải thích.

"Thưa Thái tử điện hạ, tiểu tướng thủ thành kia chưa bao giờ ở trên chiến trường nào xuất hiện qua, bởi vậy thuộc hạ không thể biết được hắn là ai, bắt quá thuộc hạ nhận thức người đứng ở bên cạnh hắn là nhất phẩm đeo đao thị vệ hoàng cung Đại Tổng - Vô Tư Hiền."

Nghe xong thám tử báo cáo, làm cho Thái tử Tây Hạ đối với tên tiểu tướng kia nổi lên lòng hiếu kỳ, vì thế ra lệnh thám tử đem dung mạo tên tiểu tướng kia vẽ ra.

Thám tử ở trong quân đội rất quan trọng, bởi vậy mỗi tên thám tử đều là tinh anh trong quân đội, bọn họ không chỉ phải phản ứng linh hoạt giống như thỏ, hung ác giống như sói, giả dối giống như hồ ly, còn phải có nhiều bản lĩnh khác nữa. Bởi vậy thám tử không chút khó khăn nào đem dung mạo tiểu tướng thủ thành đối phương vẽ xuống, mặc dù không thể thể hiện hết thần khí, nhưng là dung mạo lại không thể không rõ ràng được.

Thái tử Tây Hạ vừa thấy, người nọ rõ ràng là Trường Nhạc công chúa Đại Tổng – Triệu Khuynh Thành!

Vốn nàng nên ở Thái tử phủ Đại Liêu, hiện tại sao lại xuất hiện ở trên chiến trường, hóa thân thành tiểu tướng thủ thành?

Thiết kế của nàng tuyệt diệu, không cần tốn nhiều sức có thể hủy hai vạn tiên phong bộ binh của hắn, kì nữ tử như vậy có thể nào không làm hắn vừa yêu vừa hận?

Hắn trừng mắt nhìn bức họa, thì thào tự nói: "Cư nhiên là người! Đời này, người đừng muốn chạy trốn ta, người là của riêng ta một người." Hắn yêu nàng không giống người thường, vừa hận nàng đối với hắn lạnh lùng.

Thám tử cùng các tướng lĩnh Tây Hạ tất cả đều kinh ngạc nhìn hắn, thấy Thái tử bọn họ nổi tiếng lạnh lùng phảng phất nhận thức tiểu tướng thủ thành đối phương, hơn nữa tựa hồ còn đối với đối phương có một loại cảm tình rất không bình thường. . . Khó trách vẫn có tin vịt nói Thái tử Tây Hạ không gần nữ sắc, nguyên lai hắn thực sự không phải là Liễu Hạ Huệ chuyển thế, mà là yêu thích nam sắc.

Thái tử Tây Hạ không để ý ánh mắt mọi người kinh ngạc, lớn tiếng nói: "Vô luận như thế nào, ta muốn các người nghĩ biện pháp, trong vòng ba ngày phải phá được Khai Phong phủ." Dừng một chút, hắn nhìn mọi người chung quanh, chỉ vào bức họa Triệu Khuynh Thành, "Hơn nữa. . . Thay ta bắt sống nàng! Nhớ lấy, đem nàng đưa đến trước mặt ta thì đừng cho ta nhìn thấy nàng có gì tổn thương, làm nàng bị thương một sợi lông tơ, giết không tha."

Trong ngự thư phòng hoàng cung Đại Tổng, Tổng đế lo lắng nhìn chúng thần, bọn họ cùng hắn giống nhau, đều mang sắc mặt kinh hoàng.

"Lần này, Đại Liêu cùng Tây Hạ hai nước cùng tiến đánh, trăm không thể đỡ, giờ phút này Tây Hạ đã muốn cấp đánh, Khai Phong phủ tràn đầy nguy cơ, hướng chỉ sáng nay tiên tuyến đưa tới cấp báo, Đại Liêu đã phá được đại danh phủ, Liêu binh nội trong mấy ngày đến cũng đuổi tới Khai Phong. Đến lúc đó Tây Hạ cùng Đại Liêu liên thủ, Khai Phong tất hãm, bởi vậy trăm tính buông tha cho Khai Phong, dời đô Hằng Châu, dùng nơi hiểm yếu Hoàng Hà ngăn cản binh mã Tây Hạ cùng Đại Liêu, hy vọng việc này có thể bảo tồn nửa giang sơn Đại Tổng."

Trên mặt hắn xuất hiện vẻ thống khổ, biết rõ từ nay về sau sẽ mang tiếng "Mất nước chi quân" chính là công xiềng của hắn, công xiềng này sẽ cùng với hắn sống cả quãng đời còn lại.

"Hoàng Thượng, trăm triệu không thể." Một cự thần chồm râu hoa rậm run rẩy đi ra, quỳ rạp xuống đất, nói giọng khàn khàn: "Sáng sớm hôm nay, Trường Nhạc công chúa đã có mưu thần kỳ, giết lui binh mã Tây Hạ. Trường Nhạc công chúa có bản lĩnh thiên tài, mọi người đều biết, từ nàng thủ thành, tin tưởng Khai Phong phủ ở trong khoảng thời gian ngắn không có nguy hiểm; mấy ngày nữa, binh mã từ địa phương khác sẽ đến tiếp cứu là có thể giải nguy Khai Phong, hướng hồ trời đông giá rét sắp đến, tiếp qua hơn tháng, binh mã Đại Liêu cùng Tây Hạ nhất định lương thảo cạn kiệt, quân áo mùa đông không đủ, tình hướng sau ở lâu đánh không xong, bọn họ tất nhiên sẽ lui binh." Lời nói hắn rất hữu lý, bắt đầu nói ra phản đối cùng ảnh hưởng việc Tổng đế trốn đi: "Nếu Hoàng Thượng tại thời điểm mấu chốt này rời đi, không chỉ có Khai Phong phủ sẽ xuất hiện xao động, dân tâm không xong, bất lợi về công thủ thành, hơn nữa cả nước còn nhất định xuất hiện đại loạn chạy nạn. Cho dù Đại Liêu cùng Tây Hạ lui binh, đại loạn chạy nạn này cũng sẽ ảnh hưởng thật lớn làm giảm bớt thực lực của một nước Đại Tổng, đến lúc đó chỉ sợ cần thời gian nhiều năm mới có thể khôi phục. Hậu quả nghiêm trọng như thế, thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc." Nói xong lời cuối cùng, nước mắt cự thần già rơi.

Nghe hắn vừa nói như thế, Tổng đế không khỏi mặt đỏ lên, không hề mở miệng; mà chúng đại thần lại nín thở lắng nghe quyết định cuối cùng của Tổng đế, nhất thời toàn bộ ngự thư phòng an tĩnh lại, ngay cả thanh âm của một cây kim rơi xuống đất đều nghe rõ ràng.

Thật lâu sau, Tổng đế thờ dãi một hơi nói: "Ái khanh vì nước vì dân, trăm cảm thấy sâu sắc vui mừng, chính là trăm cũng đã hỏi qua Trường Nhạc công chúa, nàng cũng không nắm chắc có thể có thủ Khai Phong. Bởi vậy, một khi Khai Phong bị công hãm, trăm nếu còn lưu ở nơi đây, chỉ sợ Đại Tổng thật sự sẽ mất nước."

Lời nói của Tổng đế chúng đại thần đều nghe thấy được, Bạch Hồ lão thần dù còn muốn giải thích thêm cái gì, nhưng do dự nửa ngày, cuối cùng cũng không thể nói gì, dù sao việc công chúa rút cuộc có thể có thủ được không, cũng không ai có thể đoán trước được.

Lúc này thái giám tiến vào bẩm báo, nói Trường Nhạc công chúa cầu kiến, Tổng đế nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, sai người tuyên nàng yết kiến. Không lâu sau, liền từ bên ngoài đi tới một vị anh thư khí phách chần bưng bưng, tiểu tướng áo bào trắng chói lọi.

Tên tiểu tướng kia gỡ xuống mũ giáp, lộ ra mái tóc dài, chúng đại thần lập tức nhận ra "Hắn" chính là Đại Tổng Trường Nhạc công chúa, Thái tử phi Liêu quốc Triệu Khuynh Thành.

Triệu Khuynh Thành bước nhanh đi lên tiền, quỳ rạp xuống trước mặt Tổng đế, lớn tiếng nói: "Khuynh Thành tham kiến phụ vương."

Nhìn đến nàng nữ giả nam trang, chúng đại thần đứng ở hai bên nét mặt già nua không khỏi đỏ bừng, một trận hổ thẹn. Quốc gia lúc này hết sức hưng

vong, bày mưu tính kế, sống hay chết không phải từ bọn họ – cái gọi là rường cột nước nhà, mà là nàng – một nữ lưu yếu đuối.

"Khuyên Thành, làm người một mối!" Tổng đốc đau lòng nhìn Triệu Khuyên Thành, nàng tuy rằng bộ dáng một thân thái sáng láng, nhưng là đáy mắt nàng hiện ra vẻ mỏi mệt không thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Sợ nàng ở Liêu quốc chịu ủy khuất, vì thế hắn liền phái đám người thị vệ thân tín Võ Tư Hiền lên vào Liêu quốc cứu ra nàng, nhưng bất quá hắn không dự đoán được, nữ nhi nàng ở địch quốc cuộc sống quá hậu đãi, ngược lại sau khi trở lại Đại Tống, phải vất hết óc, cực nhọc cả ngày cả đêm vì hắn – phụ vương vô năng này phân ưu.

"Hồi bẩm phụ vương, Khuyên Thành không phiền lụy. Khuyên Thành vừa rồi nhìn được thiên văn đoán trước, khoảng chừng mấy ngày sau, Khai Phong phủ sẽ có một trận mưa to. Nếu Tây Hạ thừa dịp trời mưa hết sức vây thành, tình huống liền phi thường nguy hiểm, hướng chi không quá ba ngày, binh mã Liêu quốc cũng sẽ lục tục tới Khai Phong, đến lúc đó Tây Hạ nếu cùng Liêu quốc liên thủ, Khai Phong nhất định thủ không được năm ngày." Triệu Khuyên Thành do dự một chút, quyết đoán nói: "Khuyên Thành nhất định cố thủ Khai Phong. Bởi vậy Khuyên Thành hy vọng phụ vương chấp nhận đề nghị đêm qua của Khuyên Thành, dời đô Hằng Châu."

Lời của nàng lập tức khiến cho chúng thần tử xôn xao, thần sắc của nàng kiên quyết, làm Bạch Hồ lão thần vừa rồi quyết giữ ý mình cũng không dám mở miệng phản đối.

Tổng đốc nhìn chúng thần tử chung quanh liếc mắt một cái, bùi ngùi thở dài: "Chư vị ái khanh có phải hay không đều đã hiểu được, chuyện dời đô là thế phải làm, trăm thật sự cũng không thể không nghe."

Mất thấy việc dời đô là thế phải làm, chúng đại thần nhịn không được một mình bắt đầu nổi lên nghị luận. Đại Tống nặng văn không nặng võ, cự thần vừa nghe nói này đó phải rời xa cố đô, trong đầu bất quá đều tưởng là người nhà mình phải chạy loạn, một chút cũng không tự giác nghĩ đến trọng trách quốc gia.

Nhìn đến tình hình như thế, Triệu Khuyên Thành âm thầm thở dài một hơi. Kể từ đó, tình hình quốc gia liền trong vòng nguy hiểm, Đại Tống sớm hay muộn cũng bị người khác cắn nuốt mất.

"Phụ vương, lộ trình lần này xuôi nam Khuyên Thành đã có kế hoạch an bài tốt, bởi vì chiến sự gấp gáp, e sợ Liêu quốc cùng Tây Hạ sau khi phá thành thừa thế truy kích, bởi vậy Khuyên Thành cả gan thỉnh phụ vương cải trang xuôi nam." Mưu kế nàng tuyệt diệu, đem việc Tổng đốc trốn đi nói thành cải trang xuôi nam, để tránh đem chân tướng máu chảy đầm đìa phơi bày ra, làm cho tất cả mọi người cảm thấy khó mà kham nổi.

Triệu Khuyên Thành rất nhanh liền làm như đã an bài.

Tổng đốc, Tổng hậu, Đại Tống Thái tử, Thái tử phi bốn người, tính cả trong triều trọng thần năm người, một hàng chín người mai danh ẩn tích do những phần tử tinh nhuệ trong các cao thủ đại nội hộ tống. Giữa trưa bắt đầu, một đoàn người ngựa không ngừng nghỉ dựa theo kế hoạch nâng an bài lộ trình chạy tới Hằng Châu.

Đại Tống hoàng cung có thân phân địa vị phi tử, hoàng tử, hoàng tôn cùng với đại thần trong triều tổng cộng năm trăm người, do ngự lâm quân hộ tống, buổi tối lại lặng lẽ ra kinh, dựa theo nàng an bài một con đường khác chạy tới Hằng Châu.

Kế hoạch này làm cho Triệu Khuyên Thành thống khổ không chịu nổi, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nàng tuyệt không quyết định làm như vậy.

Bởi vì, một khi thành bị phá, địch nhân nếu muốn thừa cơ truy kích, truy bắt Tổng đốc, tất sẽ vì nhóm đội ngũ hoàng tử hoàng tôn ra cung sau bị lừa gạt. Chờ bọn hắn phát hiện bị lừa thì Tổng đốc sớm vượt qua Hoàng Hà, tiến vào nơi an toàn, cứ như vậy, mới có thể bảo đảm Tổng đốc an toàn không bị giết đến được Hằng Châu.

Thực rõ ràng, đội ngũ hoàng tử hoàng tôn chính là quân cờ Triệu Khuyên Thành an bài dùng để dụ địch!

Nói đi nói lại, nàng làm sao nguyện ý chính huynh đệ tỷ muội mình vì bảo hộ phụ vương mà chết thảm?

Nàng tin tưởng, nếu truy binh là binh mã Tây Hạ, như vậy nàng ở ven đường thiết kế trở ngại nhất định có thể bảo chứng nhóm hoàng tử hoàng tôn này an toàn; nhưng nếu truy binh nếu là Đại Liêu, với trí tuệ siêu việt của Da Luật Tề, hẳn hẳn là sẽ không dễ dàng trúng kế của nàng, như vậy tánh mạng nhóm hoàng tử hoàng tôn liền bị nguy hiểm.

Vô luận loại tình huống thế nào nàng cũng không muốn gặp, nàng chỉ kiệt lực bảo vệ cho Khai Phong phủ, vì tranh thủ thời gian để bọn họ có thể trốn thoát, chỉ cần bọn họ có thể thuận lợi vượt qua Hoàng Hà, vô luận là Tây Hạ hay là Đại Liêu đều không thể làm gì bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngoài cửa thành Khai Phong phủ, Tổng đế mặc trường bào bằng vải thô màu xanh thương tiếc nhìn Triệu Khuynh Thành, trong mắt mơ hồ có lệ, hần nắm tay nàng, thật lâu mới nói ra một câu.

"Khuynh Thành, phụ vương thực xin lỗi ngươi."

Triệu Khuynh Thành khéo hiểu lòng người, hiểu được ý tứ của Tổng đế, nàng nói lời nhỏ nhẹ an ủi hần, mỉm cười nói: "Phụ vương, Khuynh Thành không hiểu ý Ngài, từ nhỏ đến lớn Ngài đều vẫn sùng nhất Khuynh Thành, vô luận Khuynh Thành nghĩ muốn cái gì, phụ vương luôn thỏa mãn hết sức, Ngài làm sao có thể xin lỗi Khuynh Thành đâu?"

"Ngươi giống như mẹ ngươi, đều thông minh như vậy, lại khéo hiểu lòng người, phụ vương từng đáp ứng mẹ ngươi sau này nhất định phải chiếu cố tốt ngươi, cho ngươi hạnh phúc, nhưng trăm cuối cùng là nuốt lời." Tổng đế giữ chặt tay Triệu Khuynh Thành, nhìn nàng, hần biết rõ từ nay về sau, cha và con gái bọn họ có thể vĩnh viễn sẽ cách xa nhau. "Nếu trăm không phải Hoàng Thượng, không cần trên lưng đeo trọng trách quốc gia, trăm sao lại để cho ngươi thay trăm đi tìm chết?" Tổng đế bỗng nhiên này sinh tự trách: "Trăm căn bản là không xứng làm một phụ thân, trên đời này làm gì có phụ thân nào lại nhẫn tâm như trăm vậy?"

Triệu Khuynh Thành nhìn Tổng đế bỗng nhiên có tính trẻ con, thần nhiên cười, vỗ vỗ tay hần nói: "Phụ vương, trong mắt Khuynh Thành, ngài vĩnh viễn là một phụ thân tốt. Thời điểm không còn sớm, nên lên đường." Nói xong, nàng lui ra phía sau vài bước, ý bảo người chăn ngựa giờ rồi ra đi.

Một đoàn người ngựa nhất thời tiến lên, năm mươi tên thị vệ vây quanh năm cỗ xe ngựa nối đuôi nhau mà đi.

Triệu Khuynh Thành bỗng nhiên chặn lại Võ Tư Hiền – người đi cuối cùng, nàng giữ chặt cương ngựa hần, trịnh trọng nói: "Vũ thị vệ, làm ơn thề sống chết bảo hộ phụ vương của ta, ta rất cảm ơn ngươi."

Võ Tư Hiền gật gật đầu, run run dây cương, một cước đá bụng ngựa, đuổi kịp đội ngũ đang rời đi.

Sau khi đưa Tổng Đế đi, Triệu Khuynh Thành lại bắt tay vào an bài cho nhóm thứ hai trốn thoát, bận rộn đến quá trưa, mới tiến bước xong mọi người. Nhìn hậu cung trống trải, nàng thở dài một hơi, mệt mỏi ngồi ở trên thềm đá ngự hoa viên.

Lúc này đã cận mùa đông, cây cối khô héo, toàn bộ hoàng cung Đại Tổng có vẻ hoang vắng vô cùng; nhớ tới ngày xưa phồn hoa cùng náo nhiệt, nàng chỉ cảm thấy thân như rơi vào trong mộng.

Đúng lúc này, trong sân hậu cung mơ hồ truyền đến tiếng ca ai thiết, như ảm như hiện, như khóc như kể; Triệu Khuynh Thành nghiêng tai lắng nghe, đem ca từ nghe được thật sự rõ ràng.

"Xuân hoa thu nguyệt đến từ bao giờ

Chuyện dĩ vãng biết được bao nhiêu

Tiểu lâu đêm qua gió xuân lại thổi

Dưới ánh trăng vọng về cố quốc không thể quay về

Tượng ngọc thềm đá vẫn còn đây

Chỉ có bóng dáng nàng là không còn

Tự hỏi bậc quân vương có bao nhiêu sầu

Như dòng Giang Thủy chảy về đông"

(Bài Ngu mỹ nhân của Lý Dục)

Những ca từ này từ lập tức khiến cho Triệu Khuynh Thành đồng cảm, nàng đang muốn đứng dậy tìm kiếm nơi phát ra thanh âm thì chân lại vấp tảng đá, suýt nữa ngã; thế này nàng mới nhớ tới chính mình cũng không có thời gian ở trong này ai thán, còn có rất nhiều chuyện chờ nàng làm.

Rời đi hoàng cung, Triệu Khuynh Thành lập tức đi lên đầu thành Khai Phong.

Bên ngoài thành không xa, chất đông thi thể binh lính Tây Hạ bị cháy đen, từng trận khói đen theo gió thổi qua, trong không khí tràn ngập mùi khét thi thể, có loại không khí không nói nên lời vô cùng quỷ dị cùng khủng bố, làm cho Triệu Khuynh Thành nhìn không được ghé vào đầu tường nôn mửa.

Ở nửa ngày trước, ngoài thành này các sinh mệnh đó còn đang sống, với một tiếng ra lệnh của nàng tức hóa thành xương khô; mỗi khi nhìn đến các thi thể đó, nàng không có cảm giác vui sướng khi nghe báo thắng lợi, chỉ có tâm tư đau đớn thống khổ không thôi, lương tâm có cảm giác bất an làm nàng lăn lộn khó ngủ.

Nàng bảo vệ cho Khai Phong thì sẽ như thế nào? Nàng sớm hay muộn sẽ cùng với Da Luật Tề xảy ra xung đột vũ trang.

Nàng cùng hấn sẽ lại không có tương lai, cho dù nàng may mắn đánh lui Đại Liêu, cho dù binh mã Đại Liêu lộn trở lại kinh đô, cho dù nàng thắng được trận chiến này. . . . . Không có nàng trong cuộc sống, hấn vẫn có thể ngày ngày ôm ấp mỹ nhân khác; mà nàng không có hấn, chỉ còn lại một cái xác không hồn, dần dần sống những ngày còn lại.

Nếu nàng thủ không được Khai Phong lại như thế nào? Làm một Công chúa Đại Tống mất nước, cho dù Da Luật Tề nguyện ý, nàng cũng tuyệt đối không thể quay về trong lòng hấn được nữa, bởi vì nàng không thể bỏ nhọ danh dự hoàng thất Đại Tống; huống chi, Da Luật Tề cũng chưa chắc nguyện ý tiếp nhận nàng, có lẽ kết quả chờ đợi phía trước của nàng cũng chỉ là một con đường chết mà thôi.

Không, Khai Phong tuyệt đối không thể bị công phá, nàng muốn dùng hết toàn lực bảo hộ người nhà của nàng cùng người trong nước! Nghĩ đến đây, thần sắc Triệu Khuynh Thành càng ngày càng lạnh, ánh mắt cũng càng thêm trong trẻo lên.

Lúc này, xa xa cuộn cuộn khói đặc, binh mã đông nghìn nghịt theo hướng Khai Phong phủ tiến tới; thần kinh Triệu Khuynh Thành căng thẳng, lập tức đề phòng đứng lên.

Soái kỳ quân địch tới gần trên đó rõ ràng viết hai chữ "Tây Hạ", xem ra đại đội người ngựa Tây Hạ đã tới, một trận chiến đấu sắp triển khai.

Triệu Khuynh Thành nóng vội chạy xuống đầu tường, lập tức triệu tập chúng võ tướng thương nghị đối sách thủ thành.

Binh lính Tây Hạ đồn trú suốt một ngày một đêm cách thành Khai Phong khoảng năm trăm dặm, hoàn toàn không hề động tĩnh, làm Triệu Khuynh Thành nôn nóng vô cùng, nàng lo lắng người Tây Hạ cũng biết trong vòng hai ngày nữa sẽ có mưa to, một khi bọn họ thừa dịp trời mưa hết sức công thành, hậu quả kia. . . . .

Nàng nghĩ chính là như vậy, sau giữa trưa bầu trời bắt đầu trở tối, chỉ chốc lát sau mây đen bốc lên, đen kịt đè ép xuống dưới, một hồi mưa to sắp xảy ra.

"Báo" một thám tử vội vã tới, quỳ rạp xuống trước mặt Triệu Khuynh Thành, "Triệu tướng quân, binh lính Tây Hạ đã bắt đầu vây thành!"

Lòng của nàng nhất thời đi xuống, vô lực phát phát tay, ý bảo thám tử lui ra.

Người Tây Hạ so với tướng tượng của nàng còn thông minh hơn, xem ra trận chiến này dữ nhiều lành ít!

Khi nàng chạy vội tới đầu tường thì mưa đã rất lớn, nước mưa tạt đầy mặt đến khó mà mở mắt cho rõ; binh lính Tây Hạ thừa dịp mưa to phát động công kích, trong lúc nhất thời ngoài thành tiếng chém giết rung trời.

Triệu Khuynh Thành bình tĩnh chỉ huy các binh sĩ thủ thành đem đá ra ném xuống ném, chống lại quân địch đang muốn dùng thang leo lên tường thành, mới đầu binh lính Tây Hạ đều rơi xuống đất; sau đó vẫn có một vài binh lính may mắn leo được lên đến tường thành, chém giết vài tên binh lính Đại Tống, ngay sau đó lại bị chém chết. . . . .

Triệu Khuynh Thành chỉ huy rất bình tĩnh, với sự chỉ huy của nàng, cư nhiên có thể chống cự trụ Tây Hạ cường đại công kích, chém giết đến nửa đêm, hai phe vẫn đang thắng bại khó phân. Trận chiến này theo từ chạng vạng đến đêm khuya, mưa cũng dần dần nhỏ lại, đến khi kết thúc trận chiến thì mưa cũng tạnh.

Tây Hạ đánh lâu vẫn chưa thành công công thành, rốt cục dẫn đầu đình chỉ công thành.

Binh lính Đại Tống mỗi một người trên mặt thành ẩm ướt, cố gắng bình ổn tìm đập dồn dập.

Mưa rào rồi ngừng, sau đại chiến, Triệu Khuynh Thành tuần tra chiến trường, binh lính Đại Tống tử thương vô số, sĩ khí rất thấp. Nàng thở dài một hơi, yên lặng chăm chú nhìn vào mọi người, sau đó từ trong ngực lấy ra một cây ngọc tiêu.

Thân tiêu xanh biếc trong suốt, ở dưới ánh trăng tản ra vẻ sáng bóng nhu hòa, nàng mở miệng thổi, tiếp theo một khúc tiếng nhạc thong thả trầm thấp lập tức đổ ra, ở trong tiếng tiêu, bọn lính mơ hồ nhìn thấy cảnh nhà: ấm trà bốc khói, nhìn đến giấy cửa sổ màu đỏ, song cửa sổ. . . . .

Đúng lúc này, tiếng tiêu nhỏ đi, Triệu Khuynh Thành buông ngọc tiêu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chư vị huynh đệ, hôm nay trận chiến kinh tâm động phách, nhưng đáng được ăn mừng, chúng ta bảo vệ được Khai Phong, nhưng xem ra chiến sự ngày mai lại càng thêm hung hiểm, nếu muốn giữ vững Khai Phong, liền càng cần các vị tiếp tục đồng tâm hiệp lực nữa." Nàng dừng một chút, "Nếu Khai Phong phủ bị công hãm, Tây Hạ trời sanh tính hung tàn cùng binh lính Đại Liêu vào thành, nếu như vậy hậu quả tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng nổi, nhà của chúng ta, ruộng vườn sẽ bị phá hủy, người nhà chúng ta sẽ bị khi dễ, cho nên chúng ta không chỉ là vì bảo vệ cho Khai Phong mà chiến, mà lại vì bảo vệ người nhà mà chiến."

Triệu Khuynh Thành kiệt lực la lên, nàng nói ra rất nhiều tình hình xấu có thể xảy ra bởi người Tây Hạ cùng Đại Liêu, ý muốn là ủng hộ sĩ khí, nhưng ngoài dự đoán của nàng ở đây cũng không có xuất hiện tiếng đáp lại nào; bọn lính dùng sự trầm mặc trả lời nàng, xem ra mọi người thật sự sợ hãi chiến tranh, đối với tương lai không có một tia tin tưởng.

Triệu Khuynh Thành than một hơi, dựa theo tình hình trước mắt xem ra ngày Khai Phong bị phá cách không xa .

Nàng có thể nghĩ ra phương pháp gì phá địch, mới có thể như nguyện bảo trụ Khai Phong đây? Gánh nặng này ép nàng tới cơ hồ không thở nổi.

Đúng ở lúc này, ngoài thành bỗng nhiên truyền đến tiếng trống ù ù, Tây Hạ lại bắt đầu đợt tiến công thứ hai!

Bên ngoài thành Khai Phong, binh lính Tây Hạ lại lần nữa như thủy triều xông tới thành Khai Phong. Tổng binh hoàn toàn ngăn cản không được, kế tiếp bị bại lui.

Đúng lúc Triệu Khuynh Thành mất hết can đảm, chiến cuộc bỗng nhiên chuyển biến, không biết thế nào một đường viện quân đuổi tới, từ sau đầu bọc đánh binh lính Tây Hạ: mất thấy binh lính Tây Hạ trận pháp đại loạn, Tổng binh trên thành lập tức phản chấn tinh thần, càng đánh càng tức giận, xông chết đem binh lính Tây Hạ ngăn ở bên ngoài thành Khai Phong.

Binh lính Tây Hạ phía trước không có đường tiến, phía sau lại có truy binh, trong nháy mắt bị viện quân giết được, tử thương vô số; các tướng sĩ Tây Hạ lại vô tâm công thành, quay đầu cùng viện quân Đại Tổng chém giết một chỗ.

Triệu Khuynh Thành gặp tình hình này, vui sướng xuất binh cùng các võ tướng lao ra cửa thành, gia nhập chiến trường, liên hợp lực hai quân, bao vây tiểu trừ binh lính Tây Hạ.

Trận chiến này kéo dài thẳng từ đêm tối đến hừng đông, đến lúc mặt trời lên cao chói chang, trận khổ chiến này mới lục tục chấm dứt, trên chiến trường thấy chết khắp nơi, vô cùng thê thảm.

Binh lực Đại Tổng tất cả đều theo Triệu Khuynh Thành chỉ huy, binh mã các phủ khu nếu không đang cố thủ biên cương, chính là đang tác chiến, có thể điều động binh lực chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay vài cái châu phủ, mà bọn họ là tuyệt đối không có khả năng nhanh như vậy thần tốc đuổi tới Khai Phong. . . . . Như vậy, viện binh kia rốt cuộc là ai đâu?

Phía sau viện binh dần dần hướng tới gần Khai Phong, cờ xí Đại Liêu bị gió tây thổi trướng bay phất phới – nguyên lai viện binh đêm qua đúng là binh mã Đại Liêu, như vậy Da Luật Tề hẳn là ở bên trong đội ngũ!

Lòng Triệu Khuynh Thành nhất thời khản trương tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng ghì cương ngựa, yên lặng đứng trước trận doanh Liêu binh, vội vàng tìm kiếm hình ảnh Da Luật Tề.

Các võ tướng Đại Tổng đi theo cùng nàng gặp viện binh đúng là Đại Liêu, cũng thấy đây là chuyện khó hiểu, nhìn không được châu đầu ghé tai lạng lẽ bình luận.

"Đại Liêu cùng Tây Hạ kết làm đồng minh, vì sao lại bỗng nhiên quay giáo phản kích đâu?"

"Gia gia của ngươi, Liêu tặc nhất định không tốt!"

"Công chúa, chúng ta vẫn nhanh trở về đi!"

"Công chúa" vài võ tướng thấy nàng ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn đang ngơ ngác nhìn Liêu binh, sốt ruột cùng nhau kêu lên.

Lúc đó, cuối cùng cũng làm cho Triệu Khuynh Thành quay hồn về. Nàng xem vẻ mặt lo lắng của các tướng lĩnh, bỗng nhiên nhớ tới một việc, thần sắc đại biến, hét lớn một tiếng: "Mau chạy về đi!"

Roi trong tay nàng quất liên tục giống như dùi ở trên người ngựa, chiến mã hí một tiếng, cấp tốc chạy như điên trở về, các võ tướng lập tức theo sát phía sau, Liêu binh thấy thế cũng la lên đuổi theo.

Đại Liêu cùng Tây Hạ kết thành liên minh, cùng tấn công Đại Tổng, ở thời điểm tiếp cận Khai Phong, Đại Liêu bỗng nhiên phản chiến, vừa mới bỏ Tây Hạ. Đây là vì sao?

Loại khả năng thứ nhất chính là tất cả hành vi trước kia của Da Luật Tề đều là để che mắt Tây Hạ, làm cho Tây Hạ hoàn toàn buông cảnh giác với Đại Liêu, sau đó Đại Liêu lại thừa dịp Tây Hạ đắc ý vênh vào hết sức đem một lần đánh tiêu diệt hết, thực hiện kế hoạch của hắn tên là tấn công Đại Tổng, kì thực là kế hoạch tấn công Tây Hạ.

Nhưng còn có loại khả năng thứ hai thì là Da Luật Tề vốn tính đem Tây Hạ cùng Đại Tổng giải quyết một lượt, đối phó xong Tây Hạ, tự nhiên liền đến phiên Đại Tổng, mà tướng lĩnh thủ thành Đại Tổng lại đang hưng phấn ra khỏi thành giết địch. . . . . Bọn họ nếu không thể trở về thành kịp lúc, như vậy nhất định Liêu binh sẽ tràn vào trong thành, Khai Phong chắc chắn gặp nguy.

Chính là Triệu Khuynh Thành đột nhiên ý thức được điểm thứ hai, nên lòng mới nóng như lửa đốt quay trở về, nhưng mà chiến mã của nàng so ra kém với thần câu Đại Liêu, chỉ chốc lát sau, kỵ binh Đại Liêu đã vây quanh bao bọc bọn họ.

"Đúng là ngươi!" tướng lĩnh kỵ binh Đại Liêu liếc thấy Triệu Khuynh Thành, không khỏi đỏ mặt ngẹn thở.

Hắn đúng là một trong các hộ vệ của Da Luật Tề - Ba Bộ Đan, hắn nhận ra thủ lĩnh Đại Tổng đúng là Triệu Khuynh Thành, lập tức xoay người phân phó Liêu binh: "Ở chỗ này chờ ta, trăm ngàn không thể gây thương tích cho nàng." Hắn chỉ Triệu Khuynh Thành, nhanh chóng chạy trở về bẩm báo với Da Luật Tề.

Triệu Khuynh Thành thấy thế, phút chốc hét lớn một tiếng: "Phá vây!"

Tổng binh dưới sự chỉ huy của nàng ra sức chém giết, mà Liêu binh lại bị Ba Bộ Đan mệnh lệnh không thể gây thương tích cho nàng, trong lúc nhất thời đám người Triệu Khuynh Thành đã mở được một đường máu, xông ra vòng vây, chạy như điên trở về thành.

Ở thời điểm nàng sắp vọt vào cửa thành, phía sau bỗng nhiên vang lên một trận tiếng vó ngựa cấp tốc, hơn nữa càng ngày càng gần, trừ phi là hãn huyết mã hiếm thấy của Đại Liêu, nếu không trên đời này không có khả năng lại có thần cầu thần tốc như thế.

Chỉ có Da Luật Tề mới có tư cách có được con ngựa quý báu như thế! Triệu Khuynh Thành nhìn không được quay đầu, nhưng mà nàng chưa kịp thấy rõ ràng, đối phương đã đi sát bên người nàng, nhanh nhẹn nhấc tay, đem nàng bắt đến trên lưng ngựa hãn, mau chóng rời đi.

Tất cả chuyện này phát sinh chỉ trong chớp mắt, binh lính hai quốc gia Liêu Tống đều không kịp kinh hô, chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng lưng hai người đi xa.

Đầu óc Liêu binh đều không thể hiểu nổi, vì sao Thái tử bọn họ lại bắt đi thủ lĩnh Đại Tống? Càng kỳ quái hơn là, sau khi bắt người lại không mang về Liêu doanh, lại chạy ngược lại hướng ngoại ô?

Đầu óc Tống binh cũng đang hoảng loạn, Liêu binh giải nguy Khai Phong, theo lý mà nói hẳn là quan hệ ngoại giao hai bên phải tốt, nhưng hiện tại bọn họ lại vây dưới thành Tống. Xem ra tựa hồ là thủy hỏa bất dung, tình thế như thế này có nên mở cửa thành hay không?

Gió lạnh bạt thổi trước mặt giống như dao cắt, mà khuôn mặt Triệu Khuynh Thành da thịt lại non mềm. Theo bản năng nàng ôm chặt lấy thắt lưng Da Luật Tề, vùi đầu vào trong ngực của hắn, sợ hãi vô ý ngã xuống lưng ngựa, chết không toàn thây.

Tìm Da Luật Tề bỗng nhiên đập nhin, một hơi thở quen thuộc vờn quay chung quanh người, Triệu Khuynh Thành theo bản năng nhẹ giọng nói nhỏ: "Tề, đã lâu."

Giọng nhỏ nhẹ của nàng đột nhiên gây xúc động cho Da Luật Tề, hắn gắt gao ôm nàng, dùng sức ôm chặt, phảng phất như vậy có thể đem nàng hòa tan, sáp nhập vào bên trong thân mình.

Hắn gục ngựa chạy như điên một hồi lâu, tới một chỗ hoang vắng mới dừng lại. Hắn cởi áo choàng trắng, trải trên mặt đất, sau đó thật cẩn thận đem Triệu Khuynh Thành ôm xuống ngựa, đặt trên tấm áo choàng đó.

Hắn ôn nhu làm cho mũi Triệu Khuynh Thành đau xót, đáy mắt nổi lên sương mù, bất lực gọi nhỏ: "Tề. . . . ."

Da Luật Tề đem nàng ôm vào trong lòng, cùng nàng nằm xuống áo choàng trắng, khẽ thở dài: "Người xem người kia, về mặt mỗi mặt, người Tây Hạ khó đối phó, người thủ thành hẳn là muốn chết rồi đi?"

Hắn quan tâm làm cho Triệu Khuynh Thành lại ngoài ý muốn rất vui sướng, nàng gật gật đầu hỏi lại: "Tề, ta chạy về Đại Tống, ta tính sẽ sống chết bảo vệ Đại Tống, người không trách ta sao? Ở kế hoạch của ta, ta từng đem người trở thành địch nhà."

Da Luật Tề thở dài một hơi, "Không cần nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ muốn ôm người, cho người ngủ một giấc bình an."

Mấy cọng cỏ bị gió thổi đứt cùng cát, bay đến trên mặt Triệu Khuynh Thành, Da Luật Tề nhẹ nhàng thay nàng lau đi, bàn tay to lưu luyến ở trên mặt nàng vuốt ve, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của nàng, không chịu rời đi.

Hắn càng ôn nhu, khiến cho Triệu Khuynh Thành trong lòng càng khó chịu, nàng thật sâu bất an đứng lên. "Tề, người hiện tại đối với ta tốt như vậy, có phải hay không tính, một khi rời đi nơi này, chúng ta liền ân đoạn nghĩa tuyệt? Người nói cho ta biết được không, người như vậy làm cho lòng ta thật khó chịu."

"Người quá nhạy cảm"

"Vì sao người không trả lời vấn đề của ta?" Triệu Khuynh Thành vươn nửa người trên nhìn xuống Da Luật Tề, mặt của hắn vẫn như trước thần thái sáng láng, ánh mắt vẫn sáng ngời gây khiếp người như cũ, nhưng giờ phút này lại có một chút ưu thương, môi hơi hơi mím lại, giống như đang đùa cợt. Về mặt của hắn không thể nghĩ ngờ chứng thật như nàng phán đoán.

"Người là thông minh như vậy, chỉ một lời nói đã có thể vạch trần được chủ mưu ám sát là Tây Hạ, người phân tích xong liền bắt tích ở Đại Liêu, bỏ thân phận Thái tử phi Liêu quốc, hóa thân thành tướng thủ thành Đại Tống." Hắn trầm ngâm một chút, "Người cũng đã biết, cùng lần này Liêu quốc cùng Tây Hạ tranh đấu, về phương diện khác đúng là khảo nghiệm người. Mẫu hậu nói với ta, nếu người đủ tư cách vượt qua khảo nghiệm, chờ sau khi phụ vương thanh tỉnh, nàng sẽ thay người cầu tình, bảo trụ hôn nhân của chúng ta. . . . . Chỉ tiếc, người không chỉ có không có chịu khảo nghiệm, nhưng lúc này lại đánh một trận thành danh." Hắn nhẹ nhàng thở dài, "Người kiếp này đều khó có khả năng lại là Thái tử phi Liêu quốc, hôm nay là lần gặp cuối cùng của chúng ta. Chiến dịch lần này đã tiêu diệt được binh lính tinh nhuệ của Tây Hạ, tiếp theo mấy canh giờ nữa, quân ta sẽ tiến quân tây tiến mãnh liệt, sát nhập Tây Hạ."

Triệu Khuynh Thành vừa nghe hắn nói như thế hoàn toàn ngây người, không dám tin hỏi lại hắn: "Nếu là khảo nghiệm, nếu người cũng muốn ta ở lại bên cạnh người, trước đó người vì sao không nói cho ta biết?"

"Người thông minh như vậy, vì sao lại hỏi vấn đề ngu như vậy? Bởi vì phụ vương, mẫu hậu cùng ta đều đang có chung nghi hoặc, chúng ta đều muốn biết, nếu đại chiến xảy ra, người sẽ lựa chọn làm Thái tử phi Liêu quốc hay vẫn là Công chúa Đại Tống? Không chỉ có mẫu hậu muốn biết đáp án chân chính, ta cũng muốn a." sau khi Da Luật Tề nói xong, nhìn đến Triệu Khuynh Thành sắc mặt tái nhợt, tâm tình cũng trở nên buồn rầu, hắn nhẫn tâm bổ sung thêm một câu: "Ta cũng là người trong hoàng tộc, phải lại bỏ tất cả khả năng hay nhân tố có thể gây nguy hại cho Đại Liêu, bao gồm cả người."

"Bao gồm ta?" Triệu Khuynh Thành giống như bị ngũ lôi oanh phá, nụ cười nàng gọi trên khóe miệng, ý đồ lộ ra một mặt kiên cường tự tin.

Nàng tươi cười sáng lạn, nhưng nước mắt lại không chế không nổi chảy ra.

Chất lỏng ấm áp rơi trên mặt Da Luật Tề, hắn nhìn nước mắt nàng, đầu óc nhất thời trống rỗng. Hắn chưa bao giờ thấy qua nàng rơi lệ, cũng không có người gặp qua nước mắt của nàng, hắn cơ hồ chưa có một lần nghĩ nàng là một nữ nhân bạc tình; nhưng là, lúc hắn không thể tưởng được, nàng lại yếu ớt chảy lệ.

Nàng khóc nhưng bộ dáng mang cười làm cho ngực hắn đau đớn, cơ hồ không thể hô hấp.

"Nguyên lai, này chỉ là một cuộc khảo nghiệm? Sự gãy đổ của ta, buồn khổ của ta ở trong mắt của ngươi bắt quả lại là một sự biểu diễn vụng về?"

Triệu Khuynh Thành vừa khóc vừa cười làm cho Da Luật Tề hoảng hốt, hắn gắt gao ôm nàng, thân mình nàng lạnh run làm cho hắn nhận không được nói ra ý tưởng chân thật của chính mình.

"Bảo bối, đừng khóc! Ngươi vừa khóc, tâm của ta tựa như có dao cắt." Hắn bắt đầu đi nói: "Khuynh Thành, đừng tưởng rằng ta không vì ngươi mà trả giá, vì ngươi, ta mới có thể buông tha tiến công Đại Tổng; vì ngươi, ta đem giang sơn Đại Tổng có thể lấy dễ như trở bàn tay buông tha hoàn toàn. Khuynh Thành, ngươi không thể hiểu làm ta như vậy, việc này sẽ làm ta khó chịu."

Hắn thì thầm nói nhỏ, gần từng tiếng đều làm cho thần hồn Triệu Khuynh Thành đau nhói.

"Thật sự lại không muốn ta, sẽ không gặp lại ta sao?"

Da Luật Tề không trả lời nàng, chỉ gắt gao ôm nàng, làm cho hắn cùng với nàng trong lúc đó kín không có kẽ hở, làm nàng như không thể hô hấp được.

Mấy dặm ngoài thành Khai Phong, hai quân Tống Liêu giằng co lẫn nhau như hổ rình mồi, chiến tranh hết sức căng thẳng, không khí dị thường khẩn trương; nhưng mà tại vùng hoang vu này, một đôi tình nhân vô duyên dựa sát vào nhau, dùng thân thể sưởi ấm cho nhau, làm một cái ôm sinh lý từ biệt, trong không khí truyền ra lòng chua xót cùng nỗi buồn ly biệt. . . . .

Ngày năm tháng mười, đội ngũ tiên phong Tây Hạ, khoảng hai vạn người bao vây Khai Phong. Công chúa Đại Tổng – Trường Nhạc công chúa giỏi dùng hỏa công, giết chết vô số binh lính Tây Hạ, đánh một trận thành danh. Đội ngũ tiên phong Tây Hạ tử trận.

Ngày sáu tháng mười, bởi Khai Phong tràn đầy nguy cơ, Tống đế rời khỏi Khai Phong, trốn tới Hàng Châu.

Ngày bảy tháng mười, trời mưa to, Tây Hạ thừa cơ công thành. Hai quân giao chiến, người chết vô cùng thê thảm, Tây Hạ không công mà lui, binh lính Đại Tổng cũng bị tổn hao nghiêm trọng.

Ngày tám tháng mười, quân Tây Hạ lại công thành, Liêu binh vi phạm hiệp ước đồng minh, đánh lên Tây Hạ, khiến toàn quân Tây Hạ bị diệt vong. Thái tử Tây Hạ chết trận sa trường.

Ngày tám tháng mười, quân đội tinh nhuệ Tây Hạ bị diệt vong, toàn bộ binh lực mất hết, Đại Liêu tiến quân mãnh liệt về phía Tây, thế nguy của Khai Phong được cởi bỏ.

Ngày hai mươi tháng mười, Tống đế trở về Khai Phong.

Ngày hai mươi chín tháng mười, Đại Liêu cùng Đại Tống chia nhau hai bên cùng tấn công Tây Hạ.

Ngày mười lăm tháng mười một, Liêu vương kháng phục.

Ngày ba mươi tháng mười một, Tây Hạ cùng Đại Liêu ở Tây Bình phủ quyết chiến, Tây Hạ đại bại cầu hòa, Liêu vương đáp ứng.

Ngày mười sáu tháng mười hai, hai quốc gia ký kết hiệp ước, Tây Hạ bồi thường cho Đại Liêu vô số vàng bạc vải vóc.

Thứ năm ngày sáu tháng một, Da Luật Tề dẫn binh trở về Đại Liêu, người Liêu vui mừng khôn xiết, nghênh đón anh hùng ca khúc khai hoàn trở về.

Liêu vương sắc mặt hồng nhuận ngồi ở trên đại điện, sau khi nhận chứng thần làm lễ, bắt đầu ban công phong thưởng cho từng công thần xuất chinh, triều đình khắp nơi tràn đầy không khí vui sướng.

Sau khi bãi triều, Liêu vương, Liêu hậu cùng Da Luật Tề một nhà đoàn tụ, tán gẫu việc nhà.

"Tề nhi, nửa năm không thấy, ngươi gầy đi rất nhiều." Liêu hậu lòng đau nhìn Da Luật Tề, nước mắt rơi lã chã.

Nước mắt của nàng lại gợi nhớ đến hình ảnh Triệu Khuynh Thành trong lòng Da Luật Tề. Trong mộng của hắn, nước mắt Triệu Khuynh Thành làm cho hắn đau xót không dứt, lần đầu tiên hắn thấy nàng rơi lệ, cũng lần đầu tiên đem hình ảnh một nữ nhân khắc vào trong lòng, như vậy rõ ràng, như vậy làm cho người ta thống khổ.

Hắn không tự chủ được thần sắc buồn bã, không còn khẩu vị ăn cơm.

"Tề nhi, ngươi không vui sao?" Liêu hậu miễn cảm nhận thấy được tâm tình của hắn không tốt, lên tiếng hỏi.

Nàng vừa hỏi, khiến cho Liêu vương chú ý, hần thân thiết nhìn Da Luật Tề nói: "Tề nhi, ngươi có tâm sự, không ngại nói cho phụ vương biết đi."

Thì ra hần lại nhớ nàng đến như thế, mỗi khi nhớ tới nàng, hần đều ngơ ngẩn; nàng vẫn luôn ảnh hưởng sâu sắc đối với hần!

Da Luật Tề thăm than thở dài một hơi, ngẩng đầu miễn cưỡng cười vui, "Phụ vương cùng mẫu hậu không cần vì nhi thần lo lắng, nhi thần không có gì không vui."

Hần không chịu nói, Liêu vương cùng Liêu hậu cũng không bắt buộc hần. Bỏ qua việc này, người một nhà lại vô cùng náo nhiệt ăn cơm chiều, sau bữa cơm này Liêu hậu còn an bài biểu diễn ca múa.

Một đám vũ công mặc sa mỏng, đáng người các nữ tử yếu điệu dáng vẻ thướt tha mềm mại tiến vào đại sảnh, theo tiếng đàn du dương bắt đầu nhảy múa; ống tay áo các nàng tung bay, làn váy bay lên, có lúc giống như từng đóa từng đóa hồng nở rộ, ở hoa viên tới kỳ khoe sắc, có khi lại giống tiên nữ trong gió, đến nhân gian dạo chơi kết bạn.

Trong không khí náo nhiệt vui vẻ, hình ảnh Triệu Khuynh Thành lại bắt đầu xâm chiếm suy nghĩ Da Luật Tề. Giờ này khắc này, nàng đang làm cái gì? Trong hậu cung Đại Tổng lúc này cũng có tổ chức yến hội như vậy hay không, nàng có hay không ở nơi đó cười đùa vui vẻ? Hay là lại có một cuộc thi đấu thể thao tranh tài, xuất hiện một khoe miệng mỉm cười khác, nam tử tuấn tú tư thế hiên ngang oai hùng làm tim nàng lại đập thành thịch?

Nghĩ đến đây, Da Luật Tề càng thêm cô đơn thống khổ, náo nhiệt trước mắt giống như cách hần một khoảng xa, đối với hần mà nói một chút ý nghĩa cũng không có, ngay cả sung sướng tựa hồ ngày càng xa.

Hần vô ý thức liêu mạng uống rượu, thậm chí muốn say khướt.

Nhưng rượu mạnh mùi vị đậm đà, tác dụng lại phi thường chậm, sau một lúc lâu, hần mới có vài phần men say; nhưng mà hần thống khổ phát hiện, rượu mạnh cũng không giúp hần nhiều, uống càng nhiều, đầu của hần càng đau, nhưng thần trí ngược lại càng thanh tỉnh.

Lúc này, một vũ nữ thân mặc lụa trắng được các vũ nữ khác nâng lên, ở trên cao múa; khoe miệng của nàng cong lên, rất quyến rũ, một cái nhãn mày cười lại có tám phần giống Triệu Khuynh Thành!

Da Luật Tề sùng sốt, ngơ ngác nhìn của nàng nhảy múa, hần say khướt không tự chủ được rời khỏi chỗ, chậm rãi tới gần nàng.

Liêu hậu lại hiểu lầm, không chút nào để ý hành động hần tùy tiện, che miệng cười hỏi: "Tề nhi, ngươi thích nàng?"

Người không phong lưu uống thiếu niên, nàng hoàn toàn lý giải Tề nhi của nàng, hành quân đánh giặc vài tháng, hoàn toàn không có chạm qua nữ nhân; mà các vũ nữ này cũng do nàng chọn lựa tỉ mỉ cùng huấn luyện, tuyệt đối đều là báu vật, Tề nhi sẽ vì các nàng mà tình dục bộc phát, cũng là chuyện trong dự đoán.

Chỉ thấy Da Luật Tề chậm rãi đi đến nơi biểu diễn, các vũ nữ dừng nhảy múa, mang theo vài phần kinh ngạc, vài phần vui sướng, lại vài phần chờ mong nhìn hần, âm thầm hy vọng chính mình là người may mắn. Da Luật Tề đi đến bên vũ nữ áo trắng trước mặt kia, nắm bắt cầm nàng, làm nàng ngẩng đầu lên.

Nàng đích xác rất giống Triệu Khuynh Thành, nhưng nàng lại không có phong thái độc đáo của Triệu Khuynh Thành, ánh mắt độc đáo – nàng không phải là Triệu Khuynh Thành!

Da Luật Tề cười khò một tiếng, đẩy vũ nữ áo trắng ra, thần sắc đờ đẫn đi trở về chỗ ngồi, tiếp tục uống rượu; hành động hần làm cho Liêu hậu không hiểu, nhưng lại làm cho sắc mặt Liêu vương lập tức trầm xuống dưới.

Hần vừa thấy đã biết tên vũ nữ kia rất giống Triệu Khuynh Thành, thì ra Tề nhi lại đối với Công chúa Đại Tổng động chân tình, hần tuyệt đối không thể để cho một nữ nhân có nhị tâm làm con dâu hần! Liêu vương tức giận đến nổi bóp nát ly rượu trong tay.

"Người tới a, Thái tử say rượu, đưa Thái tử hồi phủ." Liêu hậu nghĩ lầm Liêu vương vì Da Luật Tề vừa rồi thất lễ mà tức giận, vội vã ra mặt giảng hòa, tiếp theo quay đầu dặn nhỏ vũ nữ áo trắng kia: "Đêm nay ngươi đi theo đến Thái tử phủ, hầu hạ Thái tử cho tốt."

Vũ nữ áo trắng nghe vậy, hưng phấn lĩnh mệnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Da Luật Tề say khướt nằm trên giường không nhúc nhích, vũ nữ áo trắng hưng phấn đứng ở đầu giường, ham muốn nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn tú của hắn.

Việc này giống như chuyện thần tiên, Thái tử có thể chọn trướng nàng! Nàng đã từng nghĩ mình sẽ bị áp bức và lãng nhục cả đời, không dự đoán được bản thân lại có một ngày may mắn như thế này, có thể hầu hạ hắn, trở thành nữ nhân của hắn.

Tay nàng run run nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo Da Luật Tề, lộ ra da thịt màu đồng cổ của hắn, bả vai rộng lớn, eo lưng tinh tráng rắn chắc . . . . . Đang lúc tay nàng đang ở trên lồng ngực hắn thì bỗng nhiên từ sau có người đánh vào đầu làm nàng ngất đi.

Tiếp theo, một bóng người lập tức lúi trên giường, ôm Da Luật Tề, một đôi tay đi động trên người của hắn, làm dục vọng hắn nổi lên mãnh liệt.

Ý thức mơ hồ Da Luật Tề thì thảo phun ra một câu: "Khuyên Thành, ngươi đã đến rồi." Sau đó liền cùng bóng người kia dây dưa cùng một chỗ, liều chết triền miên dâng lên.

Say rượu sau lại buông thả dục vọng, làm Da Luật Tề ngủ thẳng cho đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại.

Đau đầu, đau đầu quá! Đây là cảm giác đầu tiên sau khi hắn thanh tỉnh.

Khi hắn bắt đầu suy nghĩ lại được, mới phát hiện bị một nữ nhân trần trụi đè trên người – trong đầu hắn còn sót lại hình ảnh yến hội cùng chuyện hoan ái nửa vừa rồi, làm cho hắn lần đầu tiên đối với oai chuyện này sinh ra cảm giác phần nộ và ghê tởm.

Hắn buồn bực giật tay nữ nhân kia ra, một cước đạp nàng xuống giường.

Phịch một tiếng, bên giường truyền đến thanh âm nặng nề rơi xuống đất, cùng lúc đó, còn truyền đến hai tiếng kêu sợ hãi hoàn toàn không giống nhau, trong đó có một thanh âm giống hệt thanh âm mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Da Luật Tề kích động nhìn ra ngoài màn, thấy bên giường một thân thể nữ nhân trần truồng đè ép lên người một vũ nữ áo trắng, hai người cùng đau thương kêu lên. Hắn dùng một tay nắm lấy nữ nhân thân thể trần truồng kia kéo quay về trên giường, mái tóc của nàng bay lượn, cho đến khi lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hắn mới nhìn rõ nàng đúng là hàng thật giá thật Triệu Khuyên Thành.

Hóa ra đêm qua người cùng hắn dây dưa đúng là nàng! Cảm giác ghê tởm vừa rồi lập tức biến mất, một chút lo lắng dâng lên trong lòng Da Luật Tề.

Hắn ôm lấy nàng, ôn nhu hỏi nhỏ: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta nghĩ ngươi, rất nhớ ngươi, cho nên ta liền nhìn không được chạy tới." Triệu Khuyên Thành quên đau đớn, quay lại ôm Da Luật Tề, "Tối hôm qua ngươi luôn mồm kêu tên của ta, làm cho ta thật cao hứng, thật cao hứng. . . . ."

"Ừ, ta biết." Trong ngực Da Luật Tề cảm thấy mềm mại, cuối cùng lòng cũng yên tĩnh lại, nhìn không được giấu cợt nàng: "Bất quá, ngươi đến tốt cùng là nhớ ta như thế nào? Là trong lòng hay vẫn là thân thể? Nếu không vì sao khi đến, liền thừa dịp ta say rượu đối với ta bá vương ngạnh thượng cung?"

Triệu Khuyên Thành mặt đỏ lên, dịu dàng nói: "Ta lại thấy là có người thừa dịp ngươi say rượu muốn thương ngươi, mới đưa ngươi từ hang hùm giải cứu ra; bởi bản thân ngươi cảm dục lâu lắm, một khi tới gần ta liền động thủ động cước, còn dám đem tội danh đổ xuống ta."

Hai người nói tới đây, mới nhớ tới cái vũ nữ áo trắng xui xẻo kia. Vũ nữ kia đêm qua bị Triệu Khuyên Thành nện đau, mê man suốt một đêm, sáng sớm hôm nay vừa tỉnh dậy lại bị Triệu Khuyên Thành ép tới đầu óc choáng váng.

Lúc này nàng mới miễn cưỡng đứng lên, phát ra tiếng thét thảm thiết: "Người tới a! Có thích khách, người mau tới a!"

Nàng không chỉ làm kinh động đôi uyên ương trên giường, cũng đánh động được chú ý của bọn thị vệ, ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng bước chân.

"Nữ nhân ngu ngốc kia, ngươi câm miệng lại cho ta, ai cũng không cho phép vào đây!" Da Luật Tề buồn bực điên cuồng trách cứ không chỉ vũ nữ áo trắng, mà còn đúng lúc quát bảo ngưng lại thị vệ thiếu chút nữa xâm nhập.

Xử lý xong vũ nữ áo trắng gây phiền toái, Da Luật Tề và Triệu Khuyên Thành hai người ăn mặc chỉnh tề, mới thẳng thắn nói cho nhau tính toán của bản thân.

"Khuyên Thành, lần này ngươi trở về, chỉ là vì nhìn xem ta một lát mà thôi sao?" Da Luật Tề một lời nói mang hai ý nghĩa, sợ lần này có khả năng nàng đem đương vai trò mặt thám Đại Tổng, trên người có lẽ còn mang theo một ít mật hàm linh tinh gì đó.

"Ta đều không làm gì hết chỉ muốn đến thăm ngươi một chút." Triệu Khuyên Thành mỉm cười, nàng thẳng thắn làm trong lòng Da Luật Tề căng thẳng. Chỉ thấy nàng bụng chén trà sứ men xanh, nhẹ nhàng uống một ngụm trà Bích La Xuân, "Ngươi quên sao? Ta là Thái tử phi Liêu quốc, ngươi còn chưa hứa ta, ta vẫn còn là thê tử của ngươi, nơi này là nhà của ta. Ngoài việc phải về nhà, ta còn có thể đi đâu?"

Lời của nàng làm cho Da Luật Tề cảm động, hắn sững sờ một chút rồi mới nói: "Chúng ta tuyệt đối không có khả năng cùng nhau, ngươi đừng mộng tưởng hảo huyền sẽ không có chuyện gì hay đâu."

"Chúng ta đây tách ra là tốt sao? Chẳng lẽ ngươi không nhớ ta sao? Ta rất nhớ ngươi, không có ngươi ở bên, ta sống một ngày bằng một năm; ta không nghĩ sống tiếp những ngày thống khổ như vậy, sống như vậy không bằng chết thì tốt hơn." Triệu Khuyên Thành tức giận ném vỡ chén trà, nhặt lên một

mảnh nhỏ cắt một đường trên cổ tay mình, hung tợn nói: "Ngươi nếu không cần ta, quên đi, ta muốn chết."

Biết rõ nàng chỉ bày trò, biết rõ nàng đang ép buộc hắn, nhưng Da Luật Tề vẫn không nhẫn tâm hét hồn nhìn nàng.

Hắn gắt gao nắm lấy hung khí trên tay Triệu Khuynh Thành, nhìn chằm chằm ánh mắt nàng kiên quyết, trong lòng mềm nhũn, thở dài nói: "Ngươi sao phải khổ vậy chứ?"

Nghe giọng điệu hắn, Triệu Khuynh Thành biết hắn đã đồng ý cho nàng lưu lại, không khỏi lộ ra một chút mỉm cười. "Ta yêu ngươi, cho nên ta muốn dùng hết toàn lực cùng ngươi cùng một chỗ, cho ngươi cảm thấy hạnh phúc. Trước nếu ta không dùng toàn lực làm được, ta tuyệt đối sẽ không buông tay buông tha ngươi, ta cũng tuyệt không tin tưởng trên đời có bốn chữ 'không có khả năng'."

"Cho dù ta đồng ý cho ngươi lưu lại, nhưng nếu có một ngày, chiến tranh Tống Liêu bùng nổ thì ngươi lại lựa chọn như thế nào?" Da Luật Tề nhìn chằm chằm Triệu Khuynh Thành, quan sát những biến hóa rất nhỏ trên gương mặt nàng.

Chỉ thấy nàng lắc đầu, thở dài, "Ta không biết, nhưng tất cả cũng là chuyện tương lai, chúng ta đừng để cho khả năng không biết trước ảnh hưởng đến hạnh phúc trước mắt được không?"

Thấy nàng mang tính trẻ con không muốn lo lắng, Da Luật Tề bất đắc dĩ nhắm mắt lại, đem nàng ôm vào trong lòng, không hề ép hỏi nàng nữa. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi nói: "Chuyện ngươi quay về Thái tử phủ một lần nữa, chỉ cần ta đi thỉnh cầu, mẫu hậu chắc chắn mềm lòng, tiếp nhận ngươi một lần nữa, nhưng cái chính là phụ vương bên kia sẽ cần tốn nhiều công phu. Phụ vương trời sanh tính đa nghi, nhất là sau khi xảy ra sự kiện lần này, một khi chỉ có một manh động nhỏ, hắn đều có khả năng đem ngươi bỏ, điểm này, ngươi phải chuẩn bị sẵn tâm lý."

"Vi ngươi, ta không sợ! Huống chi ta biết ngươi sẽ bảo vệ ta, đúng không?" Triệu Khuynh Thành ở trong ngực của hắn nói nhỏ, phảng phất ngực của hắn chính là của chỗ tựa vững chắc của nàng; có được hắn, nàng sẽ là một chiến binh vô địch.

Da Luật Tề phái cung nữ báo tin cho Liêu hậu, hôm nay hắn muốn mời Liêu hậu gặp mặt, tán gẫu việc nhà.

Da Luật Tề là sự kiêu ngạo của Liêu hậu, nàng sinh hạ hắn, nhìn hắn ngày từng ngày trưởng thành, từng ngày từng ngày nổi tiếng, nhưng chính hắn cũng là sự tiếc nuối của nàng, theo năm tháng tuổi của hắn ngày càng lớn, hắn cũng ngày càng bắt hòa với nàng. Da Luật Tề giống phụ vương hắn, cả ngày bận việc quốc sự, ngay cả muốn gặp mặt nhau cũng rất khó khăn.

Mà nay hắn bỗng nhiên lại báo tin muốn cùng nàng ôn tình cảm mẫu tử, nên Liêu hậu rất cao hứng, sáng sớm lệnh cho cung nữ chuẩn bị điểm tâm mà Da Luật Tề thích ăn, nóng lòng chờ hắn đến.

Khi Liêu hậu nhìn về phía cửa lần thứ tư thì mắt không khỏi sáng lên.

Trước mặt tiến vào hai bóng người, người phía trước tuấn tú rất cao, mặc áo khoác hồ cừu màu trắng, đúng là Da Luật Tề; nữ tử phía sau mặc áo choàng màu hồng quần kín, làm cho người khác không thấy rõ mặt. Chỉ trong chớp lát, hai người đã vào tới đại sảnh.

Da Luật Tề cùng nữ tử đang cởi áo khoác, khi Liêu hậu nhìn thấy rõ gương mặt nữ tử kia, không khỏi ngây ngốc sững sờ, thì ra nàng chính là Thái tử phi mất tích đã lâu – Triệu Khuynh Thành.

Nhìn hai người biểu tình có vẻ nghiêm túc, Liêu hậu lập tức đoán được lý do bọn họ đến đây, lòng nàng bỗng chốc trở nên nặng nề.

Nàng sớm biết hai người kia yêu nhau, cho nên lúc này nhất định là đến để van cầu nàng thành toàn. Nhưng việc này làm sao nàng có thể làm chủ được? Nếu trước đây không có việc Triệu Khuynh Thành phản bội, nàng còn nắm chắc thuyết phục được Liêu vương bỏ qua chuyện cũ, nhưng hiện tại nàng thật sự lực bất tòng tâm.

"Phụ vương ngươi đều cho rằng loại người 'nếu không phải là bằng hữu, thì chính là kẻ địch'; Tề nhi, điểm này ngươi hẳn là đã biết." Liêu hậu giống như không chút để ý nói với Da Luật Tề, chỉ một câu vô cùng đơn giản, liền làm cho Da Luật Tề không thể mở miệng được.

Triệu Khuynh Thành thân nhiên cười, tiến lên thăm viếng Liêu hậu, uyển chuyển hỏi: "Mẫu hậu cùng Thái tử nói cái gì vậy, vì sao Khuynh Thành một câu đều nghe không hiểu?" Nàng có ý đồ làm bộ như nghe không hiểu ý Liêu hậu cự tuyệt.

"Khuynh Thành, ngươi không cần như vậy. Nếu ta đã quyết định lưu lại ngươi, như vậy ngươi không cần quan tâm đến việc này, hết thảy đều do ta đến đối phó." Da Luật Tề nhíu mày, ngắt lời Triệu Khuynh Thành.

Từ trước đến nay Triệu Khuynh Thành rất chán ghét nam nhân tự đại hành vi ngu ngốc, nhưng là lần này Da Luật Tề bá đạo làm trong lòng nàng trào ra vô hạn nhu tình mật ý. Nàng thuận theo không nói nữa, lẳng lặng đứng ở một bên.

"Mẫu hậu, ta yêu Khuynh Thành, ta muốn sống cùng nàng, nhưng phụ vương một khi biết sự tồn tại của nàng, sẽ tùy lúc lấy tính mạng của nàng; bởi vậy ta khẩn cầu mẫu hậu, lúc ta không có ở bên Khuynh Thành, thay ta báo hộ nàng cho tốt." Da Luật Tề không thừa lời giải thích, đi thẳng vào vấn đề đưa ra yêu cầu của mình với Liêu hậu.

"Yêu cầu của ngươi là như vậy sao?" Liêu hậu nhìn chằm chằm Da Luật Tề. Hắn là con ruột của nàng, hắn và phụ vương hắn giống nhau vĩ đại, nhưng hắn lại là người tình cảm hơn phụ vương, đây là ưu điểm làm người ta tôn sùng, nhưng cũng là khuyết điểm chết người?

"Khuynh Thành rời xa nơi chôn rau cắt rốn già đến đại Liêu, nàng vì ta, ly khai người nhà thân yêu; ta hy vọng ở nơi này, không chỉ ta có thể cho nàng tình

yêu, còn hy vọng mẫu hậu có thể cho nàng thân tình, làm nàng càng thêm lưu luyến Đại Liêu. Mẫu hậu, có thể chứ?" Da Luật Tề trịnh trọng đưa ra yêu cầu thứ hai với Liêu hậu.

Lời của hắn không chỉ làm Triệu Khuynh Thành cảm động thật sâu, cũng làm cho nội tâm Liêu hậu rung động, nàng có thể thấy được tình yêu hắn dành cho Triệu Khuynh Thành đã rất thâm hậu.

Triệu Khuynh Thành không tự giác đưa tay cùng Da Luật Tề mười ngón tay đan vào nhau, nàng nhìn Da Luật Tề nói: "Có những lời này của ngươi, ta liền cảm thấy thực an ủi, thực hạnh phúc, ngươi làm cho ta cảm thấy những cố gắng lúc trước của mình hoàn toàn không uổng phí."

"Đưa ngọc." Da Luật Tề khoe miệng hơi hơi cong lên, lộ ra tươi cười động lòng, tay kia thì cứng chiu nhu nhu đầu Triệu Khuynh Thành.

Nhìn thấy màn tình cảm này trong hoàng cung, làm cho Liêu hậu cảm thấy cảm xúc rất nhiều. Tình cảnh trước mắt này làm nàng như trở lại thời điểm trước, khi đó nàng vẫn là một tiểu cô nương còn bện tóc, cả ngày vô ưu vô lo đùa ca, chơi đùa trên thảo nguyên; thẳng đến một ngày, nàng gặp gỡ một anh tuấn thiếu niên cười hân huyết mã, từ đó về sau làm nàng thường ném tư vị tương tư.

Chính là từ khi gả cho Liêu vương, làm Liêu hậu, nàng càng ngày càng không thoải mái. Cả ngày nàng chìm trong vội vàng tranh đua quyền lực cùng người người đoạt ta tranh, tình cảm phu bất đầu chậm rãi biến đổi, ánh mắt Liêu vương nhìn nàng cũng chậm chậm từ nóng chuyển sang lạnh lùng.

Nghĩ đến đây, lòng Liêu hậu cảm thấy chua xót, sâu kín thờ dài nói: "Ta đáp ứng ngươi."

Triệu Khuynh Thành thật không ngờ Da Luật Tề chỉ nói hai ba câu, Liêu hậu lại nhanh đáp ứng yêu cầu bọn họ như vậy. Nàng hưng phấn khuôn mặt trở nên cứng ngắt, không biết phải làm gì.

Liêu hậu thấy mặt nàng trì độn, không khỏi âm thầm cười, "Hải tử ngọc, nếu đến xem ta, liền phải ngồi xuống theo ta cùng nhau nói chuyện phiếm, uống trà a, còn đứng ở đó làm gì?" Nàng chủ động đi qua, kéo tay Triệu Khuynh Thành, đến bàn ngồi xuống. "Khuynh Thành, lần trước ngươi đã nói qua, vài tỉnh vùng duyên hải Đại Tống, mỗi lần ngư dân rời bến khi đều phải bái tế tổ mẫu, rốt cuộc tổ mẫu này là thần tiên nơi nào? Sau khi ngươi đi rồi, ta đã hỏi qua rất nhiều nhà sư, bọn họ đều không có nghe nói qua." Nàng mỉm cười nhìn nàng.

Da Luật Tề vừa lòng cười, đi lên trước nhu đầu Triệu Khuynh Thành nói: "Khuynh Thành, ngươi ở đây nói chuyện phiếm với mẫu hậu, sau khi ăn cơm trưa, ta lại đến đón ngươi về."

"Ngươi muốn đi đâu?" Triệu Khuynh Thành vội vàng ngăn đầu.

Giống như cảm nhận được nàng bất an, Da Luật Tề phá lệ nói rõ hành tung của mình: "Ta muốn đi đem chuyện của chúng ta bẩm báo cho phụ vương, nói cho hắn biết quyết định của ta."

Triệu Khuynh Thành nghe vậy đứng lên, kiên định nhìn hắn, "Ta đi cùng ngươi."

"Không, ngươi đi chỉ càng làm chuyện xấu thêm, ngươi vẫn nên ngồi ở chỗ này, an tâm chờ ta trở lại." Da Luật Tề ôn nhu cự tuyệt nàng, sau khi nói xong, hắn liền bước nhanh rời đi.

Liêu hậu vỗ vỗ tay Triệu Khuynh Thành nói: "Đừng lo lắng, có một số việc nam nhân với nam nhân có biện pháp giải quyết, ta tin tưởng Tề nhi có thể thuyết phục được phụ vương hắn."

Triệu Khuynh Thành cảm kích nhìn Liêu hậu cười cười, một lòng thủy chung bỏ xuống lo lắng.

Triệu Khuynh Thành cùng Liêu hậu ăn cơm trưa xong, đợi hồi lâu, đều không thấy Da Luật Tề trở về.

Nàng rốt cuộc không ngồi yên được, lo lắng không ngừng trong phòng đi qua đi lại, Liêu hậu muốn nàng chơi cờ, nàng cũng không yên lòng.

Liêu hậu thấy thế đem bàn cờ đẩy, Triệu Khuynh Thành nghĩ sợ Liêu hậu tức giận, đang muốn xin lỗi thì chỉ thấy Liêu hậu mỉm cười nói: "Tề nhi đến bây giờ vẫn chưa trở lại, ta cũng thực lo lắng, không bằng phái cung nữ đi tìm hiểu một chút tin tức, miễn cho chúng ta ở trong này lo lắng sưng." "

Nàng đưa mắt ra hiệu cho một cung nữ bên người, cung nữ kia lập tức lĩnh mệnh đi.

Hai người đợi không bao lâu, cung nữ kia liền vội vã gấp trở về bẩm báo: "Vương hậu, không tốt! Vương thượng cùng Thái tử âm ỷ lên, nghe nói ngay cả bàn ghế trong ngự thư phòng đều bị vương thượng ném ra cửa phòng."

Từ trước đến nay Liêu hậu đều trấn tĩnh nghe vậy cũng chấn động, nghe lời nói cung nữ kia, nói vậy Da Luật Tề cùng phụ vương hắn đàm phán đã lâm vào cục diện bế tắc. Nàng vội vàng lôi kéo tay Triệu Khuynh Thành, giục nàng cùng nàng cùng nhau đến khuyên giải phụ tử hai người bọn họ, nhưng Triệu Khuynh Thành lại kéo giữ nàng lại, không cho nàng đi ra ngoài.

Liêu hậu kinh ngạc nhìn Triệu Khuynh Thành, chỉ thấy mặt nàng không chút thay đổi nhìn Liêu hậu nói: "Ta không thể đi, ta tin tưởng Tề, hắn không muốn ta đi nhất định có lý do của hắn; lúc này là thời khắc mấu chốt, nếu ta bỗng nhiên xuất hiện, chỉ biết nhiều loạn kế hoạch của hắn."

Liêu hậu thấy thế cũng không miễn cưỡng, thờ dài nói: "Vậy ngươi ở chỗ này đợi, ta đi xem một chút, xem sự tình có hay không cứu vãn được." Nói xong liền đi ra ngoài.

Liêu hậu vừa đi, các cung nữ lập tức đuổi theo, phòng to như vậy bỗng chốc chỉ còn Triệu Khuynh Thành cùng hai cung nữ, ba người mắt trố mắt nhìn nhau, cảm thấy rất lúng túng.

Ngày dần dần ngã về tây, không chỉ không thấy bóng dáng Da Luật Tề, ngay cả bóng dáng Liêu hậu cũng là đi chưa quay lại. Không biết thời gian qua bao lâu, ngoài cửa rốt cục vang lên tiếng bước chân, lòng Triệu Khuynh Thành cũng lập tức thấp thỏm, phản xạ quay lại nhìn xem. Da Luật Tề đang rất nhanh đi tới, ánh mắt của hắn hết sức sáng ngời, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Triệu Khuynh Thành kích động chạy như bay đến Da Luật Tề. Nàng nhào vào trong ngực của hắn, thật lâu nói không ra lời.

"Phụ vương rốt cục đồng ý." thanh âm Da Luật Tề có chút khàn khàn, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn khởi.

"Người thật không dễ dàng khi thuyết phục phụ vương, hiện tại nhất định rất mệt mỏi phải không?" Triệu Khuynh Thành đau lòng nhìn hắn.

"Không sai, phụ vương là người rất khó đối phó, nhưng ta tin hắn hẳn là cảm thấy ta càng khó đối phó hơn, hiện tại hắn nhất định còn mệt hơn ta." Thuyết phục Liêu vương, làm cho tâm tình Da Luật Tề chuyển biến tốt đẹp, vẻ lo lắng tiêu tán hết.

"À, mẫu hậu đâu?" Triệu Khuynh Thành nhìn cửa, phát hiện chỉ có một mình Da Luật Tề về đây.

Da Luật Tề thần bí cười, "Sau một hồi tranh luận, phụ vương bị ta nói cho phục, hắn hiện tại cảm thấy thực thất bại nên cần mẫu hậu an ủi, giờ phút này làm sao mẫu hậu có thể trở về được?"

Thấy vẻ mặt hắn cười xấu xa, Triệu Khuynh Thành lập tức cảm thấy kỳ quái.

Da Luật Tề gõ nhẹ đầu của nàng, bốn cợt cười nói: "Không cần hiểu sai, bọn họ nhiều lắm chỉ ôm nhau sẽ không làm chuyện gì đâu."

Triệu Khuynh Thành xoa xoa đầu, tức giận nói: "Người làm sao biết ta đang suy nghĩ cái gì?"

Da Luật Tề nắm lấy tay nàng, nghiêm mặt nói: "Khuynh Thành, ta vì ngươi đã cố gắng hết sức, ngươi nhất định đừng phụ ta nha."

Ánh mắt hắn chuyên chú mà nóng bỏng, làm cho Triệu Khuynh Thành cảm động sâu sắc, nàng đôi nắm lấy tay hắn nói: "Sẽ không, ta sẽ không bao giờ làm vậy! Đời này chỉ có ngươi rời đi ta, không có chuyện ta sẽ rời đi ngươi."

Hai người hiểu nhau cười, ôm nhau trở về.

Trong đại sảnh, hai cung nữ kia nhìn thấy hai người nói chuyện đầy thâm tình, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ Thái tử và Thái tử phi thật sự rất yêu nhau!

Phượng Nghi Các Thái tử phi

Trong ánh nến chiếu nhẹ nhàng, Da Luật Tề và Triệu Khuynh Thành nhìn nhau đắm đuối, giống như muốn khắc sâu vào tim bóng hình nhau đến ngàn năm, vạn năm, thẳng đến vĩnh viễn.

"Khuynh Thành, ngươi là một điều bí ẩn đối với ta, ta không hiểu hết ngươi nhưng lại bị ngươi hấp dẫn sâu sắc." Da Luật Tề linh hoạt cởi bỏ quần áo Triệu Khuynh Thành.

"Ta biết trong lòng ngươi có nhiều nghi vấn lắm, ngươi cứ việc hỏi, mặc kệ ngươi hỏi cái gì, ta đều thành thật trả lời ngươi." Triệu Khuynh Thành mềm mại rúc vào trong ngực của hắn, nồng nàn ôm lấy cổ của hắn.

"Có phải ta hỏi xong liền đến phiên ngươi hỏi phải không?" Da Luật Tề dùng hàm dưới vuốt ve mái tóc nàng, thích thú hỏi lại.

Triệu Khuynh Thành chôn trong ngực của hắn, nhẹn không được nở nụ cười. Hắn thật không hổ là người nàng yêu thích, thông minh chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy mảnh khoe của nàng.

Bởi vì nếu nàng không giấu diếm chút gì mà thẳng thắn thành thật với hắn, thì theo đạo lý có qua có lại, khi nàng hỏi hắn thì hắn làm sao có điều giấu diếm nàng được? Nàng dùng chiêu này để biết hắn đã dùng phương pháp nào thuyết phục Liêu vương bởi vì nàng – Thái tử phi này cực kỳ tò mò nhưng hắn lại làm bộ thần bí, nhất định không chịu kể cho nàng nghe.

"Ngươi dám chơi trò chơi nói thật không?" Triệu Khuynh Thành thấy Da Luật Tề vẫn im lặng, đầu óc lập tức nảy sinh chiêu khích tướng này.

Da Luật Tề thấy bộ dáng nàng nóng lòng muốn biết, không đành lòng làm nàng mất vui, gạt đầu đồng ý.

Triệu Khuynh Thành lập tức đứng dậy ngồi xuống đối diện, vuốt lại tóc tai đang hỗn độn rồi nghiêm trang nhìn Da Luật Tề. "Ta chuẩn bị xong rồi, ngươi hỏi trước đi."

"Ngươi yêu ta bao nhiêu?" Đây là vấn đề thứ nhất Da Luật Tề hỏi.

Triệu Khuynh Thành nghe vậy không khỏi sững sờ. Nàng từng nghĩ tới, có lẽ hắn sẽ truy hỏi chuyện Thu Lãnh sanh non, truy hỏi thời gian nàng mất tích ở Thái tử phi từ đầu đến cuối, hoặc nàng lại như thế nào thần bí có thể xuất hiện ở Thái tử phi. . . . . Nhưng nàng thật không dự đoán được hắn lại rất

hứng thú với vấn đề này.

Nàng sùng sốt một lát, mới chậm rãi đáp: "Rất yêu rất yêu, yêu nhiều đến nỗi ta không biết làm như thế nào biểu đạt được ta yêu người bao nhiêu."

Da Luật Tề gật gù đầu tỏ vẻ hiểu được, tiếp theo mỉm cười nhìn Triệu Khuynh Thành, "Ta đã hỏi xong, bây giờ người có thể hỏi ta."

"Không thể nào? Ta nghĩ người ít nhất sẽ hỏi ta chuyện Thu Lãnh sanh non, hoặc là hỏi ta có biện pháp thần bí gì có thể xuất hiện ở Thái tử phủ, chẳng lẽ người một chút cũng không muốn biết? Sau khi từ biệt ở Khai Phong phủ, chuyện gì xảy ra với ta, vì sao lại chạy tới Liêu quốc tìm người?" Triệu Khuynh Thành không dám tin vấn đề hắn muốn biết chỉ có một câu này, liên tục nói ra nghi vấn trong lòng.

"Ồ chung lâu như vậy, chẳng lẽ ta còn không biết người là người như thế nào sao? Tuy rằng người rời đi Đại Liêu, hóa thân tướng Đại Tống, vì Đại Tống vào sinh ra tử, hết thảy chuyện này dù làm cho ta tức giận, nhưng một người nếu có thể vứt bỏ vinh hoa phú quý, không để ý sống chết, vinh nhục, nàng tuyệt không thể ác độc đến bóp chết một đứa trẻ chưa ra đời. Mà chuyện người có thể thần bí ra vào Thái tử phủ lại càng không khó giải thích, bởi vì người hầu của người – Bình nhi vẫn còn ở Thái tử phủ, có sự giúp đỡ của nàng, hơn nữa người đầy mưu ma chước quỷ, chuyện người có thể ra vào Thái tử phủ còn không dễ dàng sao? Nữ tử như người, trên đời cũng không nhiều, ta gặp được người, lại có thể nào không yêu người được đâu?"

Da Luật Tề dừng một chút, vẻ mặt biến đổi, "Lúc ở ngoài thành Khai Phong nhìn thấy người, trong tích tắc đấy, ta liền thấy rõ lòng mình, cho nên ta mới liều lĩnh bắt người đi, khi đó nhìn thấy thần sắc người đau khổ, ta làm sao dễ chịu được. Từ đó về sau, ta ngày ngày đêm đêm đều muốn nhớ người, cho đến người lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt ta, liều mạng mê hoặc ta, ta thật sự không thể kháng cự, cũng không có cách nào nhẫn tâm để người rời khỏi ta, cho dù biết người là mối nguy hiểm ngầm của Đại Liêu, ta cũng thể trông nom nhiều như vậy. Người đã nói, chuyện tương lai đều không biết bao nhiêu, ta không có khả năng tưởng xa như vậy mà buông tha cho hạnh phúc trước mắt."

Triệu Khuynh Thành cảm động đến rơi nước mắt, gắt gao ôm lấy hắn.

Da Luật Tề nhẹ nhàng hôn trán nàng, "Người còn có vấn đề gì muốn hỏi sao? Tốt nhất mau một chút ——" lời còn chưa nói dứt, hắn đã chờ không kịp đem Triệu Khuynh Thành áp đảo ở trên giường, một đôi tay xấu xa đã chạy trên người nàng.

Bị hắn khiêu khích như vậy, Triệu Khuynh Thành làm sao mà còn tâm trí để hỏi chuyện khác, nàng áp ứng nói: "Ta, ta còn chưa hỏi, người đã trả lời tất cả, ta còn vấn đề gì mà hỏi nữa?"

"Nếu như vậy, chúng ta đây liền chuyên tâm làm chánh sự ." Da Luật Tề cười ám muội, cúi đầu xuống cướp lấy môi đỏ mọng của nàng, hai người liền đắm chìm trong bể dục. . . . .

Bên kia hai người trẻ tuổi bừa bãi diễn xuân, đồng dạng bên này Liêu vương cũng xuân sắc khôn cùng.

Bên trong màn vàng, Liêu vương và Liêu hậu ôm nhau ngủ.

Liêu hậu hỏi nhỏ: "Vương thượng, Tề nhi đến cùng đã làm như thế nào thuyết phục được người? Ta thật sự rất ngạc nhiên, ta thật sự không nghĩ tới người nhưng lại lần nữa tiếp nhận Khuynh Thành."

Liêu vương lười biếng đáp: "Ngay từ đầu ta xác thực không đồng ý, tiểu tử đó lại sót ruột mặt mũi nhìn thẳng ta, cuối cùng còn uy hiếp ta, nói ta nếu không đồng ý, hắn sẽ không làm Thái tử nữa."

"Thật sự?" Liêu hậu căng thẳng truy hỏi.

"Ta vừa nghe cũng nổi nóng, quá xúc động liền đem trong ngực thư phòng có gì tất cả đều đập vỡ, không nghĩ tới Tề nhi lại ôm hai khuỷu tay, biểu tình giống như xem kịch vui nhìn ta, ta giận quá, vì thế cầm cái bàn ném đến chỗ hắn đứng. . . . ."

Liêu vương miêu tả sinh động như thật, đem tình hình cái vãi lúc đó kể lại rất sống động, làm cho Liêu hậu nghe xong nhin không được cười trộm.

Liêu vương thấy thế, bực mình không chịu kể tiếp, làm Liêu hậu phải nhỏ nhẹ cầu xin thật lâu, hắn mới tiếp tục nói: "Tề nhi lần tránh rất nhanh, không ném trúng hắn, cửa sổ lại không rắn chắc, cái bàn đã bị ta ném vỡ."

"Không phải cửa sổ không rắn chắc!" Liêu hậu kêu sợ hãi, "Người cũng không phải không biết, cái bàn trong thư phòng đó rất nặng, mấy người đàn ông vạm vỡ đều nâng không nổi. May mắn người không ném trúng Tề nhi, bằng không hắn chẳng phải đã bị người ném chết rồi sao?"

Liêu vương phần nộ nhưng nói: "Tề nhi làm sao lại dễ dàng bị ta ném chết như vậy."

"Sau lại như thế nào? Người còn chưa nói đến vấn đề chính." Liêu hậu khê đẩy hắn, ý bảo hắn tiếp tục kể.

"Sau Tề nhi liền kể cho ta nghe chuyện hắn cùng với Triệu Khuynh Thành phát sinh như thế nào, từ đầu đến đuôi tất cả, cả việc hắn như thế nào tiến một bước phát hiện Triệu Khuynh Thành tốt đẹp, lại như thế nào tiến một bước yêu thương nàng. . . . . Nghe tất cả xong, ta nhớ tới năm đó, lúc ta và người còn trẻ."

"Sau đó người đồng ý?"

"Không có, chuyện này có nguy hiểm đến an ninh quốc gia, ta làm sao có thể bởi vì nhất thời cảm động sẽ đồng ý. Khi đó Tề nhi nói cho ta biết, Triệu Khuynh Thành trước mắt sở dĩ vẫn là Công chúa Đại Tống, là bởi vì dù sao nàng vừa tới Đại Liêu không lâu, đối với Đại Liêu còn không có lòng trung

thành, chỉ cần có một ngày, Đại Liêu trong lòng nàng càng trở nên trọng yếu thì nàng sẽ nhất định vui lòng vì lợi ích Đại Liêu mà suy nghĩ."

"Nàng sinh trưởng ở Đại Tổng, trong người chảy đều là dòng máu Đại Tổng, muốn trong lòng nàng Đại Liêu trở nên trọng yếu hơn Đại Tổng, chỉ sợ rất khó a." Liêu hậu nghe vậy, thở dài một hơi.

"Cũng không nhất định như vậy, lòng nàng sở dĩ vẫn hướng về Đại Tổng, là vì bên kia có phụ thân của nàng, nhưng nếu có một ngày, phu quân và nữ nhi của nàng đều là người Đại Liêu, thậm chí là vương thượng Liêu quốc thì cảm tình của nàng tất yếu sẽ nghiêng về hướng Đại Liêu."

"Rất có lý, những điều này đều là do Tề nhi nói cho người nghe?" Liêu hậu chỉ nâng nửa người trên, nhìn vào hai mắt Liêu vương.

Liêu vương gật gù đầu, "Những lời này của Tề nhi thật sự là thuyết phục được ta, bởi vì Triệu Khuynh Thành thật là một nữ tử kỳ lạ hiếm có, Liêu quốc có nàng, không thể nghi ngờ là như hô thêm cánh."

"Khó trách hôm nay Tề nhi muốn ta đổi đãi Khuynh Thành giống người thân, thì ra hắn còn có ý sâu xa này."

Liêu vương mỉm cười, "Ta cùng Tề nhi ước định, chờ khi Triệu Khuynh Thành sinh hạ long tử, sẽ lại tiếp tục thử thách nàng, nếu đến lúc đó nàng vẫn một lòng hướng về Đại Tổng, như vậy ta đuổi Triệu Khuynh Thành đi thì hắn phải im lặng."

"Ah, chỉ mong đến lúc đó Khuynh Thành có thể vượt qua, bởi vì ta nhìn ra được là Tề nhi phi thường yêu nàng, ta hy vọng nàng không phụ Tề nhi." Liêu hậu thành tâm nói.

"Tề nhi dùng loại phương pháp này kéo dài thời gian, ý đồ để cho chúng ta trước đều cảm tình hoàn toàn tiếp nhận Triệu Khuynh Thành, mặc dù thật sự có một ngày Triệu Khuynh Thành không vượt qua được thử thách, chúng ta cũng không thể nhẫn tâm chia rẽ bọn họ." Liêu vương lộ ra một chút cười khô.

"Thì ra Tề nhi lại có chủ ý này a." Liêu hậu bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Liêu vương về mặt lại đổi, cười đắc ý, "Mà ta còn cảm ơn Tề nhi lúc này đã giúp ta làm dịu đi xung đột với hắn. Đối với ta mà nói, ta có thể dời chuyện đuổi đi Triệu Khuynh Thành qua vài năm nữa, nhưng là do vậy, lại có thể tránh cho Đại Liêu mất đi một gã Thái tử vĩ đại; cho nên khi Tề nhi tính kế ta đồng thời ta cũng tính kế hắn, ai rơi vào bẫy ai vẫn chưa biết được đâu nha."

Liêu hậu bỗng nhiên che miệng Liêu vương, ngăn hắn tiếp tục nói, nàng yếu ớt nói: "Không nói nữa, ta không thích nghe những lời này."

Thì ra, trong lúc đó hắn với Tề nhi vẫn có một hiệp định bí mật, tương lai Tề nhi và Khuynh là vui hay buồn vẫn chưa biết được. Không biết về sau Khuynh Thành có phụ thâm tình của Tề nhi hay không? Cũng không biết chắc ngộ nhờ Tề nhi mất đi Khuynh Thành thì sẽ như thế nào đây?

Vương thượng ơi vương thượng, người một đời anh danh, như thế nào cũng chưa từng nghĩ tới, Tề nhi và Khuynh Thành lúc này còn không chịu tách ra, nếu chờ đến khi cảm tình bọn hắn qua vài năm bồi dưỡng thêm, cho dù là thần tiên cũng không khả năng tách ra hai người bọn họ, người thật sự cho rằng Tề nhi sẽ rơi vào bẫy người sao?

Liêu hậu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, sâu kín thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lúc trước Đại Liêu mang tên Khiết Đan, bao gồm hơn hai mươi bộ tộc lớn nhỏ, trong đó có tám bộ tộc tương đối cường thịnh, bọn họ liên kết lực lượng quân đội với nhau, cứ mỗi ba năm một lần tranh cử làm thống lĩnh Khả Hãn, xưng là "Bát bộ đại nhân".

Các bộ tộc đều có thời kì vẻ vang, mà Liêu tộc chính thức hùng mạnh bắt đầu từ thời Liêu thái tổ Gia Luật A Bảo Cơ, ông có công thống nhất tất cả các bộ tộc, lập quốc gia mang tên Đại Liêu, thống nhất quân đội, từ nay về sau thiên hạ Đại Liêu là của bộ tộc Gia Luật.

Tuy nói như thế, nhưng cách mỗi năm, bộ tộc Gia Luật vẫn phái một nhân vật trọng yếu tuần tra các bộ tộc.

Khi Da Luật Tề vâng mệnh tuần tra các bộ tộc thì hắn không chút do dự mang theo phi tử âu yếm của hắn, phía sau là một đám binh lính thân tín đi theo bảo hộ, chậm rãi lên đường.

Khi đoàn người xuất phát đã gần mùa xuân, băng tuyết bắt đầu tan, cỏ đã sớm mọc thâm thấp xanh, cảnh vật mang đầy sức sống.

Nhìn cảnh sắc tráng lệ trước mắt, Triệu Khuynh Thành nhìn không được ngồi ở trên lưng ngựa ngâm nga ngân nga: "Dòng Sắc Lặc, dưới núi Âm Sơn, trời như chiếc lều, bao trùm lên bốn nội. Trời xanh xanh, nội mệnh mông, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê" (*)

(*) Đây là bài dân ca "Sắc Lặc ca" của phương bắc đời Nam Bắc triều tả cảnh sinh hoạt của dân du mục, nguyên văn "Sắc lặc xuyên, âm dưới chân núi, thiên giống như khung lư, lung cái khắp nơi. Thiên bạc phơ, dã mờ mịt, gió thổi thảo thấp gặp ngưư dương."

Gió mát thổi trước mặt, một mảnh đồng bằng mệnh mông xanh tươi, một bầy dê cừu lớn nam màu lông trắng muốt, bên cạnh là Triệu Khuynh Thành mang nụ cười rực rỡ, cảnh trước mắt thật đẹp làm lòng Da Luật Tề dâng lên một cảm xúc rung động dạt dào.

Hắn ý tứ hàm xúc mở miệng hỏi: "Khuynh Thành, ngươi thích toàn bộ nơi này không? Ngươi thích phong cảnh Đại Liêu không?"

Triệu Khuynh Thành không nghe ra thâm ý của hắn, hưng phấn gật đầu, "Thật đẹp! Ở Đại Tống, ta chưa từng gặp qua cảnh bao la hùng vĩ, cảnh đẹp tráng lệ như vậy."

Hai người đang nói chuyện trêu đùa, bỗng nhiên đúng lúc này ở xa xa cát bụi tung mù mịt, tiếng vó ngựa như mưa rào truyền đến ngày càng gần.

Chỉ chốc lát sau, một đám người cưỡi ngựa mặc áo khác dài da dê màu xám, quần da, giày ống cũng bằng da gào thét chạy tới gần, người chân cừu thấy thế sợ tới mức ôm đầu chạy trốn, đám cường đạo kia lập tức dễ dàng đem bầy cừu dê vây quanh, chiếm được.

Trong đó một người tinh mắt phát hiện đám người Da Luật Tề cách đó không xa, sau khi hắn hô một tiếng, đám cường đạo kia nhanh chóng chạy tới, vây quanh đoàn người Da Luật Tề.

Tên cầm đầu cao lớn vạm vỡ mặt đỏ nhìn quét Da Luật Tề bọn họ, thấy trên người bọn họ là trang phục người Liêu, quần áo đều là đồ hảo hạng, nhất là phía trước đội ngũ là một đôi nam nữ, khí thế lại bức nhân; nhìn nhìn lại những người khác đều là tinh quang nội liễm, xem bộ dáng đều là cao thủ, hắn lập tức biết bọn họ không phải người bình thường.

Hắn vẫy tay hét lớn một tiếng: "Chúng ta đi ——" một đám cường đạo lập tức mang theo chiến lợi phẩm mau chóng đuổi theo.

Da Luật Tề nhìn theo bọn cường đạo cướp bóc mãi cho đến rồi đi, trước sau không nói một câu, miệng luôn mỉm cười.

Triệu Khuynh Thành bất mãn với hành vi của hắn, mở miệng chất vấn hắn: "Bọn cường đạo đó khi dễ dân chúng của ngươi, ngươi chẳng lẽ lại mặc kệ bọn họ sao? Số người chúng ta tuy rằng không sánh bằng bọn họ, nhưng nếu xảy ra đánh nhau, bọn họ còn chưa đủ sức làm khó chúng ta một chút."

Hắn là Thái tử nhà, nhìn thấy có người làm xằng làm bậy làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

"Ở Đại Liêu, có một cách sinh tồn bất thành văn (hiểu ngầm), là cá lớn nuốt cá bé (hay còn được nói là ý mạnh hiếp yếu, nguyên văn là "Nhược nhục cường thực"). Theo mặt khác mà nói tiếp, cường đạo tồn tại có thể khiến cho người Liêu càng trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ có lúc nào từng phút nào cũng đối mặt với uy hiếp, thì bộ tộc đó mới có thể càng ngày càng đoàn kết." Da Luật Tề không để ý đến sự tức giận Triệu Khuynh Thành, thần nhiên giải thích cách làm của hắn.

Triệu Khuynh Thành nghe lời hắn nói thì không thể nào nói gì được nữa, giật mình nhìn hắn liếc mắt một cái, sau thần nhiên nói: "Nếu ngươi trị quốc như vậy, Đại Liêu sớm hay muộn cũng sẽ bị sụp đổ!"

Thị vệ thân tín gần đó nghe được lời nói của Triệu Khuynh Thành, đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt. Lần này lời nói đại nghịch bất đạo sẽ chắc chắn rước lấy tức giận thật lớn của chủ tử bọn họ, chỉ hy vọng chủ tử sẽ không giận chó đánh mèo bọn họ, làm cho bọn họ gặp vạ lây.

Có người trong lòng đã không ngừng kêu gọi "Cầu trời phù hộ".

"Sao? Không đồng ý cách làm của ta, dù sao cũng cho lý do đi." Da Luật Tề cũng không có cảm tức, hắn còn thật sự nhìn Triệu Khuynh Thành liếc mắt một cái nói: "Hay là ngươi có phương châm trị quốc rất tốt khác?"

"Trước mắt thực lực một nước Đại Liêu hướng cho bên ngoài thấy được là quân sự mạnh mẽ nghiêm minh. Nhưng thành thật mà nói, hàng năm chinh chiến khiến cho kinh tế Đại Liêu phát triển chậm chạp, thậm chí sẽ tạo ảnh hưởng không nhỏ đến một số việc, ví dụ như trên đường chúng ta đi, liền nhìn thấy rất nhiều dân chúng người Liêu không thể giải quyết được vấn đề ẩm no."

Vừa nói đến trị quốc, hứng thú của Triệu Khuynh Thành bắt đầu nổi lên, năng hưng phấn chậm rãi mà nói.

Mà theo của năng tự thuật, ánh mắt Da Luật Tề càng ngày càng phát sáng.

"Căn cứ trên đường chúng ta đi đã thấy rõ tình hình, ta cảm thấy Đại Liêu có thể phân thành ba khu vực lớn: khu đánh cá và săn bắt, khu chăn nuôi và cuối cùng là khu nông nghiệp." Triệu Khuynh Thành thoáng trầm ngâm một lát, kế hoạch xây dựng phát triển Liêu quốc đã bắt đầu hình thành trong đầu óc của nàng.

Da Luật Tề gật đầu đồng ý.

"Trong lúc này tại hoàng hà, thổ hà tộc Khiết Đan tộc cùng với đông bắc bộ tộc Nữ Chân có thể dựa vào đánh cá và săn bắt mà sống; phương bắc thảo nguyên các dân tộc có thể chăn nuôi trâu bò; mà phía nam tộc Hán cùng với khu Bột Hải lại có thể lấy trồng trọt cây nông nghiệp mà sống."

Triệu Khuynh Thành giật mình nhìn bộ dáng và vẻ mặt nghiêm túc của hắn, rõ ràng nhận ra lời hắn nói đều đã trải qua thận trọng lo lắng.

Vậy vừa rồi cái Da Luật Tề luôn mồm ngụy biện kiên trì theo cường đạo trị quốc đi nơi nào rồi?

Nàng bỗng có cảm giác trước là hắn muốn trêu mình, bởi vậy tức giận nói: "Người vẫn biết đạo lý này, vậy người vừa rồi còn như vậy!"

Bộ dáng nàng tức giận rất có phong thái nữ Dạ Xoa mang vẻ uy phong làm người ta sợ hãi, nhưng ở trong mắt Da Luật Tề, nàng mang bộ dáng này liền biến thành tán tỉnh, thấy thế nào đều là mềm mại cùng quyến rũ.

Da Luật Tề khoe miệng hơi hơi cong lên, không sợ chết tiếp tục nói: "Ta tuy rằng biết, bắt quá ta vừa rồi là sợ người không biết a."

"Kia hiện tại thì sao?" Triệu Khuynh Thành tức giận đến nghiêng răng, một bên hỏi, một bên hung hăng trừng hắn.

"Ta sờ đi không đi đuổi bắt cường đạo kia, thật là có nguyên nhân. Khuynh Thành, người có nhận ra bọn họ cũng không phải người thường không?"

Da Luật Tề nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu, lập tức đem lực chú ý của nàng dời đi.

"Có sao?" Triệu Khuynh Thành thật sự há hốc mồm, ngờ ngác hỏi lại Da Luật Tề.

Da Luật Tề cố ý chế nhạo nàng, xoay người hỏi một cái thị vệ: "Thái tử phi không phát hiện ra, người có hay không phát hiện gì?"

Thị vệ kia chợt dạ nhìn Triệu Khuynh Thành liếc mắt một cái, hắn không nghĩ đắc tội Thái tử phi, nhưng càng không nghĩ ở trước mặt chủ tử biểu hiện vô năng, liền rất nhanh nói: "Thuộc hạ phát hiện bọn họ kỹ luật nghiêm minh, huấn luyện nghiêm chỉnh, tuyệt đối không phải một đám đám ô hợp. Hơn nữa, lòng bàn chân bọn họ có bùn đất chưa khô, cho thấy bọn họ tới nơi này tất trải qua con đường có rất nhiều bùn đất, mà ở trong phạm vi mấy chục dặm quanh đây, chỉ có Oa gia muốn đến nơi đây mới có nhiều bùn đất. Nếu thuộc hạ đoán không sai, bọn họ nhất định là đội hộ vệ của Oa gia."

Nghe vậy, mặt Triệu Khuynh Thành đỏ lên, nàng không lưu ý đến chuyện này, một cái tiểu hộ vệ lại có thể phát hiện rõ ràng; xem vẻ mặt các hộ vệ xung quanh, có vẻ như không ai không có phát hiện ra điểm này.

Nàng tò mò hỏi: "Đội hộ vệ Oa gia tại sao phải làm hành vi cường đạo như vậy?"

Không ai dám tự tiện phát biểu ý kiến đối với chuyện này, hoàn hảo Da Luật Tề đã mở miệng, giải đáp của nàng nghi hoặc: "Việc này đều không phải là hành vi cường đạo, bắt quá chỉ là khiêu khích thôi. Oa gia từ trước đến nay cùng Thôn gia bất hòa, lần này chỉ sợ là hai nhà muốn khai chiến. Mới vừa rồi nếu chúng ta tiêu diệt hộ vệ đội oa thai gia, tương lai chúng ta muốn hòa giải mâu thuẫn hai nhà thì vô luận chúng ta nói cái gì, Oa gia đều đã cho rằng chúng ta thiên vị Thôn gia, khẩu phục tâm không phục, bất lợi cho việc giải quyết vấn đề hai nhà. Cho nên vừa rồi ta mới có thể thả bọn họ đi."

"Thì ra là thế! Tề, có thể hay không nghĩ biện pháp, ngăn chặn hoàn toàn việc này?" Triệu Khuynh Thành lo lắng hỏi.

"Có. Chờ ta kể vị, ta tính y theo chính sách thái tổ đã thi hành lúc trước, lại căn cứ vào đặc tính khác nhau của từng địa phương, từng dân tộc, mà thi hành chế độ thống trị riêng biệt. Nội dung này bao gồm có pháp chế bộ tộc, chọn ra hai bộ máy quan lại nam, bắc khác nhau mà tiến hành quản lý."

"Nam, bắc hai bộ máy quan lại khác nhau?" Triệu Khuynh Thành tò mò hỏi.

"Đúng vậy, người Hán mặc dù quân đội không dừng mãi thiện chiến, nhưng là bọn họ lập ra quy chế pháp luật, đối với việc quốc gia ổn định bên trong cũng rất hiệu quả. Bởi vậy ta tính học tập chế độ người Hán, từ người Hán đảm nhiệm bộ máy quan lại phía Nam, chủ trì việc của người Hán; mà phía bắc chế độ quan lại tiếp tục sử dụng chế độ của tộc Khiết Đan, khiến cho nam bắc chung sống hoà bình." Da Luật Tề đem từng lý luận của tiền nhân phối hợp với ý nghĩ của chính mình nói ra.

Hắn sau khi nói xong, lẳng lặng nhìn Triệu Khuynh Thành, chờ đợi nàng đáp lại.

Thật lâu sau, nàng thờ ra một hơi nói: "Ta xong rồi!"

Da Luật Tề khó hiểu nhìn nàng, nhíu mày, ý bảo nàng giải thích một chút ý tứ câu nói kia ra sao.

Triệu Khuynh Thành vỗ trán mình thờ dài: "Sau khi người lên làm Liêu vương, không chỉ muốn cải cách về kinh tế, còn muốn cải cách cả chính trị, về sau nhất định là một quân vương cực kì bận rộn. Ta gả cho người, chẳng phải nhất định sẽ một mình trong phòng cả đời sao?"

Trời ạ! Thái tử phi này thật sự rất kinh thế hãi tục!

Nàng thần thái tự nhiên nói ra, làm cho thị vệ gần đó ngây thơ cúi mặt xuống, sợ làm cho người ta phát hiện bọn họ mặt đỏ tựa như quan công.

"Người nói rất đúng! Xem ra chúng ta về sau không có thời gian thân mật, không bằng chúng ta hiện tại trở về xe ngựa lần nữa hâm nóng một chút, miễn cho tương lai hối hận." Da Luật Tề bất động thanh sắc nói tiếp, kỳ thật hắn vừa mới thiếu chút nhìn không được cũng chợt cười ra tiếng.

Lời nói Da Luật Tề rõ ràng làm cho bọn thị vệ càng thêm ngượng ngùng không thể ngăn đầu.

"Sắc lang!" Triệu Khuynh Thành cũng không không biết xấu hổ, biến sắc nhìn Da Luật Tề liếc mắt một cái, dẫn đầu phóng ngựa chạy như điên.

Nàng vừa đi, Da Luật Tề rất tự nhiên thúc ngựa đuổi theo.

Lúc này, bọn thị vệ xấu hổ mới dám ngẩng đầu lên, chậm rãi đi theo phía sau đôi bích nhân.

Bầu trời xanh thẳm như vậy, như nước trong suốt tinh khiết, trong sáng như ngọc lưu ly; thảo nguyên xanh biếc như vậy, sức sống tràn trề, thật là đúng nơi đúng lúc thích hợp nói chuyện yêu đương.

Bọn thị vệ theo ở phía sau tuyệt đối không ngờ, vừa rồi Thái tử cùng Thái tử phi bọn họ nói chuyện lúc này đã định xong quốc sách Đại Liêu, buổi nói chuyện ngắn ngủn này đã sửa lại lịch sử Đại Liêu, làm cho Đại Liêu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Có đôi khi, Da Luật Tề suy nghĩ, hẳn cùng Triệu Khuynh Thành hẳn là trời sinh một đôi. Nếu trước kia hẳn cho rằng thân thể nàng, vẻ xinh đẹp của nàng mê hoặc hẳn, cứ như vậy cho đến quá trình gần đây chung sống với nhau, nàng lại lần nữa dùng trí tuệ chinh phục hẳn.

Hồi tưởng lại đêm tân hôn nàng gả đến Đại Liêu thì hẳn mượn say rượu muốn lạnh nhạt với nàng, cũng không ngờ bị nàng châm dục hỏa, trảng hỏa thiêu kia khiến hai người dục tiên dục tử.

Lại nói tiếp, hẳn dần dần bị sự chấp nhất cùng si tình của nàng làm động tâm, thật vất vả đối với nàng hơi có hảo cảm thì nàng lại vô cùng ghen tuông, thông qua Liêu hậu đem đám người Liên Hoa trực xuất về nhà.

Hắn bị nàng làm cho phát cáu, lại không thể không chế bị nàng hấp dẫn thật sâu. Nhất là khi Tống Liêu giao chiến thì nàng biểu hiện ra khí tiết hiếm thấy, sự trung trinh cùng kiên nhẫn của nàng làm cho hẳn khâm phục tận đáy lòng.

Ở trên chiến trường trong nháy mắt khi nhìn thấy nàng, hẳn rốt cục thừa nhận chính mình đã yêu nàng – Tinh Linh này – Công chúa Đại Tống này.

Hắn thật vất vả và kiên quyết, quyết tâm cùng nàng chia tay, lại không dự đoán được nàng lại có thể bí mật trở lại Đại Liêu, cố ý bỏ qua sinh tử tùy theo hẳn, vì thế hẳn rốt cục nhìn thẳng vào tình cảm của mình, liều lĩnh áp chế phụ vương thành toàn hai người bọn họ. . . . .

Ánh trăng lờ mờ theo ngoài cửa sổ chiếu vào, xua tan tối tăm trong phòng.

Da Luật Tề mông lung theo ánh trăng, tình tứ đánh giá Triệu Khuynh Thành ngủ ở bên cạnh hẳn.

Hai mắt nàng nhắm nghiền, lông mi dài và dày giống cây quạt, đáy mắt nàng có một bóng ma, làm cho hẳn đoán không ra tâm tư lòng của nàng; cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi hơi mở ra, hiển nhiên hoan ái quá độ vừa rồi làm nàng phi thường mệt mỏi.

Hắn nếu thật sự quan tâm chăm sóc nên cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, nhưng hẳn thật sự nhịn không được, nàng quyến rũ làm say lòng người, hé mở hơi thở mùi đàn hương từ miệng, giống như muốn đòi tình nhân hôn; hẳn đã bị mê hoặc, không thể không chế cúi đầu, đem lưỡi thăm dò vào trong miệng nàng hôn sâu, làm cho Triệu Khuynh Thành vừa mới ngủ không thể không lại thanh tỉnh.

"Ô, Tề. . . . ." Nàng bị nhiệt tình của hẳn làm cho hoảng sợ.

Không thể nào? Lại muốn nữa sao?

"Bảo bối, đừng sợ, chỉ là một cái hôn mà thôi. Ta cũng mệt mỏi, cho dù ta muốn một lần nữa, cũng là có tâm vô lực." Da Luật Tề thấy bộ dáng nàng hoảng sợ, không chỉ hảo tâm an ủi nàng, còn phi thường còn thật sự lôi kéo tay nàng đến dưới bụng hẳn "Nghiệm mình chính bản thân".

Triệu Khuynh Thành vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn hẳn liếc một cái, "Ngươi nha, hiện tại tựa như một cái tiểu lưu manh! Ta nhớ rõ thời điểm ta mới nhận thức ngươi, ngươi cũng không phải là cái dạng này."

Da Luật Tề tà tà cười, "Như vậy ngươi là thích ta lưu manh một chút, vẫn là thích ta khốc một chút? Vì ngươi, ta như thế nào đều được."

Hắn nhiệt tình quá độ làm cho Triệu Khuynh Thành mơ hồ cảm thấy bất an, nàng như có suy nghĩ gì nhìn Da Luật Tề liếc mắt một cái nói: "Tề, ngươi là không phải có chuyện gì gạt ta? Ngươi cho ta cảm giác, phảng phất là sợ hãi ta sẽ biến mất." Nàng bị ý nghĩ của chính mình dọa, cuống quýt ôm Da Luật Tề, "Hay là nói. . . . . là ngươi tính biến mất? Tề, ngươi phải rời khỏi ta, đúng hay không?"

Kinh ngạc sự mất cảm của nàng, Da Luật Tề miễn cưỡng cười, nhẹ vỗ lưng của nàng nói: "Ta làm sao có thể rời đi ngươi, không nên suy nghĩ bậy bạ."

"Tề, không bằng để ta sinh cho ngươi một đứa nhỏ đi." Nàng vội vàng nhìn hẳn.

"Chuyện sinh đứa nhỏ không cần gấp như vậy, ta và ngươi đều còn trẻ, vài năm nữa rồi nói sau." Da Luật Tề thản nhiên từ chối.

Hắn cũng khát vọng nàng sinh cho hẳn một đứa nhỏ, nhưng đứa nhỏ một khi xuất thế, phụ vương sẽ lập tức tiến hành khảo nghiệm Khuynh Thành.

Hiện tại hẳn còn không nắm chắc Khuynh Thành sẽ vì hẳn mà không để ý đến Đại Tống, nếu nàng không thể thông qua khảo nghiệm, chẳng phải là hai người bọn họ phải tách ra?

Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra. Bởi vậy hẳn tình nguyện bọn họ cả đời không có đứa nhỏ - đây là kế hoạch hẳn đối kháng Liêu vương.

Da Luật Tề cự tuyệt làm cho đầy lòng Triệu Khuynh Thành cảm thấy mất mát.

Đến tột cùng là chuyện gì sai?

Da Luật Tề lại không nghĩ muốn có đứa nhỏ của hân cùng nàng?

Chẳng lẽ nói, tương lai bọn họ cũng không cần một đứa nhỏ? Chẳng lẽ nói bọn họ không cách nào làm cho một cái đứa nhỏ khỏe mạnh trưởng thành?

Triệu Khuynh Thành vừa sợ vừa nghi, một đêm, nàng lăn lộn khó ngủ. . . . .

Đoàn người Da Luật Tề ở Oa gia, trải qua ba ngày hòa giải, hai nhà Oa gia cùng Thôn gia rốt cục bắt tay giảng hòa.

Hai nhà vì tỏ vẻ hữu nghị cùng thành ý, tổ chức riêng đêm đốt lửa trại rất lớn.

Da Luật Tề tay cầm bình rượu lớn, vẻ mặt sung sướng nhìn mọi người nâng cốc hoan ca.

Chỉ thấy bọn họ ôm nhau quen thuộc vừa làm bằng hữu vừa lại làm náo loạn, còn có người đã ở bên đồng lửa theo âm nhạc hoa chân múa tay vui sướng đứng lên. . . . .

Một tiếng sáo bắt đầu vang lên, một đội mỹ nữ trên đầu đội bình sứ, một đường vừa nhẹ nhàng ca vừa nhảy múa tuyệt đẹp từ xa đi tới gần, xiêm y mỏng manh ở tung bay trong gió, chọc ghẹo làm mọi người liên tục la lên.

Triệu Khuynh Thành thấy thế, nhũn mảy, không tự chủ được nhìn về phía Da Luật Tề, phát hiện hân lại có bộ dáng thật hưởng thụ, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Đúng lúc này, trong đám người truyền đến cười vang thanh, nguyên lai Oa gia có hai gã thanh niên sớm khó nhịn đói khát, một phen kéo xuống áo trắng nữ tử đùa giỡn lên.

Bọn họ hồ nháo như vậy, làm cho Triệu Khuynh Thành lửa giận bùng nổ, vừa muốn phát tác thì lại nghe tiếng sáo nhanh chóng chuyển thành mãnh liệt, các nữ tử điên cuồng mà vận vẹo vòng eo, đồng thời mở miệng bình sứ, tiếng ca mềm mại đáng yêu vòng vo mấy vòng, mùi rượu mềm rũ xuống tản ra.

Trong đó một thiếu nữ áo hồng duyên dáng uyển chuyển, thậm chí lớn mật đi tới trước mặt Da Luật Tề . . . . .

Cô gái này quá kiêu ngạo, căn bản không đem nàng – Thái tử phi này để trong mắt! Triệu Khuynh Thành cau mày, tức giận nhìn hết thấy chuyện này.

Chỉ thấy Da Luật Tề khoe miệng hơi hơi cong lên, tay kéo cái khăn che mặt của nàng kia xuống; cái khăn che mặt màu đỏ rút xuống, lộ ra gương mặt thanh thuần xinh đẹp .

Nhìn đến cảnh này, Triệu Khuynh Thành ghen tuông nổi lên, nhịn không được ra tiếng quát bảo hân ngưng lại: "Tề!"

Da Luật Tề nhìn Triệu Khuynh Thành liếc mắt một cái, "Làm sao vậy? Không thoải mái?" Hân không khỏi thanh minh, săn sóc dịu Triệu Khuynh Thành rời khỏi chỗ ngồi.

Khi hai người đi ra thật xa thì Da Luật Tề mới mỉm cười nói: "Người vừa rồi có phải hay không ghen tị?"

"Người thật xấu xa, tưởng rời đi cũng không nên lấy lý do ta không thoải mái làm cớ, sao người không nói là từ lượng mình không tốt a!" Triệu Khuynh Thành xoay người, nhào vào trong lòng Da Luật Tề, tức giận đâm ngực hân.

Bộ dáng của nàng cùng với nói là khóc lóc om sòm, không bằng nói là làm nũng.

Thời điểm Da Luật Tề nhìn thấy Oa gia cùng Thôn gia hai nhà lại bày ra "Mê hồn trận", hân cũng đã muốn ly khai, bởi vậy hân cố ý đùa giỡn nữ tử áo hồng, làm cho Triệu Khuynh Thành ghen tuông, lại dùng cớ nàng không thoải mái, thành công rời khỏi yến hội.

Nàng quả nhiên thông minh, lập tức đoán được tâm tư của hân!

Da Luật Tề bắt lấy tay nàng nói: "Ồ Đại Liêu, một người nam nhân sẽ không uống rượu sẽ bị người ta khinh thường, ta có thể nào dùng cớ này? Người là thê tử của ta, đương nhiên muốn thay ta phân ưu a."

Triệu Khuynh Thành lòng vừa động, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Tề, có một việc ta phải nói cho người, ta. . . ta có có thai." Nàng lui ra phía sau hai bước, muốn quan sát Da Luật Tề, thấy trên mặt hân cũng không thể hiện tình cảm vui sướng, không khỏi khổ sở truy vấn: "Vì sao người mất hứng?"

Hân thật sự mất hứng sao? Giống như không phải.

Chợt nghe tin tức này, hân cơ hồ vui không kìm hãm được, nhưng cùng thời khắc đó, hân nhớ tới ước định của hân cùng phụ vương, bởi vậy máu cơ hồ đang muốn sôi trào lại phút chốc phục hồi.

Da Luật Tề nhảy mất quyết định – thời điểm này đứa bé không thể có, hân không thể muốn!

"Khuyñh Thành, không cần hoài nghi tình yêu ta đối với ngươi, chỉ là hiện tại chúng ta tốt nhất không cần có đứa nhỏ, vài năm nữa nói sau, được không?" Da Luật Tề không đành lòng thương tổn Triệu Khuyñh Thành, do dự nửa ngày, mới dùng giọng điệu thương lượng nói ra ý nghĩ của chính mình.

Trời ạ, hấn thật sự không cần đứa nhỏ! Vì sao?

Triệu Khuyñh Thành trào phúng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Da Luật Tề không hề nhu thuận, "Vì sao? Vì sao ngươi không muốn đứa nhỏ? Chẳng lẽ ngươi đối với ta là hư tình giả ý (ý nói: chỉ là giả vờ)? Chẳng lẽ ta lại bị lâm vào một cái thử thách hay một cái thăm dò quỷ quái nào nữa sao?" Thanh âm của nàng dần dần nâng cao, đến cuối cùng cơ hồ đã mang tiếng khóc nức nở.

Thần sắc nàng uất ức làm cho Da Luật Tề đau lòng không dứt, do dự mãi, hấn quyết định thẳng thắn thành khẩn bẩm báo.

"Không phải, không cần hoài nghi tình yêu ta đối với ngươi." Da Luật Tề dừng một chút, tiếp tục nói: "Nói thực ra. . . . Ta cùng phụ vương có một giao hẹn."

Hấn đem sự tình ngọn nguồn từ đầu chí cuối nói cho Triệu Khuyñh Thành, sau khi nghe xong giải thích của hấn, nàng mới vui vẻ ra mặt.

"Tề, ngươi đem nội dung giao hẹn tiết lộ cho ta, dường như có chút có lỗi với phụ vương nha."

"Khuyñh Thành, ngươi nói cho ta biết, giao hẹn của ta cùng phụ vương, kết quả rốt cuộc là ai thắng ai thua?" Da Luật Tề bắt lấy Triệu Khuyñh Thành, yêu cầu nàng trực tiếp trả lời câu hỏi của hấn.

Triệu Khuyñh Thành khó xử nhìn hấn, chậm chạp chưa trả lời.

Hấn hiểu được ý tứ của nàng, thờ dài một hơi, "Cho nên nói, chúng ta vẫn chưa thể có đứa nhỏ được."

"Tề, ngươi thông minh như vậy, chẳng lẽ ngươi chưa từng lo lắng chuyện như vậy sao? Ta và ngươi cùng đồng hành, trong khoảng thời gian từ trước tới nay, chúng ta đã đi khắp cả Đại Liêu, mỗi một tác đất đều đã đi qua, chúng ta đã định kế hoạch tương lai cho Đại Liêu, đó chính là giảm thiểu chiến tranh, làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp; chỉ cần chúng ta tích cực dẫn đường phụ vương cố gắng đi theo phương diện này, hấn bận bịu chăm lo việc nước, làm sao lại có thời gian đi thử thách ta nữa? Ta chỉ sợ hấn mỗi ngày sẽ phải tìm ta trao đổi bàn luận chính sách thôi." Triệu Khuyñh Thành nhìn Da Luật Tề, không khỏi lắc đầu.

Hấn là người thông minh như thế, làm sao có thể không nghĩ ra đạo lý đơn giản như vậy?

Da Luật Tề bỗng nhiên bừng tỉnh, "Phụ vương muốn xua đuổi ngươi, chẳng qua cho ngươi là mối nguy đối với Đại Liêu, nếu chúng ta có thể chứng minh ngươi rất có ích cho Đại Liêu, hấn cũng nhất định không nỡ đuổi ngươi đi."

"Đúng vậy, khi hấn biết được dùng phương pháp thống trị quốc gia của chúng ta chỉ có ưu việt thì chỉ sợ đến lúc đó ta muốn đi, hấn còn cầu giữ ta lại."

Ngữ điệu Triệu Khuyñh Thành không hề sợ hãi còn không ngừng bổ sung thêm một câu, nói xong nàng cùng Da Luật Tề không nhịn được nhìn nhau cười.

"Phụ vương nếu biết chúng ta tính kế hấn như vậy, nhất định trong lòng sẽ rất khó chịu." Vấn đề khó giải bấy lâu bỗng chốc sáng tỏ, tâm tình Da Luật Tề cảm thấy vui vẻ, hưng phấn thông cảm với phụ vương.

"Chỉ có thể trách chính hấn, ai bảo hấn sinh ra được một đứa con xảo quyết đến như thế." Triệu Khuyñh Thành hi hi cười, "Điểm chết người là, con của hấn còn cưới một thê tử thông minh, nếu con cùng con dâu hai người liên thủ, hấn cũng chỉ có thể nhận thua thôi."

"Chỉ mong đứa nhỏ trong bụng ngươi không nên bất chước ta, sinh ra chuyên môn đấu với phụ thân." Da Luật Tề vừa chuyển đề tài, lực chú ý lại đặt ở đứa nhỏ trong bụng Triệu Khuyñh Thành, hấn tha thiết hỏi: "Đứa nhỏ bao nhiêu rồi?"

Hấn tò mò nhìn chằm chằm bụng nàng bằng phẳng, rất khó tưởng tượng bên trong lại có thể thai nghén đứa con của hấn.

Hấn đợi hồi lâu cũng không nghe Triệu Khuyñh Thành trả lời, nghi hoặc đem ánh mắt chuyển hướng nhìn ánh mắt của nàng.

Chỉ thấy con mắt Triệu Khuyñh Thành loạn chuyển, thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Thật xấu hổ, vừa rồi là ta lừa gạt ngươi, ta chẳng qua chỉ muốn bức ngươi nói ra sự thật mà thôi, kỳ thật ta không có mang thai." Nàng vừa nói xong, xoay người bỏ chạy.

Da Luật Tề nhìn bóng dáng nàng ngày càng nhỏ, rốt cục nhìn không được cười ra tiếng.

Đây là thê tử bảo bối của hấn, nàng thông minh lại độc đáo như thế!

Nàng không phải còn chưa mang thai sao? Không sao, chờ hấn bắt được nàng, hấn phải dạy dỗ nàng như thế nào "Làm người!"

Hấn cười lớn một tiếng, lập tức đuổi theo. . .

Có lẽ tương lai bọn họ còn có rất nhiều biến đổi, có lẽ còn muốn đối mặt với rất nhiều khó khăn, nhưng hấn tràn ngập tin tưởng, có nàng làm bạn, con đường tương lai nhất định rất đặc sắc.

Có nàng, hấn kiếp này không hề buồn tẻ!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Cũng Xung Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.